ΙΔΙΑΤΕΡΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ ΙΑ'. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΜΗΝΟΣ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΟΥ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΙ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΦΙΛΙΠΠΟΥ

ΕΝΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΧΟΡΕΙΑΣ ΤΩΝ ΔΩΔΕΚΑ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΑΙ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Τοῦ ἐκ τῆς περιφήμου νήσου Ὕδρας καὶ τοῦ ἁγίου Νεομάρτυρος

ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ

Ἀθλήσαντος ἐν τῇ Νήσῳ Κρήτῃ τῆς ἐπαρχίας Σιτείας.

Διήγησις περὶ τῆς ἁγίας Κάρας τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Φιλίππου. Μαρτύριον τοῦ ἁγίου Νεομάρτυρος Παντελεήμονος. Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Νεομάρτυρος Ἀναστασίου. Διήγησις τοῦ ἁγίου Δανιὴλ τοῦ ἐξ Ἰσμαηλιτῶν καὶ ὀπτασία καὶ βίος τοῦ ἁγίου Μητροφάνους ἐπισκόπου Βορονεζίας τοῦ Ρώσσου.

ΕΚΔΟΘΕΙΣΑ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑι ΚΑΙ ΔΑΠΑΝΗι

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΧΡ. ΔΟΥΚΑΚΗ

Προσκυνητοῦ τοῦ ἐκ Καλαμῶν τῆς Πελοποννήσου.

Ν. 201
ΕΝΤΕΥΘΕΝ... ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ... ΠΑΙΣ ΣΤΡΑΤΟΥ
Χ. Κ. Ν.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΝΙΚΟΛΑΙΔΟΥ
1896

ΑΦΙΕΡΩΣΙΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥΝ ΧΡΙΣΤΟΝ

Ὅς τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθείτω μοι.

Μάρκ. Η΄. 24.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ
ΤΟΥ ΕΝΔΕΚΑΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΜΗΝΟΣ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΟΥ(*)

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΦΙΛΙΠΠΟΥ
ΕΝΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΧΟΡΕΙΑΣ ΤΩΝ ΔΩΔΕΚΑ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
ΤΟΥ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΝΗΣΟΥ ΥΔΡΑΣ

ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΑΘΛΗΣΑΝΤΟΣ ΕΝ ΤΗι ΝΗΣΩι ΚΡΗΤΗι ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΣΙΤΕΙΑΣ

Ψαλλομένη τῇ δεκάτῃ τετάρτῃ Νοεμβρίου.

Ἑσπέρας ἐν τῷ μικρῷ ἑσπερινῷ ἱστῶμεν στίχ. ς΄ καὶ ψάλλομεν προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου δύο καὶ τῶν ἁγίων ἀνὰ δύο. Τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος α΄. Τῶν Οὐρανίων Ταγμάτων.

Τῷ σὲ καλοῦντι προθύμως κατηκολούθησας, Φίλιππε θεηγόρε, Ἰησοῦ τῷ Σωτῆρι, ἐγνώκεις ὅτι πάντως αὐτὸς ἐστὶν, ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνάρχου Πατρὸς, ὁ Συναΐδιος Λόγος, ὁ Γεννηθεὶς ἐπ' ἐσχάτων ἐκ Παρθένου Μητρός.

Δεῖξον Χριστὲ τὸν Πατέρα, καὶ ἐξαρκέσει ἡμῖν, ὁ Φίλιππος ἐβόα τῷ αὐτοῦ Διδασκάλῳ, Χριστὸς δὲ ἀντεβόησε πρὸς αὐτὸν, οὐ γινώσκεις με Φίλιππε; ὅτι ἐγὼ τοῦ Πατρός μου καὶ ὁ Πατὴρ, ἐν ἐμοὶ ἐστὶν ἀχώριστος.

Τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου. Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς.

Τῶν πιστῶν τὰ στίφη ἐν χαρᾷ ἅπαντα συνέλθετε, καὶ Νεομάρτυρος μέλψατε, νέαν πανήγυριν, ἐτησίοις ὕμνοις τῷ Χριστῷ κραυγάζοντες· σοὶ δόξα πρέπει Κύριε ἅπασα, ὅτι ἀνέδειξας, ἐν τοῖς ἄθλοις γενναιότατον Κωνσταντῖνον, χρόνοις ἐν τοῖς ὕστερον.

(*) Τὸ παρὸν παράρτημα εἶναι ἐκτὸς τῆς τάξεως τοῦ Μεγάλου Συναξαριστοῦ καὶ ὁ βουλόμενος νὰ τὸ ἀποκτήσῃ, ἃς προσέλθῃ εἰς τὸν ἐκδότην Κ. Χ. Δουκάκην προσκυνητήν.

Μαρτύρων ἀγλάϊσμα τερπνόν, Κωνσταντῖνε ἔνδοξε, τῆς ἀσεβείας ἀντίπαλε, καὶ θεῖε πρόμαχε τῆς θεοσεβείας, ὑπὲρ ἧς ἠγώνισαι, μὴ παύσῃ τοῦ Κυρίου δεόμενος ὑπὲρ τῶν πόθῳ σου, ἐκτελούντων τὰ μνημόσυνα, στηριχθῆναι ἐν αὐτῇ καὶ σώζεσθαι.

Τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος. Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Ἐν ἐσχάτοις διέλαμψας, τοῖς καιροῖς, ὥσπερ ἥλιος, τὰ τῆς γῆς πληρώματα ἐν τοῖς ἄθλοις σου, Παντελεῆμον φωτίζων νῦν, διώκων νοσήματα καὶ παρέχων τοῖς πιστοῖς, ἰαμάτων χαρίσματα, τοῖς ἐν πίστει σε, τὴν πανέορτον μνήμην ἐκτελοῦσι, καὶ τιμῶσι τὴν σορόν σου, τὴν τῶν λειψάνων ἀοίδιμε.

Φωτοβόλοις ἐλλάμψεσι, τῶν θαυμάτων πανένδοξε, καταυγάζεις Κρήτην τε, καὶ Τιπάρινον, Παντελεῆμον Ἑλλάδα τε, τὴν ἐνεγκαμένην σε, φρυκτωρίαις δαδουχεῖς, καὶ πληροῖς τὰ αἰτήματα, τῶν τὴν λάρνακα, τῶν σεπτῶν σου λειψάνων προσιόντων, καὶ τὴν κόνιν λαμβανόντων εἰς ἰατρείαν ἐκ πίστεως. Δόξα τοῦ Ἀποστόλου, ἦχ. πλ. β'.

Ἀπόστολε Χριστοῦ Φίλιππε θεηγόρε, Κῆρυξ τῆς χάριτος διαπρύσιος, καὶ μιμητὴς τοῦ σωτηρίου Πάθους ἐχρηματίσας· αὐτὸν οὖν ἱκέτευε δεόμεθα Πανεύφημε, ἵνα παράσχῃ ἡμῖν ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ τὸ μέγα ἔλεος τοῖς ἐκτελοῦσι πόθῳ τὴν σεβασμίαν μνήμην σου.

Ἢ τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου. Δόξα, ἦχος πλ. δ'.

Πῶς ἐξείπω τῆς σῆς καρδίας τὸ μεγαλόψυχον, ἢ πῶς τοὺς ἀθλητικούς σου ἀγῶνας κατ' ἀξίαν εὐφημήσω, Κωνσταντῖνε ἀδαμάντινε; νικῶσι γὰρ λόγους βροτῶν, καὶ τὰς παρ' ἀγγέλων εὐφημίας μόνας ἐκδέχονται· ὁ γὰρ ἐν σώματι τὰς βασάνους, ὡς ἀσώματος καρτερήσας, καὶ παρὰ τῶν ἀσωμάτων δίκαιον εὐφημεῖσθαι· μεθ' ὧν καὶ συναγαλλόμενος εἰς αἰῶνας πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν τῷ σὲ στεφανώσαντι.

Ἢ τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος Δόξα, ἦχος δ'.

Γενναίως ἐν τῇ ἀθλήσει καρτερῶν, ἀθλητὰ Χριστοῦ, Παντελεῆμον νεάθλε, ὑπέφερες ῥαβδισμοὺς καὶ μάστιγας, στρεβλώσεις καὶ κάκωσιν, καὶ θάνατον βίαιον δοξάσας, τὸν σὲ ἀντιδοξάσαντα Κύριον, καὶ τὴν τῶν θαυμάτων ἐνέργειαν βραβεύσαντα, καὶ νῦν συμβασιλεύεις αὐτῷ αἰωνίως ἀοίδιμε· ἀλλὰ μὴ παύσῃ πρεσβεύειν ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν τελούντων τὴν μνήμην σου. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή. Εἰς τὸν στίχ. ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Δεῦτε πάντες πιστοί, προσδράμωμεν ἐν οἴκῳ, τοῦ θείου Ἀποστόλου, αὐτοῦ τὴν θείαν χάραν πιστῶς περιπτυσσόμενοι.

Στίχ. Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Δεῦτε αἱ στρατιαί, Ἀγγέλων τὸν ἐν ὕλῃ, ὡς ἄϋλον γενναίως τοὺς ἄθλους ὑποστάντα, νῦν Κωνσταντῖνον δέξασθε.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Τράπεζαν μυστικήν, προτίθεται τοῖς πᾶσι, Παντελεήμων νέος ἐν τῇ αὐτοῦ ἀθλήσει, δεῦτε πιστοὶ τρυφήσωμεν. Δόξα τριαδικὸν ὅμοιον.

Τριάδα τὴν σεπτήν, Πατέρα, Λόγον, Πνεῦμα, ἐκήρυξεν ὁ νέος μάρτυς Παντελεήμων, ἕνα Θεὸν ἀχώριστον. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὅμοιον.

Δέσποινα ἀγαθή, πρεσβείαις Κωνσταντίνου, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, τὸν σὸν υἱὸν δυσώπει, σωθῆναι ἡμᾶς ἅπαντας.

Νῦν ἀπολύεις. Τὸ Τρισάγιον, τὰ Ἀπολυτίκια καὶ ἡ Ἀπόλυσις.

Τοῦ Ἀποστόλου, Ἦχος α'.

Ἐκ τῆς πυρίνης αἴγλης τοῦ Θείου Πνεύματος ἐμπνευσθεὶς Ἀπόστολε Φίλιππε, τὴν Οἰκουμένην πᾶσαν κατεφώτισας τοῖς διδάγμασι, καὶ τοῖς λόγῳ μόνῳ θαύμασιν ἐστήριξας, καὶ τῷ σῷ Διδασκάλῳ προσήγαγες, ἣν περίσωζε διὰ παντὸς ἐν εἰρήνῃ, ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείαις σου, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος. Τοῦ ἁγ. Κωνσταν. ἦχ. α'.

Τὸν λαμπρὸν γόνον Ὕδρας καὶ τῆς Ῥόδου τὸ καύχημα, καὶ Νεομαρτύρων τὸ κλέος, Κωνσταντῖνον τιμήσωμεν· ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, τὴν μνήμην ἐκτελοῦντες τὴν αὐτοῦ, ἵνα λάβωμεν πλουσίαν τὴν ἀμοιβὴν παρὰ Θεοῦ κραυγάζοντες· δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ· δόξα τῷ σὲ ἐνισχύσαντι· καὶ ἐν ὑστέροις καιροῖς σὲ στεφανώσαντι.

Δόξα ἦχος ὁ αὐτὸς τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τὸν γενναῖον ὁπλίτην καὶ ἀκμαῖον ἀδάμαντα, τὸν καρτερικὸν στρατιώτην, νέον Παντελεήμονα, τιμήσωμεν. Ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς, ἀνδρείως γὰρ ἐκήρυξε Χριστόν, νικητὴς τροπαιοφόρος κατὰ τῆς πλάνης γενόμενος ᾧ βοῶμεν. Δόξα τῷ ἐνισχύσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ στεφανώσαντι, δόξα τῷ δωρουμένῳ διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Καὶ νῦν. Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Τὸ Μακάριος ἀνήρ. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἱστῶμεν στίχ. ι'. Ψάλλομεν προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου δ' καὶ τῶν Νεομαρτύρων ἀνὰ γ'.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Πρᾶξιν μὲν ἐπίβασιν, εἰλικρινοῦς θεωρίας, θεωρίαν τέλος δέ, φιλοθέου πράξεως Μάκαρ θέμενος, τὸν Χριστὸν ἠξίωσαι, τοῦ πατρὸς τὴν δόξαν, ἀποδεῖξαί σοι τὴν ἄφραστον, καὶ γὰρ ἐφίεται, πᾶσα λογικὴ φύσις ἔνδοξε, Θεοῦ τοῦ ὑποστήσαντος καὶ τοῦ ποθουμένου τετύχηκας, τούτου παραυτίκα, δεξάμενος σφραγίδα τὸν Υἱόν, ἐν παρρησίᾳ δυσώπησον, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Θείαις ἀναβάσεσι, διὰ παντὸς κεχρημένος, ὡς Μωσῆς τὸ πρότερον, τὸν Θεὸν θεάσασθαι ἐπεπόθησας, καὶ γνωστῶς εἶδες δέ, τὴν αὐτοῦ Εἰκόνα δεδεγμένος πρὸς ἐμφέρειαν. Πατρὸς γὰρ σύντομος, γνῶσις ὁ Υἱὸς καὶ ἀπόδειξις. Υἱοῦ δὲ καὶ Γεννήτερος, μία ἡ οὐσία γνωρίζεται, καὶ ἡ διὰ πάν-

των, ταυτότης ἀναφέρεται σεπτῶς, καὶ βασιλεία καὶ δύναμις, δόξα καὶ προσκύνησις. Ἕτερα τοῦ αὐτοῦ. Ἦχ. α΄. Τῶν Οὐρανίων ταγμάτων.

Τὸ θεῖον τέμενος ἔνθα τὸ Σκῆνος πέλει τὸ σόν, ὥσπερ Νειλῷα ῥεῖθρα πλημμυρεῖ ἀεννάως, Φίλιππε παμμάκαρ, καὶ δαψιλῶς οἱ ἐν πίστει προστρέχοντες, ψυχῶν ὁμοῦ καὶ σωμάτων παντοδαπῆ, ἀπαντλοῦσι τὰ ἰάματα.

Κέκτηται μάκαρ ἡ Κύπρος τὴν θείαν Κάραν σου, λαμπρῶς ἐπιτελοῦσα σὴν σεβάσμιον μνήμην, Φίλιππε Θεόφρον καὶ ἐν αὐτῇ, ἐγκαυχωμένη ἀγάλλεται, ὅτι αὐτὴν ἐκ κινδύνων καὶ συμφορῶν ἐκλυτροῦσαι ταῖς πρεσβείαις σου. Ἕτερον τοῦ ἁγ. Κωνστ. ἦχ. δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Φιλεόρτων συστήματα, πανδημεὶ νῦν συνδράμωμεν, καὶ κοινὴν πανήγυριν συγκροτήσωμεν. Ἰδοὺ γὰρ πάντας ἐκάλεσεν ἡμᾶς εἰς ἑστίασιν, καὶ χαρὰν πνευματικήν, τὸ τῆς Ὕδρας καλλώπισμα, καὶ ἐξαίρετον, ἡμῶν πάντων ἀγλάϊσμα καὶ κλέος, Κωνσταντῖνος ὁ γενναῖος, Νεομαρτύρων τὸ καύχημα.

Ἴδε νέος στερρόψυχος, ἴδε Μάρτυς περίδοξος, ἴδε πῶς ὡς πρόβατον ἡμερώτατον, ὁ Κωνσταντῖνος, παρέδωκεν ἑαυτὸν εἰς θάνατον, δι' ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, καὶ τυθεὶς ἀνελήλυθεν εἰς οὐράνια, ἵνα λάβῃ τῆς νίκης τοὺς στεφάνους, καὶ χορεύῃ σὺν Ἀγγέλοις καὶ σὺν Μαρτύρων στρατεύμασιν.

Ὡς ἀστέρα νεόφυτον, ταῖς ἀκτῖσι τῶν ἄθλων σου Ἐκκλησίαν ἅπασαν καταυγάζοντα· ὡς εὐσεβείας ὑπέρμαχον, ὡς πλάνης ἀντίμαχον, ὡς νοσούντων ἰατρόν, ὡς ἀήττητον Μάρτυρα, καὶ ἀγλάϊσμα γενεᾶς ἡμετέρας, συνελθόντες ἐν ᾀσμάτων μελῳδίαις, σὲ Κωνσταντῖνε γεραίρομεν.

Ἕτερα τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος ἦχος α΄. Τῶν Οὐρανίων ταγμάτων.

Δεῦτε πιστοὶ συνελθόντες ἐν τῇ σεπτῇ ἑορτῇ τοῦ νεοάθλου, πόθῳ καὶ θερμῇ προθυμίᾳ, κροτήσωμεν τοῖς ὕμνοις βοῶντες αὐτῷ, Παντελεῆμον νεόαθλε, μὴ διαλείπῃς πρεσβεύειν ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν τελούντων σου τὴν μνήμην πιστῶς.

Ἐκ Τιπαρίνου τῆς νήσου τὸ γένος ἕλκων σοφέ, τῆς Κρήτης λαμπρὸς γόνος, ἀνεφύης καὶ τέλος, ἀθλήσεως ἀνύσας ὑπὲρ Χριστοῦ, τὴν Ἑλλάδα ἡγίασας, τοῖς θαύμασι λειψάνου σου τοῦ σεπτοῦ, οἷς παρέχεις τοῖς προσψαύουσιν.

Συνωνυμήσας τῷ πάλαι Παντελεήμονι, νέος ὡσαύτως ὤφθης, ἀθλητὴς κατὰ πάντα, μητρός σου ὑποθήκαις, βασάνους δεινάς, Παντελεῆμον ὑπέμεινας, Ἀγαρηνῶν ἀσεβείας τὴν φλεγμονήν, διελέγξας ἀνδρικώτατα. Δόξα, ἦχος πλ. β΄.

Τοῦ μεγάλου Φίλιππε φωτός, ταῖς ἀστραπαῖς πυρωθείς, παγκοσμίως ἐξέλαμψας φωστήρ· τὸν Πατέρα δὲ τῶν φώτων, ἐν Υἱῷ ζητήσας εὗρες, ἐν τῷ φωτὶ τὸ φῶς γὰρ εὑρίσκεται, καὶ γὰρ οὗτος σφραγὶς ἰσότυπος, δηλῶν τὸ ἀρχέτυπον, ὃν Ἀπόστολε δυσώπει, τοὺς ἐσφραγισμένους τῷ θείῳ περισώζεσθαι Αἵματι. Ἡ τοῦ ἁγ. Κωνσταν. ἦχος ὁ αὐτός.

Σήμερον ἐξέλαμψεν ὡς ἀστὴρ νεοφανής, ἐν τῷ τῆς Ἐκκλησίας στερεώματι, τοῦ Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου ἡ σεβάσμιος πανήγυρις, τὰς ψυχὰς τῶν πιστῶν καταυγάζουσα. Δεῦτε οὖν φιλέορτοι πάντες, πνευματικῶς πανηγυρίσωμεν, καὶ τούτῳ χαρμονικῶς προσείπωμεν λέγοντες· χαίροις, ὁ ἐν ἐσχάτοις καιροῖς ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσας στερρότατα· χαίροις, τῆς εὐσεβοῦς πίστεως ἡ ἀνύψωσις, καὶ τῆς πλάνης τῶν Ἀγαρηνῶν ἡ κατάπτωσις· χαίροις τῶν Ὀρθοδόξων ἁπάντων τὸ ἀγαλλίαμα, καὶ λαμπρὸν καύχημα καὶ σεμνολόγημα· καὶ νῦν ἐν Οὐρανοῖς, τῷ θρόνῳ τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ, παριστάμενος, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἡ τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος. Δόξα, ἦχος ὁ αὐτός.

Ἀγγέλους ἔπεισας καὶ ἀνθρώπους, ἀγάλλεσθαι τοῖς θαυμασίοις σου, καὶ θαυμάζειν τὴν καρτερίαν σου, Παντελεῆμον νεόαθλε· ὡς ἀδάμας γὰρ ἵστασο ἀκλόνητος ἐν ταῖς μάστιξι τῶν ἀνόμων, ἀπειλὰς μὴ πτοηθείς, μηδὲ κολακείαις καὶ ὑποσχέσεσι ματαίων ἀγαθῶν φθειρομένων, πᾶσαν ἀντ' οὐδενὸς θέμενος τὴν ἐπίκηρον εὔκλειαν, ἔσπευσας τῆς ἄνω ἐπιτυχεῖν κληρουχίας, καὶ καρτερήσας μέχρι θανάτου, ἀμαραντίνῳ στέφει σεαυτὸν κατέστεψας. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς συνελθόντες, τὴν μνήμην σου ἑορτάζομεν, ὅπως ταῖς πρεσβείαις σου, ῥυσθέντες κινδύνων καὶ θλίψεων, εὕροιμεν παρὰ Χριστοῦ τὸ μέγα ἔλεος. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Τίς μὴ μακαρίσει σε Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱός μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἁγνῆς προῆλθεν ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἱκέτευε Σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος. Φῶς ἱλαρόν Τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀναγνώσματα

Καθολικῆς Ἐπιστολῆς Ἰακώβου τὸ Ἀνάγνωσμα. Κεφ. α΄ 1.

Ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, πᾶσαν χαρὰν ἡγήσασθε, ὅταν πειρασμοῖς περιπέσητε ποικίλοις. Γινόσκοντες ὅτι τὸ δοκίμιον ὑμῶν τῆς πίστεως, κατεργάζεται ὑπομονήν, ἡ δὲ ὑπομονὴ ἔργον τέλειον ἐχέτω, ἵνα ἦτε τέλειοι καὶ ὁλόκληροι, ἐν μηδενὶ λειπόμενοι. Εἰ δέ τις ὑμῶν λείπεται σοφίας, αἰτείτω παρὰ τοῦ διδόντος Θεοῦ πᾶσιν ἁπλῶς, καὶ μὴ ὀνειδίζοντος, καὶ δοθήσεται αὐτῷ. Αἰτείτω δὲ ἐν πίστει, μηδὲν διακρινόμενος. Ὁ γὰρ διακρινόμενος, ἔοικε κλύδωνι θαλάσσης ἀνεμιζομένῳ καὶ ῥιπιζομένῳ. Μὴ γὰρ οἰέσθω ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅτι λήψεταί τι παρὰ τοῦ Κυρίου. Ἀνὴρ δίψυχος, ἀκατάστατος ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ. Καυχάσθω δὲ ὁ

ἀδελφὸς ὁ ταπεινός, ἐν τῷ ὕψει αὐτοῦ, ὁ δὲ πλούσιος ἐν τῇ ταπεινώσει αὐτοῦ, ὅτι ὡς ἄνθος χόρτου παρελεύσεται. Ἀνέτειλε γὰρ ὁ ἥλιος σὺν τῷ καύσωνι, καὶ ἐξήρανε τὸ χόρτον, καὶ τὸ ἄνθος αὐτοῦ ἐξέπεσε, καὶ ἡ εὐπρέπεια τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἀπώλετο· οὕτω καὶ ὁ πλούσιος ἐν ταῖς πορείαις αὐτοῦ μαρανθήσεται. Μακάριος ἀνήρ, ὃς ὑπομένει πειρασμόν, ὅτι δόκιμος γενόμενος λήψεται τὸν Στέφανον τῆς ζωῆς, ὃν ἐπηγγείλατο ὁ Κύριος τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν. Προφητείας Ἡσαΐου τὸ ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστὰ ποιήσει ἡμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητέ μοι, καὶ συνῆτε ὅτι ἐγώ εἰμι. Ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγώ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σώζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνείδισα καὶ οὐκ ἦν ἐν ἡμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός· ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγώ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ Ἅγιος Ἰσραήλ. Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσ.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἅψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπὶς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὁλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτόν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτήν. Στιχηρὰ ἰδιόμελα. Ἦχος α'. τοῦ Ἀποστόλου.

Ο τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος δεδεγμένος, ἐν εἴδει πυρὸς Ἀπόστολε, καὶ ἐκλάμψας παγκοσμίως ὡς ἀστὴρ παμφαέστατος, κατηύγασας πάντας τῷ θείῳ σου κηρύγματι· νεκροὺς δὲ ὡς ἐξ ὕπνου ἐξήγειρας, τῇ ἐπικλήσει τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, καὶ τὸν ἐκτείναντα αὐθάδως τὴν χεῖρα εἰς τὴν ἁγίαν σου κορυφήν, ἀνενέργητον πεποίηκας· προσπίπτοντα δὲ ἐν μετανοίᾳ, ὑγιῆ τοῦτον ἀπέδειξας. Υἱοθετήσας δὲ πάντας διὰ τοῦ θείου βαπτίσματος, καὶ τελέσας τὸν ἀγῶνα τοῦ μαρτυρίου, διὰ βασάνων πολυπλόκων, χαίρων τὴν ψυχήν σου τῷ Θεῷ παραδέδωκας. Αὐτὸν ἱκέτευε Φίλιππε παμμακάριστε, δωρηθῆναι ἡμῖν ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ τὸ μέγα ἔλεος. Ἦχος β'.

Οὐράνιος ἀνεδείχθης κρατὴρ τῆς σοφίας. Πνεύματος γὰρ ὤφθης, καταγώγιον τερπνόν, καὶ ὑπέφηνας ἀρετῶν ἐπάλξεις, τοὺς βροτοὺς ἁλιεύσας, τῷ νοητῷ ἀγκίστρῳ τῆς σοφίας Θεοῦ· διὸ δυσωποῦμέν σε Ἀπόστολε Φίλιππε, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ἦχος γ'.

Τὴν τῶν ἰχθύων ἄγραν, εἰς ἀνθρώπων ἁλιείαν μεταβαλών, τοὺς ἐν βυθῷ ἀπάτης, τῇ σαγήνῃ ἀνέλκων τῇ μυστικῇ, Φίλιππε Ἀπόστολε, ὅλον τὸν Κόσμον ἐζώγρησας, καὶ τῷ Διδασκάλῳ σου Χριστῷ προσήγαγες· διὸ δυσωποῦμέν σε, πρεσβεύειν αὐτῷ ἀπαύστως, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν τῶν πιστῶς προστρεχόντων τῇ σκέπῃ σου. Ἦχος δ'.

Τὸν Κήρυκα τῆς Πίστεως, καὶ Ὑπηρέτην τοῦ Θείου Λόγου, Φίλιππον τὸν Ἀπόστολον εὐφημήσωμεν. Οὗτος γὰρ τὴν τῶν θαυμάτων ἐνέργειαν παρ' αὐτοῦ δεξάμενος, ἀπεστάλη εἰς πάντα κόσμον, κηρύσσειν τὴν ἐκ Παρθένου τοῦ Χριστοῦ θείαν σάρκωσιν, τὰ Πάθη καὶ τὴν ταφήν, καὶ τὴν ἔνδοξον Ἀνάστασιν· καὶ χειραγωγῶν τὰ πεπλανημένα ἔθνη ἐν σκότει ὄντα τῆς ἀγνωσίας, εἰς τὴν αὐτοῦ θείαν ἐπίγνωσιν υἱοὺς ἡμέρας ἀπέδειξεν. Ἡμεῖς δὲ πρὸς αὐτὸν ἐκβοήσωμεν· σῶσον ἡμᾶς Πανεύφημε, ταῖς πρὸς τὸν σὸν Διδάσκαλον, εὐπροσδέκτοις πρεσβείαις σου, τοὺς τελοῦντας ἐντίμως, τὴν πανευφρόσυνον θείαν μνήμην σου.

Ἦχος α'. τοῦ ἁγίου νεομ. Κωνσταντίνου.

Ἀγάλλου ἐν Κυρίῳ καὶ κατατέρπου ἡ τῶν πιστῶν Ἐκκλησία, ἐπὶ τῇ ἐτησίῳ μνήμῃ, τοῦ λαμπροῦ τῆς ἀληθείας Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου, καὶ εὐχαρίστως τῷ Σωτῆρι ἀνάκραζε· ἐμεγαλύνθη ἡ δόξα σου Κύριε καὶ ὑπερυψώθη σοῦ μόνου τὸ ὑπερύψιστον Ὄνομα, ὅτι ἐν ἀσθενείᾳ σαρκός, τὸν ἰσχυρὸν κατεπάλαισας, καὶ τὴν τούτου ὀφρὺν εἰς γῆν καταβέβληκας· ἀλλ' ὁ τὸν σὸν Ἀθλητὴν καὶ ἐνισχύσας καὶ δοξάσας, ταῖς θείαις αὐτοῦ ἱκεσίαις, καὶ ἡμᾶς ἐνίσχυσον κατὰ τῆς τῶν ἐχθρῶν ἀοράτου δυνάμεως, καὶ νικητὰς ἀναδειχθέντας δόξασον, ἐν τῇ ἀνεκλαλήτῳ δόξῃ τῆς βασιλείας σου. Ἦχος γ'.

Νεομάρτυς Κωνσταντῖνε, ἐπαξίως συνελθόντες ἐκτελοῦμεν τὴν μνήμην σου· σὲ γὰρ οὐκ ἀγαθῶν ἐπαγγελίαι, οὐ βασάνων ἀπειλαί, οὐ μαστίγων ἐπιφοραί, οὐ σπασμοὶ σώματος, οὐχ αἱμάτων ῥύακες τὸ τῆς γῆς φοινίσαντες ἔδαφος, οὐ κάθειρξις χρόνιος, οὐ βαρύτης σιδήρων, οὐ ποδῶν κάκωσις ἐν τῷ ξύλῳ· οὐ λιμός, οὐ θάνατος αὐτός, τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγάπης χωρίσαι ἴσχυσαν· ἀλλὰ πάντως φανεὶς ἀκμαιότερος, τὸν πρώην σὲ πτερνίσαντα ἐπτέρνισας δράκοντα· καὶ νῦν τῶν στεφάνων τῆς νίκης ἀξιωθείς, μετὰ Ἰακώβου, Παγχαρίου καὶ Μείρακος, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Τίς μὴ δοξάσει, τίς μὴ ἀξίως ἐπαινέσει Κωνσταντῖνον Νεομάρτυρα, ὃν ἡ Ἁγία Τριὰς ἐδόξασε; τούτου γὰρ τὸ πρὸς τοὺς ἀσεβοῦντας γενναῖον, ἀποδεξαμένη παράστημα, καὶ τὴν καρτερόψυχον ὁμολογίαν, καὶ τὸ πρὸς τὰς βασάνους ἀπτόητον, θαῦμα παράδοξον ἐνήργησεν, ἐν τῷ καιρῷ τῆς αὐτοῦ ἀθλήσεως, καὶ χαρίσμασι τῶν ἰαμάτων τὸ τούτου κατεκόσμησε Λείψανον. Αἰσχυνέσθωσαν οὖν οἱ λαλοῦντες ἄδικα, εἰς τὸ ὕψος τῆς αὐτοῦ Ἁγιότητος, καὶ στόματα ἐμφραγήτω τῶν ἀντιλεγόντων τῇ ψήφῳ τῆς Παναγίας Τριάδος· παρ' ἧς ταῦτα δικαίοις μέτροις σταθμίζεται, καὶ δωρεῖται τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος ὁ αὐτὸς τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος.

Τὸν νοερὸν λαμπτῆρα τῆς πίστεως, καὶ κλεινὸν ἀριστέα Χριστοῦ, καὶ ἀήττητον ἀθλοφόρον, τὸν νεόαθλον Παντελεήμονα, ἐν ᾠδαῖς ᾀσμάτων εὐφημήσωμεν· χαίροις ἀναβοῶντες αὐτῷ· ὅτι τὸν ἀόρατον ἐχθρόν, θωπείαις ὑποσκελίσας βουλόμενον, καὶ τοὺς ὁρατοὺς ἀντιπάλους, βασάνοις ἀφορήτοις τιμωροῦντάς σε ἐνίκησας· χαίροις καρτερόψυχε ὁπλῖτα Χριστοῦ, καὶ τῆς πλάνης ἀσεβῶν καθαιρέτα· ἀληθείας ὑπερασπιστά. Ὅθεν καὶ προστρέχοντες ἐν τῇ σορῷ τῶν λειψάνων σου, τὴν ἴασιν τῶν παθῶν ἡμῶν λαμβάνομεν, καὶ τὸν δοξάσαντά σε Χριστόν, δοξάζομεν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα, ἦχος πλ. δ'. Τοῦ Ἀποστόλου.

Τῶν ἀπορρήτων αὐτόπτης, ὡς μύστης τοῦ Θείου Λόγου, καὶ θεωρὸς τῶν ἀνεξιχνιάστων γενόμενος Ἀπόστολε, τὴν ἐξουσίαν εἴληφας, παρὰ Χριστοῦ, δεσμεῖν τε καὶ λύειν τὰς τῶν ἀνθρώπων ἁμαρτίας, καὶ θεραπεύειν πᾶσαν μαλακίαν, καὶ νόσον καὶ δαίμονας ἐκδιώκειν τῷ σῷ προστάγματι, ὡς ὁ Διδάσκαλος, παρ' οὗ καὶ ἀπεστάλης εἰς τὰ ἔθνη τὰ ἀπολωλότα, ὁδηγῆσαι αὐτά, πρὸς τὴν ἀληθῆ τῆς Ἁγίας Τριάδος λατρείαν. Ὡς οὖν ἔχων παρρησίαν, ἱκέτευε Φίλιππε Θεηγόρε, εὑρεῖν αὐτὸν τὸν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, ἵλεων, καὶ εὐδιάλλακτον, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς δίκης, ὅταν ἐλεύσηται κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν μόνον πελυέλεον.

Ἢ τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου. Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Δεῦτε φιλομαρτύρων συστήματα, πάνδημον ἑορτήν, καὶ κοινὴν πανήγυριν συγκροτήσωμεν· σήμερον γὰρ ὁ Νεομάρτυς Κωνσταντῖνος, ὑπὲρ τῆς Χριστοῦ ἀγάπης, τὸν δι' ἀγχόνης ἐδέξατο θάνατον, μὴ φεισάμενος ζωῆς, καὶ ἄνθος νεότητος, καὶ τὰ ἐπὶ γῆς καταλιπών, ἀνῆλθεν εἰς οὐρανούς, ἵνα χορεύῃ αἰώνια. Ἡγιάσθη ὁ ἀὴρ ἐν τῇ ἀνόδῳ αὐτοῦ, καὶ οἱ δῆμοι τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν Μαρτύρων ἐκρότησαν νῦν τὸ πνεῦμα τούτου ὑποδεξάμενοι· ἁγιασμοῦ δὲ καὶ ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς μετασχόντες, ἐν τῇ πανιέρῳ αὐτοῦ πανηγύρει καὶ Θεὸν δοξάσωμεν, τὸν οὕτω γενέσθαι εἰς ἡμῶν σωτηρίαν εὐδοκήσαντα.

Ἢ τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος. Δόξα. Ἦχος δ'.

Τὴν ἐτήσιον μνήμην ἄγοντες, τῆς σῆς ἐνδόξου ἀθλήσεως, Παντελεῆμον παναοίδιμε, τοὺς σεπτούς σου ἀγῶνας γεραίρομεν, Χριστὸν τὸν Θεὸν δοξάζοντες, τὸν ἐν θαύμασι ποικίλοις σε δοξάσαντα, πρέσβυν σε προβαλλόμενοι, πρὸς αὐτὸν ἀνεπαίσχυντον, τοῦ ῥυσθῆναι ἐκ παντοίων πειρασμῶν καὶ νόσων πολυτρόπων· διὰ σοῦ παναοίδιμε· οὗ ταῖς πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἐκ παντοίων κινδύνων.

Εἰς τὸν στίχον στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχ. πλ. δ'. Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος, ὁ τοὺς ἰχθύας ποτέ, σαγηνεύων Ἀπόστολος, τῶν ἀνθρώπων γέγονεν, ἁλιεὺς θεοπρόβλητος, λόγων σαγήνῃ, ἔθνη ἐζώγρησε, Σταυροῦ ἀγκίστρῳ, Κόσμον ἀνείλκυσεν· ὢ οἷον θήραμα, τῷ Χριστῷ προσήγαγεν ὁ θεουργός, οὗπερ τὸ μνημόσυνον νῦν ἑορτάζομεν.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοίνιξ ἀνθήσει.

Χαίροις γενναῖε Μάρτυς Χριστοῦ, τῆς εὐσεβείας ἀθλητὴς ὁ ἀήττητος· τῆς πλάνης καὶ ἀσεβείας, Ἀγαρηνῶν ὁ πρηστήρ, τῶν πιστῶν ἁπάντων τὸ ἐκνίκημα, ἀπίστων τὸ ἥττημα, τῶν Ἀγγέλων τὸ ἥδυσμα, καὶ τῶν δαιμόνων ἡ πικρία ἡ ἄπαυστος, ἡ κατάργησις τοῦ Σατᾶν καὶ ἀπώλεια· θέατρον ὁ γενόμενος ἡδύ τε καὶ χάριεν, βροτοῖς ὁμοῦ καὶ Ἀγγέλοις ἐν τῇ γενναίᾳ ἀθλήσει σου, Χριστὸν ἐκδυσώπει Κωνσταντῖνε ὑπὲρ πάντων τῶν εὐφημούντων σε.

Τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος. Ἦχος δ'. Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Ὅρμον πρὸς ἀκύμαντον, καὶ πρὸς ζωὴν ἀστασίαστον, καὶ λιμένα πανεύδιον, μάρτυς προσεχώρησας, νῦν Παντελεῆμον, ἔνθα ἀθλοφόρων, χορὸς αὐλίζεται λαμπρῶς, σὺν ἀσωμάτοις ἀγαλλιώμενος, τῶν πόνων τὴν ἀντίδοσιν, καὶ τῶν ἀγώνων τὰ ἔπαθλα, πρὸς Χριστοῦ κομισάμενος ὑπὲρ πάντων δεόμενος.

Δόξα, ἦχος β'. τοῦ Ἀποστόλου.

Καταλιπὼν τὰ ἐπὶ γῆς, ἠκολούθησας Χριστῷ, καὶ σφραγισθείς, τῷ ἐμφυσήματι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀπεστάλης ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὰ ἔθνη τὰ ἀπολωλότα, ἐπιστρέφειν τοὺς ἀνθρώπους, εἰς φῶς θεογνωσίας Φίλιππε Ἀπόστολε· καὶ τελέσας τὸν ἀγῶνα τοῦ θείου σου πόθου, διὰ βασάνων πολυπλόκων, τὴν ψυχήν σου τῷ Θεῷ παρέδωκας· αὐτὸν ἱκέτευε παμμακάριστε, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸν μέγα ἔλεος.

Ἢ τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου, ἦχος πλ α'.

Δεῦτε πάντες πιστοί, ἐν τῇ μνήμῃ συνελθόντες τοῦ Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου, τοὺς ἀγῶνας τε καὶ ἄθλους αὐτοῦ, ἐν ᾠδαῖς ᾀσμάτων κατὰ χρέος εὐφημήσωμεν, ὡς γέγραπται· ᾄσωμεν νῦν ᾆσμα καινὸν ἐν τῇ κοινῇ ἀθλήσει αὐτοῦ· ἡ γὰρ παρ' ἡμῶν πρὸς τοῦτον τιμή, ἀπόδειξιν ἔχει τὴν πρὸς τὸν κοινὸν Δεσπότην Θεάνθρωπον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὃς

τῶν αὐτῶν ἐκείνων ἀξιώσει μισθῶν, ἡμᾶς τοὺς τὸν αὐτοῦ Μάρτυρα τιμῶντας, ὡς ἀγαθός, καὶ φιλάνθρωπος.

Ἦ τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος, ἦχος πλ. α'.

Χαρμονικῶς φιλέορτοι πανηγυρίσωμεν· ἰδοὺ γὰρ ἡ ὑπέρλαμπρος μνήμη τοῦ ἀθλητοῦ νεομάρτυρος Παντελεήμονος, καταυγάζει τὴν Ἐκκλησίαν· δεῦτε ἀρυσώμεθα χάριν καὶ ἔλεος, ἐκ τῆς σοροῦ τῶν σεπτῶν αὐτοῦ λειψάνων· πηροῖς γὰρ ἀνάβλεψιν, χωλοῖς εὐδρομίαν, παρειμένοις εὐτονίαν χαρίζεται, πυρέσσουσιν εὐρωστίαν ἐπιβραβεύεται, καὶ τοῖς ἀθυμοῦσιν εὐθυμίαν δαψιλεύει, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐκβοήσωμεν· χαίροις ὁπλῖτα ἀλκιμώτατε, ὁ τὴν ὀφρὺν τοῦ Βελίαρ εἰς τέλος τροπωσάμενος, καὶ τὰ βραβεῖα τῆς νίκης ἐπαξίως κομισάμενος· διὸ πολύαθλε μὴ παύσῃ πρεσβεύειν ὑπὲρ τῶν ἐκτελούντων τὴν εὔσημον μνήμην σου.

Καὶ νυν. Θεοτοκίον. Μακαρίζομέν σε.

Τὰ ἀπολυτίκια ὅρα εἰς τὸν μικρὸν Ἑσπερινὸν σελ. 3 τοῦ ἰδίου βιβλίου. Ἡ εὐλόγησις τῶν ἄρτων· καὶ τίθεται ἡ ἀνάγνωσις· τοῦ Ἀποστόλου Φιλίππου· ὅρα εἰς τὴν σελ. 355 τοῦ ἡμετέρου βιβλίου Ὑάκινθος τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου 14. Τοῦ δὲ ἁγίου Κωνσταντίνου σελ. 363 τοῦ ἰδίου βιβλίου. Τοῦ δὲ ἁγίου Παντελεήμονος (ὅρα εἰς τὸ τέλος τῆς ἀκολουθίας.)

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Τὸ Θεός, Κύριος· καὶ τὰ ἀπολυτίκια τροπάρια. Μετὰ δὲ τὴν α'. στιχολογίαν Κάθισμα ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ. Τοῦ Ἀποστόλου.

Τοῦ Χριστοῦ τὸν μαθητὴν πάντες ὑμνήσωμεν πιστοί· ὅτι ἐφώτισεν ἡμᾶς, θείοις διδάγμασιν αὐτοῦ, καὶ πρὸς ἐπίγνωσιν θείαν ὡδήγησε, Κυρίου συνεργοῦντος τοῖς θαύμασι, τὴν χάριν δαψιλῶς ἡμῖν ἐβράβευσεν, ἣν παρ' αὐτοῦ ἐδέξατο, ἀμέσως τοῦ ἐκ Παρθένου ἐκλάμψαντος, πρὸς ὃν βοῶμεν, Φίλιππε μάκαρ, πρέσβευε τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα ἦχος α'. Τὸ τάφον Σου Σωτὴρ Τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου.

Ὡς Ἥλιος λαμπρός, ὡς φαιδρὸς Ἑωσφόρος, ἡ μνήμη σου στερρὲ Κωνσταντῖνε ἐπέστη, ἡμῖν τοῖς εὐφημοῦσί σε, καὶ εἰς αἴνεσιν ἤγειρε, τοῦ νευρώσαντος, Σὲ ἐν τοῖς ἄλλοις παμμάκαρ, καὶ δοξάσαντος, ἔν τε τῇ γῇ, καὶ ἐν πόλει Χριστοῦ παναοίδιμε. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένος ἀληθῶς, πρὸ τοῦ τόκου Παρθένε· Παρθένος ἀληθῶς, ἐν τῷ τόκῳ Παρθένε· Παρθένος ἀειπάρθενε, μετὰ τόκον διέμεινας ὅθεν δέομαι, ὡς κορωνὶς τῶν παρθένων, παρθενεύειν με, νοΐ ψυχῇ σώματί τε Παρθένε ἐνίσχυσον.

Μετὰ δὲ τὴν β'. στοιχολογίαν, κάθισμα ἦχος α'. Τὸν τάφου Σου Σωτήρ.

Ἀπόστολε σοφέ, παρεστὼς τῷ Κυρίῳ, ἱκέτευε λαβεῖν Φίλιππε θεηγόρε, ἁπάντας τοὺς γεραίροντας, καὶ τιμῶντας τὴν μνήμην σου, χάριν ἔλεος, καὶ ἱλασμὸν τῶν πταισμάτων, καὶ εὑρεῖν ἡμᾶς, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς δίκης, Χριστὸν εὐδιάλλακτον.

Ἕτερον τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου, ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἐξεπλάγη ὁ δεινός, τῆς ἀσεβείας ἡγεμών, Κωνσταντῖνε ἀθλητά, σοῦ παρρησίαν τὴν πολλήν, καὶ μεμηνὼς ἀνεκραύγαζε τοῖς παροῦσι, μαστίζετε δεινῶς καὶ λακτίζετε, τὰς σάρκας τε αὐτοῦ καταξέετε· καὶ τῇ εἱρκτῇ ἐγκλείσατε, βαρείαις περιβαλόντες ἁλύσεσι· σὺ δὲ ἐγέλας, θυμῷ τῷ τούτου, καὶ τὸ μνήσθητι ἔκραζες.

Δόξα πλ. γ'. Τὴν ὡραιότητα.

Ὁ τῆς ἀνδρείας σου, καὶ γενναιότητος, μάρτυς νεόαθλε, ὅτι ὑπέμεινας, πολλὰς βασάνους, ῥαβδισμοὺς καὶ θάνατον ἐπώδυνον· καὶ Χριστὸν ἐκήρυξας, τῶν τυράννων ἐνώπιον· ὅθεν καὶ τὸν στέφανον παρ' αὐτοῦ ἐναπείληφας· διὸ Παντελεῆμον τελοῦμέν σου, πίστει τὴν μνήμην ἀθλοφόρε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὴν ὡραιότητα.

Μετὰ τὸν πολυέλεον, κάθισμα, ἦχος γ'. Τὴν ὡραιότητα τῆς παρθενίας σου.

Τῷ Διδασκάλῳ σου Χριστῷ Πανεύφημε, κατηκολούθησας προθύμως Φίλιππε, καὶ ἐπλουτίσθης ὑπ' αὐτοῦ, τῷ θείῳ ἐμφυσήματι, χάριτος τοῦ Πνεύματος, ἀπεστάλης δ' εἰς ἅπαντα, ἔθνη ἐπιστρέφειν τε πρὸς τὴν θείαν ἐπίγνωσιν, Χριστὸν ἀδιαλείπτως ἱκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τοῦ ἁγίου Κωνσταντίοου πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον ἐν σῇ γαστρί.

Πτερνισθεὶς δι' ἀπάτης τοῦ πτερνιστοῦ, ἐξηρνήσω τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ· ὅθεν οὐ διέλειπες, στένων κλαίων ἀοίδιμε, καὶ μετανοίας ἔργοις Θεοῦ ἀλλοιούμενος, οὗπερ τῇ δυνάμει, φραξάμενος Ἔνδοξε, τῷ ἐχθρῷ σου πάλην, ἐν ἀθλήσει συμπλέκεις, καὶ τοῦτον νενίκηκας, καὶ ἀγχόνῃ σου ἔπνιξας Κωνσταντῖνε στερρόψυχε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ τὴν πάνσεπτον μνήμην σου.

Δόξα ἦχος δ'. τοῦ ἁγίου Παντελεῆμος. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τοὺς πιστῶς τελοῦντάς σου τὴν θείαν μνήμην, καὶ λειψάνων θήκην σου, ἀσπαζομένους εὐλαβῶς, νόσων παντοίων ἀπάλλαξον. Παντελεῆμον, μαρτύρων ἀγλάϊσμα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὅμοιον.

Ἐν τῇ θείᾳ σκέπῃ σου, παρθενομῆτορ, πάντας ἡμᾶς σκέπασον, τοὺς πεποιθότας ἐπὶ σοί, καὶ ἐκτενῶς ἀνακράζοντας· χαῖρε Παρθένε χριστιανῶν τὸ καύχημα.

Οἱ ἀναβαθμοί προκείμενον ἦχος δ'. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ. Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται. Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον τῇ Παρασκευῇ τῆς ς' Ἑβδομάδος. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· μὴ ταρασσέτθω ὑμῶν ἡ καρδία κτλ.

Ἢ Μαρτυρικὸν τοῦ ἁγίου Δημητρίου. Ὁ Ν'. Δόξα ταῖς τοῦ Ἀποστόλου ἢ ταῖς τῶν Ἀθλοφόρων. Καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκου. Στίχ, Ἐλέησόν με ὁ Θεός. Ἦχος πλ. β'.

Ἀπόστολε τοῦ Χριστοῦ Φίλιππε θεηγόρε, κήρυξ τῆς χάριτος διαπρύσιος, καὶ μιμητὴς τοῦ σωτηρίου Πάθους ἐχρημάτισας· αὐτὸν οὖν ἱκέτευε

δεόμεθα Πανεύφημε, ἵνα παράσχῃ ἡμῖν ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος, τοῖς ἐκτελοῦσι πόθῳ τὴν σεβάσμιον μνήμην σου.

Ἦ τοῦ Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου, ἦχος ὁ αὐτός.

Σήμερον ὁ Νεομάρτυς Κωνσταντῖνος, ὡς ἐκ δύο ἐναντίων συγκείμενος, διὰ βασάνων πολυτρόπων, καὶ διὰ Χριστὸν ἀγχόνῃ, εἰς δύο τόπους ἐναντίους μερίζεται· καὶ τῷ μὲν πνεύματι εἰς οὐρανοὺς ἀνελθών, τοῖς μακαρίοις πνεύμασι συναγάλλεται, τῷ δὲ σώματι μένων ἐπὶ γῆς, μεθ' ἡμῶν τῶν τῆς σαρκὸς δεσμίων, τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα κατευφραίνει· καὶ δι' ἀμφοτέρων κοινὴν ἑορτὴν σήμερον συγκροτεῖ οὐράνιον καὶ ἐπίγειον· ἀλλ' ὦ Νέε τοῦ Χριστοῦ Ἀθλητά, καὶ τῶν τιμώντων σε προστάτα θερμότατε, μέμνησο καὶ ἡμῶν, τῶν ἐκ πόθου τελούντων, τὸ ἱερόν σου μνημόσυνον.

Οἱ Κανόνες τῆς Θεοτόκου, μετὰ τῶν Εἱρμῶν, τοῦ Ἀποστόλου, εἰς δ'. τοῦ ἁγίου Κωνσταντίου, εἰς δ'. καὶ τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος, εἰς δ'. τῆς Θεοτόκου.
Ἦχος πλ. δ'. Ὠδὴ α'. Ὁ Εἱρμός.

Ὑγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηράν, καὶ τὴν Αἰγυπτίαν μοχθηρίαν διαφυγών, ὁ Ἰσραηλίτης ἀνεβόα· τῷ Λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ᾄσωμεν.

Κανὼν τοῦ Ἀποστόλου Θεοφάνους. Ὠδὴ α'. ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσαι ὁ Ἰσραήλ.

Ταῖς ὑπερφώτοις ἀκτῖσι τῆς τοῦ Χριστοῦ, θεϊκῆς λαμπρότητος, ἐνηδόμενος τρανῶς, θεοκήρυξ Φίλιππε ταῖ σαῖς, κατὰ μέθεξιν αὐγαῖς ἡμᾶς καταύγασον.

Ὁ τοῦ Πατρός σοι τὴν δόξαν δι' ἑαυτοῦ, ὑποδείξας Φίλιππε, τῷ χορῷ τῶν Μαθητῶν, σὲ Χριστὸς ἐνέταξε τὴν σήν, προγινώσκων ἀρετὴν θεομακάριστε.

Νῦν οὐκ ἐν αἰνίγματι βλέπεις οὐδὲ σκιαῖς, οὐδ' ἐσόπτροις Πάνσοφε, τὴν πηγὴν τῶν ἀγαθῶν, ὀρεκτῶν τὸ ἔσχατον Χριστόν, ἀλλὰ πρόσωπον ὁρᾶς, σαφῶς πρὸς πρόσωπον.

Ἐκλελοιπότων ἀρχόντων ἐκ τῆς φυλῆς, τοῦ Ἰούδα Πάναγνε, ὁ Υἱός σου καὶ Θεός, προελθὼν ἡγούμενος τῆς γῆς, τῶν περάτων ἀληθῶς νῦν ἐβασίλευσεν.

Κανὼν τοῦ ἁγ. Κωνστ. Ἦχ. δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Νοός μου τὴν ζόφωσιν, θείῳ φωτὶ καταλάμπρυνον, καὶ χάριν μοι δώρησαι τοῦ λόγου Ἔνδοξε, ὅπως μέλψω σου, τὴν μνήμην Κωνσταντῖνε, καὶ ὕμνοις δοξάσω σου τὴν θείαν ἄθλησιν.

Ἐφάνης πανεύφημε, Ἥλιος ὥσπερ πολύφωτος, τῆς πλάνης σκοτόμαιναν, σκεδάζων Ἔνδοξε, ταῖς τῶν ἄθλων σου ἀκτῖσι Κωνσταντῖνε, καὶ θείαις ἐλλάμψεσι τῶν θαυμασίων σου.

Ὡς ἔαρ εὐφρόσυνον, μέσον χειμῶνος ἀνέτειλεν, ἡμῖν τοῖς τιμῶσί σε, ἡ θεία μνήμη σου, καὶ κατεύφρανες αἰσθήσεις ἡμῶν πάσας, ψυχῆς τε καὶ σώματος ταῖς ἀριστείαις σου.

Ὡς Κάρμηλος πέφυκεν, ἡ κεφαλή σου Θεόνυμφε, καὶ αὐτῆς πλόκιον πορφύραν πέφυκε, καὶ ἐμπέπλησται αὖθις τῆς θείας δρόσου, Σολομὼν ὁ πάνσοφος ὡς ᾀσματίζει σε.

Καὶ τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος, ἦχος ὁ αὐτός, οὗ ἡ ἀκροστιχὶς Παντελεήμονα τὸν Πανάγαστον μέλπω. Ὠδὴ α'. ἦχος δ'. Ἰακώβου. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Παράσχου μοι, Κύριε τοῦ παναγίου σου Πνεύματος, σταγόνα χαρίσματος, λόγον τοῦ μέλψαι με, τὰ παλαίσματα, καὶ ἄθλα τοῦ γενναίου σου Παντελεήμονος, ὃν σὺ ἐδόξασας.

Ἀσμάτων τὴν σάλπιγγα, ᾀσματικῶς ἀναλάβωμεν, κροτοῦντες ἐν ᾄσματι τὴν ἱερὰν τελετήν, τοῦ τρισμάκαρος νεοάθλου γενναίου, τοῦ Παντελεήμονος σήμερον στέφοντες.

Νοός μου τὴν ζόφωσιν, αὔγασον θείαις πρεσβείαις σου, νεόαθλε ἔνδοξε, τοῦ ἀνυμνῆσαί σου τὰ παλαίσματα, σοφὲ Παντελεῆμον, καὶ τὰ ὑπὲρ πίστεως ἀνδραγαθήματα.

Θεοτοκίον.

Τὸν τόκον σου Δέσποινα, τὸν ὑπὲρ φύσιν δοξάζομεν, καὶ σὲ τὴν πανύμνηστον ὕμνοις γεραίρομεν, καὶ τὸν ἔνδοξον, ᾄσμασιν ἐπαξίοις, νῦν Παντελεήμονα πόθῳ γεραίρομεν.

Καταβασία. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου. Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

Οὐρανίας ἁψῖδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας δομῆτορ σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα μόνε φιλάνθρωπε.

Τοῦ Ἀποστόλου οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σὺ Κύριε ὁ Θεός μου.

Ὑπάρχων ἔμπλεως φωτός, πρακτικῆς θεωρίας, τῷ φωτὶ τῷ μεγάλῳ γενομένῳ μεθ' ἡμῶν, κατηξιώθης Χριστῷ, λειτουργῆσαι Φίλιππε θεσπέσιε.

Κρηπὶς δογμάτων εὐσεβῶν, ἡ σὴ μυσταγωγία, εὐσεβῶς ἀνεδείχθη, δι' αὐτῆς γὰρ τὸν Υἱόν, ἐπέγνωμεν εὐσεβῶς, ἡνωμένον ὄντα τῷ Γεννήτορι.

Λυχνία γέγονας χρυσῆ, δαδουχῶν τοῖς ἀνθρώποις, τὸ ἀΐδιον φέγγος, καὶ φωτίζων δι' αὐτοῦ, τὴν οἰκουμένην σαφῶς, ἐπιγνώσει Φίλιππε πανάριστε.

Τὴν θείας Κάραν σου πιστῶς, Φίλιππε προσκυνοῦντες, ἰαμάτων τὴν χάριν, ἀπαντλοῦμεν δαψιλῶς· προχέει γὰρ ὡς πηγή, ἀεννάως τοῖς πιστοῖς ἰάματα.

Θεοτοκίον.

Ἐπὶ σοὶ Πάναγνε Σεμνή, πεποιθὼς μὴ ἐκπέσω, τῆς εἰς σὲ προσδοκίας, ἀλλ' ὡς Μήτηρ συμπαθής, τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ, τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ με λύτρωσαι.

Τοῦ ἁγ. Κωνσταντ. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Ἀξίως ἐν γῇ καὶ ἐν τῷ πόλῳ σε Μάρτυς ἐδόξασε Χριστός, ὡς τοῦτον προδοξάσαντα, διὰ τοῦ μαρτυρίου σου· τοὺς γὰρ αὐτὸν δοξάζοντας ἀντιδοξάζειν ὑπέσχετο.

Θεοῦ νευρωθεὶς ἐν τῇ δυνάμει, τοὺς πόνους ἡγήσω ὡς τρυφάς, τοὺς δὲ δεσμοὺς τοῦ σώματος, ὡς ῥόδα ἁπαλώτατα, καὶ ὡς ζωὴν αἰώνιον τὸν πολυώδυνον θάνατον.

Λαμπρὰ ἡ παράστασίς σου Μάρτυς, λαμπρὰ καὶ ἡ ἄθλησίς ἐστι, λαμπρόν ἐστι τὸ τέλος σου, λαμπρὰ καὶ τὰ θαυμάσια, ἃ διὰ σοῦ τετέλεκε, τῶν θαυμασίων ὁ Κύριος. Θεοτοκίον.

Οἱ σοὶ ὀφθαλμοὶ παρθενομῆτορ, ἐδείχθησαν ὡς περιστεραί, αἱ λελουμέναι γάλακτι, καὶ λίμναι, ὡς λαμπρόταται, δι' ὧν ἐνεκαρδίωσας Κόρη τῆς δόξης τὸν Κύριον· Ἕτερος τοῦ ἁγ. Παντελεήμ. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Ἐξέλαμψε σήμερον ἡμέρα, θαυμάτων ἀστράπτουσα βολάς, ὥσπερ αἰθὴρ ἀκατάστερος, τοὺς ἱεροὺς ἀγῶνάς σου Παντελεῆμον ἔνδοξε, τοὺς σὲ τιμῶντας αὐγάζουσα.

Λειψάνων σου θήκη ἀθλοφόρε, ἰάσεις προχέει δαψιλεῖς τοῖς κατασπαζομένοις τε, αὐτὰ καὶ μετὰ πόθου νῦν, καλοῦσί σου τὸ ὄνομα, Παντελεῆμον νεόαθλε.

Ἐξέπληξας μάρτυς τοὺς τυράννους, κηρύξας τὴν δύναμιν Χριστοῦ, καὶ τὴν αὐτῶν ἀσέβειαν, ἐλέγξας διατόρως τε· ὅθεν τὴν θείαν μνήμην σου Παντελεῆμον γεραίρομεν. Θεοτοκίον

Ἡ μόνη τεκοῦσα Θεὸν λόγον, τὸν σώσαντα τὸν κόσμον ἐκ φθορᾶς, τοῦτον δυσώπει ἄχραντε, μετὰ τοῦ σοῦ θεράποντος, στεῤῥοῦ Παντελεήμονος σῶσαι ἡμᾶς τοὺς τιμῶντάς σε.

Καταβασία Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους. Κάθισμα, ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἐλατὴρ τῶν δαιμόνων ἀναδειχθείς, καὶ φωστὴρ τῶν ἐν σκότει ἀποφανθείς, ἔδειξας τὸν Ἥλιον, ἐκ Παρθένου ἐκλάμψαντα, καὶ ναοὺς εἰδώλων, συντρίψας ἀνήγειρας, Ἐκκλησίας μάκαρ, εἰς δόξαν Θεοῦ ἡμῶν, ὅθεν σε τιμῶμεν, καὶ τὴν θείαν σου μνήμην, λαμπρῶς ἑορτάζομεν, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι, Ἀπόστολε Φίλιππε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου. Ἕτερον ὅμοιον

Ὀμβροφόρος νεφέλη πνευματική, ἀληθῶς ἀνεδείχθης τοῖς ἐπὶ γῆς, ποτίζων τὴν ἄρουραν, μυστικῶς τῆς καρδίας ἡμῶν· διαδραμὼν γὰρ τῷ λόγῳ, ποτίζεις τὰ πέρατα, καὶ ὑετοὺς προχέεις, τὰ μύρα τῇ λάρνακι· ὅθεν διαπνεύσας, ταῖς ἀπίστοις καρδίαις, ὀσμὴν τὴν τοῦ πνεύματος, ἐν αὐτοῖς ἐθησαύρισας, Ἀπόστολε Φίλιππε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου. Ἕτερον ὅμοιον ἁγ. Κωνσταντ.

Ἡ σορὸς Κωνσταντῖνε τῶν σῶν ὀστῶν, ἰατρεῖον ὑπάρχει πνευματικόν, ῥοῶν ὁ παράδεισος, σμύρνα, κρόκος καὶ κάλαμος, τῶν πρώτων μύρων κρήνη στακτὴ καὶ κιννάμωμος, φιάλη ἀρωμάτων καὶ πάντα ἀκρόδρυα,

κύπρος μετὰ νάρδων, καὶ καρύας ὁ κῆπος· τὸ φρέαρ ζῶντος ὕδατος, ἐκ λιβάνου προῤῥέοντος. Διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι, χάρισαι ἡμῖν τοῦ Χριστοῦ, Νεομάρτυς τούτων τὰς ποιότητας, τοῖς μετὰ πόθου τελοῦσι τὴν πάνσεπτον μνήμην σου. Δόξα ἦχ. δ΄. Ὁ ὑψωθείς.

Σταυροῦ τὴν δύναμιν, ἀήττητε ἔχων, ψυχῶν σωμάτων ἰατρὸς ἀνεδείχθης, καὶ τῶν μαρτύρων εὔκλειαν πλουτήσας σοφέ, χαίρων μετέβηκας, πρὸς μονὰς αἰωνίους· ὅθεν τὴν ἁγίαν σου ἑορτάζομεν μνήμην, Παντελεῆμον νέε ἀθλητά· σαῖς ἱκεσίαις ἡμᾶς διαφύλαττε.

Καὶ νῦν. Οὐ σιωπήσωμεν ποτέ. Ὠδὴ δ΄. Ὁ εἱρμός.

Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς Οἰκονομίας σου τὸ Μυστήριον κατενόησα τὰ ἔργα σου καὶ ἐδόξασά σου τὴν Θεότητα.

Τοῦ Ἀποστόλου. Χριστός μου Δύναμις.

Ἡλίου σκήνωμα, Χριστοῦ τοῦ ὄντος φωτός, καὶ ναὸς ἀνεδείχθης χωρητικός, τούτου τῆς λαμπρότητος, καὶ Οὐρανὸς δόξαν Θεοῦ τοῖς ἀνθρώποις διηγούμενος.

Φθαρεῖσαν πάθεσι τὴν ἀνθρωπότητα, ἐμβληθεὶς θεῖον ἅλας παρὰ Χριστοῦ ταύτην ἐνεξήρανας τὴν σηπεδόνα τὴν δεινήν, θεοφάντορ ἀξιάγαστε.

Ἰσχύϊ Φίλιππε, Χριστοῦ ῥωννύμενος, τῶν δαιμόνων τὸ στῖφος καὶ δυσσεβῶν, ὤφθης δυνατώτερος, τοῖς ἐπὶ γῆς ἀναβοῶν, ζωῆς θείας εὐαγγέλια. Θεοτοκίον

Λιμένα εὔδιον, Χριστὸς ἀνέδειξε, τοῖς ἐν πίστει καὶ πόθῳ σε ἀληθεῖ, Δέσποινα Πανάμωμε, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, Θεοτόκον καταγγέλλουσιν·

Ἄλλος τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ἡ ὀσμὴ τῶν σῶν λειψάνων, ὀσμὴ πέλει οὐράνιος, ὀσμὴ γλυκυτάτη Κωνσταντῖνε Μάρτυς ἀήττητε, εὐωδιάζουσα, πάντας τοὺς προστρέχοντας μετὰ πίστεως, καὶ προσκυνοῦντας τὴν λάρνακα.

Τί βραδύνετε, διῶκται, καὶ οὐ θανάτῳ μὲ λύετε, τοῦ σαρκίου τούτου, Μάρτυς Κωνσταντῖνε ἐκραύγαζες, ἵνα ταχέως ἀπέλθω πρὸς τὸν πλάστην μου, ὅς τις μένει με, ἵνα δοξάσῃ αἰώνια.

Ἤγειρε πιστῶν καρδίας ἡ γενναία σου Ἄθλησις, ταῦτα ἀνακράζειν· δόξα σοι Θεὲ πάντων δόξα σοι, ὅτι καὶ νῦν Κωνσταντῖνον Νεομάρτυρα ἀνδρειότατον τῇ σῇ δυνάμει ἀνέδειξας. Θεοτοκίον

Ὦτα θεῖά σου Παρθένε, τῆς φωνῆς ἣν ἀκούοντα, πάντοτε προθύμως, τοῦ ἀδελφιδοῦς σου ὡς γέγραπται· ὅτι φωνὴ ἦν ἡδεῖα τούτου Πάναγνε, καταθέλγουσα ψυχὴν ὁμοῦ καὶ καρδίαν σου.

Ἄλλος τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Μνήμη σου ἡ εὔσημος πάντας ἡμᾶς, μάρτυς συνεκάλεσε σήμερον, τοῦ εὐφημῆσαι, τοὺς ἀγῶνας τοὺς σεπτούς, καὶ τὰς ἀνδραγαθίας, οὓς ὑπὲρ τῆς πίστεως ἤνυσας.

Ὄντως τῆς Τριάδος πιστὸς γεωργός, μάρτυς ἐχρημάτισας ἄριστος, καὶ γὰρ προθύμως, σὴν ψυχὴν ὑπὲρ αὐτῆς Παντελεῆμον ἔθυσας, καὶ πολύχουν στάχυν ἐθέρισας.

Νέμουσιν ἰάματα τὰ σὰ ὀστᾶ, ὦ Παντελεῆμον ἑκάστοτε, τοῖς προσιοῦσι καὶ σοβοῦσι μολυσμούς, ψυχῆς ὁμοῦ καὶ σώματος, ὅθεν σοῦ τὴν μνήμην γεραίρομεν.

Ἄνω ὑπερύψωσας πάντα τὸν νοῦν, σὺ Παντελεῆμον πανθαύμαστε, διὸ οὐδέν σε τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, τῆς θείας ἀπεχώρισεν, οὐ πληγαί, οὐκ ἄλλη τις βάσανος. Θεοτοκίον.

Τὴν ἀειμακάριστον καὶ ἀληθῆ, πάντες Θεοτόκον δοξάζομεν, ἣν ἐν σταδίῳ, ὁ γενναῖος ἀθλητής, Παντελεήμων λόγοις τε καὶ στερροῖς ἀγῶσιν ἐκήρυξεν. Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός

Ἵνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με τὸ ἀλλότριον σκότος τὸ δείλαιον; Ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁδούς μου κατεύθυνον δέομαι.

Τοῦ Ἀποστόλου. Τῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθέ.

Τὸν ψυχόλεθρον τοῦ ἐχθροῦ, ταῖς ἀλεξικάκοις σου, Θεορρήμων παλάμαις ἐξήρανας, τοὺς θανατηφόρῳ κεκρατημένους θυμῷ, χαλεπῆς ἀλγηδόνος ἀναρρυόμενος.

Πυρίπνους ὅλος ἀναδειχθείς, τῇ τοῦ Παρακλήτου ἐπιδημίᾳ, καὶ χάριτι Φίλιππε, τοὺς ἀποψυγέντας, ἐν ἀθεΐας κρυμῷ, τῇ τῆς πίστεως θέρμῃ ἐζωοποίησας.

Πλησίον γέγονας τοῦ Χριστοῦ, τὰς διδομένας σοι, λαμπηδόνας ἀμέσως δεχόμενος, καὶ διαβιβάζων τοῖς σοὶ προστρέχουσι, φωτίζων καὶ προσάγων, τούτους τῷ Κτίστει σου. Θιοτοκίον.

Ὁ Λόγῳ πάντας δημιουργῶν, καὶ σοφῇ προνοίᾳ κυβερνῶν, μόνος ὡς βούλεται Κύριος, ὑπὲρ εὐσπλαγχνίαν δημιουργεῖται ἐκ σοῦ, καὶ σὰρξ ἀνερμηνεύτως, Παρθένε γίνεται. Τοῦ ἁγ. Κωνς. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ὑπέρτερος γέγονας, πληγῶν τῶν ἐν τῷ σώματι, σὺ μάρτυς γενναῖε Κωνσταντῖνε· ἐν τῇ ἀθλήσει σου γὰρ ὁ Κύριος, φανεὶς παραδόξως ἀθλητά, ἅπαντα τὰ στίγματα τῆς σαρκός σου ἰάτρευσε.

Μακάριος γέγονας, καὶ μακαρίοις ἥνωσαι. μακάριε μάρτυς Κωνσταντῖνε· Σὺ γὰρ τὸν μόνον ὄντα μακάριον, φύσει ἀνεκήρυξας Χριστόν, ἀσεβῶν ἐνώπιον, Θεὸν ἅμα καὶ ἄνθρωπον.

Νομίμως παράδειγμα, πολύαθλε γεγένησαι, καὶ ὁλοκαρδίου μετανοίας, ἀρνησιχρίστοις πᾶσιν ὁ βίος σου· ὅπου γὰρ ἠρνήσω τὸν Χριστόν, ἐκεῖ πάλιν ἅγιε, ἀνδρικῶς ὡμολόγησας. Θεοτοκίον.

Μυκτήρ σου πανάμωμε, πύργος λιβάνου γέγονε, Δαμασκοῦ τὸ πρόσωπον σκοπεύων, τῆς ἐναντίας δυνάμεως· καὶ ὀσμὴ ῥινός σου ἀληθῶς, κόσμον εὐώδιασεν, ὥσπερ μῆλον πανεύοσμον.

Ἄλλος τοῦ ἁγ. Παντελεήμονος. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ὁ οἶκός σου ἔνδοξε, πηγὴ θαυμάτων δείκνυται, πᾶσι τοῖς προστρέχουσιν ἐν πίστει, καὶ προσκαλοῦσι τὴν σὴν ἀντίληψιν, ὦ Παντελεῆμον ἀθλητά· νόσους ἐκδιώκει γάρ, καὶ ὑγείαν χαρίζεται.

Νικήσας τοὺς ἄφρονας, ἐν στάσει τῇ γενναίᾳ σου, μάρτυς ἐν σταδίῳ τὸν Σωτῆρα, στερρῶς κηρύξας καὶ πρὸς εὐσέβειαν, πολλοὺς ἐστερέωσας σοφὲ ὅθεν ἐκτελοῦμέν σου, τὴν σεπτὴν μνήμην σήμερον.

Πολλοὺς ἐθεράπευσας, προσκλήσει τοῦ ὀνόματος, μάρτυς τοῦ Σωτῆρος καὶ προσῆξας, τούτους τρισμάκαρ καλῶς πιστεύσαντας, ὅθεν τὴν σεπτήν σου ἑορτὴν πόθῳ ἑορτάζομεν, καὶ πιστῶς σε γεραίρομεν.

Θεοτοκίον.

Ἀσπόρως συνέλαβες, ἀφθόρως ἀπεκύησας, Παρθένε, καὶ πάλιν μετὰ τόκον, παρθένος σῶα διαμεμένηκας, ὢ τῶν τεραστίων τῶν καινῶν, ποῖος νοῦς Ἀγγέλων τε καὶ βροτῶν οὐκ ἐξίσταται;

Καταβασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα. Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν ἡ ζωή μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ψυχή μου τῷ ᾅδῃ προσήγγισε, καὶ δέομαι ὡς Ἰωνᾶς, ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Τοῦ Ἀποστόλου. Συνεσχέθη, ἀλλ' οὐ κατεσχέθη.

Νεμομένην καὶ λυμαινομένην, βλέπων τὴν πλάνην τοῦ ἐχθροῦ, τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος, τὰ σὰ βέλη τὰ ἠκονημένα, τοὺς Ἀποστόλους τείνας ἐξαπέστειλας, καὶ διήνοιξας θώρακος πτῆξιν, Χριστὲ τοῦ δράκοντος, ἅπαντας τῆς αὐτοῦ, λύμης καὶ φθορᾶς Σῶτερ ἰώμενος.

Ὑπερτέρῳ, φέγγει καταλάμπων, ὤφθης καθάπερ ἀστραπή, τῇ Οἰκουμένῃ φαίνων, καὶ ὡς ὄρος γλυκασμὸν σταλάζον, ὡς Θεοῦ δρόσος, οὐρανόθεν πίπτουσα, ὡς Ἀπόστολος ἐκλελεγμένος, τὴν δωδεκάριθμον φάλαγγα συμπληρῶν, τὴν τῶν Μαθητῶν Χριστοῦ πανόλβιε.

Μυηθείς σου, τὸ τοῦ Μυστηρίου, βάθος ὁ θεῖος Μαθητής, ὡς ποταμὸν εἰρήνης, ἐπικλύζοντα τρυφῆς χειμάρρουν, ὡς ἐπικλύζον, κῦμα δόξαν ἔθνεσι, σὲ ἐκήρυξε μεγαλοφώνως, καὶ τὴν σὴν ἔνδοξον κένωσιν Ἀγαθέ, τὴν ὑπὲρ ἡμῶν εὐηγγελίσατο. Θεοτοκίον.

Νεκρουμένους, καὶ λυμαινομένους, πάντας θανάτῳ τοὺς βροτούς, σὲ τὸν Χριστὸν τεκοῦσα, τὴν ἀκήρατον ἀθανασίαν, ἀνεκαλέσω πρὸς ζωὴν αἰώνιον, καὶ ἐφώτισας ἐσκοτισμένους, καὶ ἠλευθέρωσας λύσασα τὰ δεσμά, τῆς ἀπαγωγῆς ἡμῶν Πανύμνητε.

Ἄλλος, τοῦ ἁγ. Κωνσταντίνου. Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Ὀνύχων πάντων ἀφαίρεσιν, ποδῶν σου ὑπομείναντι Ἅγιε, ὁ πάντων Κύριος, ἐν φυλακῇ σοι ὀπτάνεται, καὶ τούτους παραδόξως ἀρτίους δείκνυσι.

Νοῆσαι νοῦς οὐδὲ δύναται, καὶ γλῶσσα ἐξειπεῖν ἣν ἀπείληφας, δόξαν ἀοίδιμε, συγκληρονόμος γὰρ γέγονας Χριστοῦ, καὶ κληρονόμος Θεοῦ ὡς γέγραπται.

Ἐγένου Μάρτυς μὲν ὕστερος τοῖς χρόνοις Κωνσταντῖνε ἀοίδιμε, τοῖς δὲ παλαίσμασι, καὶ θαυμασίοις οὐχ ὕστερος, ἀλλὰ τοῖς πάλαι Μάρτυσιν ἰσοστάσιος. Θεοτοκίον.

Ὡς ῥοιᾶς λέπυρον μῆλόν σου, ὡς μέλι δὲ καὶ γάλα ἡ γλῶσσά σου· καὶ ὥσπερ κόκκινον, σπαρτίον χείλη σου γέγονε, καὶ λαλιά σου Κόρη ὡραία πέφυκεν. Ἄλλος. Τοῦ ἁγ. Παντελεήμ. Τὴν θείαν ταύτην.

Νοί σου μάρτυς πανένδοξε, ἐν πόλῳ συνευφραίνονται τάγματα θείων δυνάμεων· ἡμεῖς σαρκὸς δὲ οἱ δέσμιοι, ἐν γῇ ὀστᾶ σου ἔχοντες ἀγαλλόμεθα.

Ἁγίου Πνεύματος γέγονας, τερπνὸν κατοικητήριον ἅγιε, ψυχῇ καὶ σώματι, καὶ δυσωδίαν διώκεις νῦν, παθῶν Παντελεῆμον τῶν προσιόντων σοι.

Γέρα τῶν πόνων σου εἴληφας, σοφὲ Παντελεῆμον πανένδοξε πρὸς τοῦ Δεσπότου σου καὶ πᾶσι νέμεις ἰάματα, τοῖς πόθῳ ἐκτελοῦσι τὴν μνήμην σου. Θεοτοκίον.

Ἡ μόνη πάντων βοήθεια, βοήθησον ἡμῖν κινδυνεύουσι, καὶ χεῖρα ὄρεξον, καὶ πρὸς λιμένα κατεύθυνον, τῆς σωτηρίας κόρη Θεοχαρίτωτε.

Καταβασία. Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Κοντάκιον, ἦχος, πλ. δ'. Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως.

Ὁ Μαθητὴς καὶ φίλος σου, καὶ μιμητὴς τοῦ πάθους σου, τῇ Οἰκουμένῃ Θεόν σε ἐκήρυξεν, ὁ θεηγόρας Φίλιππος, ταῖς αὐτοῦ ἱκεσίαις, ἐξ ἐχθρῶν παρανόμων, τὴν Ἐκκλησίαν σου διὰ τῆς Θεοτόκου συντήρησον πολυέλεε. Ὁ Οἶκος.

Ῥεῖθρα λόγου παράσχου μοι Κύριε, ὁ ὑδάτων τὴν φύσιν δειμάμενος, τὴν καρδίαν μου στήριξον Δέσποτα, ὁ τὴν γῆν στερεώσας τῷ λόγῳ σου, καὶ φώτισόν μου τὴν διάνοιαν, ὁ τὸ φῶς ὡς χιτῶνα ἀναβαλλόμενος, ἵνα λέγω καὶ ψάλλω τὰ τέρποντα, καὶ ἀξίως ὑμνήσω, τὸν σὸν Μαθητὴν πολυέλεε.

Ἕτερον Κοντάκιον τοῦ ἁγ. Κωνστ. Ἦχ. δ'. Ὁ Ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τοῦ Μαρτυρίου λαβὼν βάπτισμα Μάρτυς, ὅπερ δευτέροις οὐ μολύνεται ῥύποις, πρὸς τὸν Χριστὸν ἀνέδραμες τὸν σοὶ ποθητόν, ὅλος ἡλιόμορφος, ὅλος ἠγλαϊσμένος παρ' αὐτοῦ, ληψόμενος τοὺς τῆς νίκης στεφάνους· ὃν ἐκδυσώπει νῦν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου Ἔνδοξε.

Ὁ Οἶκος.

Ὁ ἐτάζων καρδίας καὶ νεφρούς, καὶ πάντα εἰδὼς πρὶν γενέσεως αὐτῶν Κύριος, προγινώσκων τὴν πρὸς αὐτὸν εὐθεῖαν διάθεσιν τῆς καρδίας σου, Νεομάρτυς Κωνσταντῖνε, καὶ τὸν πρὸς τὴν εὐσέβειαν διάπυρον ζῆ-

λον, καὶ ἔρωτα, εἰ καὶ πρὸς καιρὸν παρεχώρησε πεσεῖν σε εἰς τὸ μέγα τῆς ἀρνήσεως πτῶμα, ὡς καὶ Πέτρον τὸν κορυφαῖον Ἀπόστολον, καὶ Ἰάκωβον τὸν Πέρσην, καὶ Μείρακα καὶ Παγχάριον, ἀλλ' οὖν διὰ τῆς αὐτοῦ χάριτος, ὥσπερ ἐκείνους, οὕτω καὶ σὲ ταχέως πάλιν ἐκ τοῦ πτώματος ἤγειρε, καὶ ἐνοπλίσας τῇ οἰκείᾳ δυνάμει, ἐνώπιον τῶν ἀσεβούντων ὁμολογῆσαι αὐτὸν σὲ ἐνίσχυσε, καὶ στεφάνοις δόξης ὡς αὐτοῦ Νεομάρτυρα ἐστεφάνωσε. Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς ἐν συνελθόντες μετὰ εγκωμίων τελοῦμεν τὴν μνήμην σου Ἔνδοξε.

Ἕτερον ὅμοιον τοῦ ἁγ. Παντελεήμονος. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Καταβαλὼν τῶν ἀσεβῶν τὰς ἐπάρσεις, Παντελεῆμον ἀθλητὰ τοῦ Δεσπότου, νικητικὸν βραβεῖον ἐναπείληφας, ἄξιον τῶν πόνων σου, ὡς γενναῖος ὁπλίτης· ὅθεν ἐκτελοῦμέν σου τὴν πανέορτον μνήμην, ἐν ᾗ δυσώπει σώζεσθαι ἡμᾶς, ὡς παρρησίαν ἔχων πρὸς Κύριον. Ὁ Οἶκος.

Τὸν στερρὸν ἀριστέα τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀήττητον ἀθλοφόρον, τὴν τῶν μαρτύρων καλλονήν, καὶ ἱερὰν προσθήκην, Παντελεήμονα πάντες, τὸν τοῦ μεγάλου συνώνυμον, ἄνθεσιν ἐγκωμίων ἐπαξίως καταστέψωμεν, ὡς ἐνθέως ταῖς ὀσμαῖς τῶν θείων αὐτοῦ λειψάνων ἡμᾶς εὐωδιάζοντα· διὸ εὐφημοῦμεν τὴν μνήμην αὐτοῦ, καὶ τοὺς λαμπροὺς ἀγῶνας καταγεραίρομεν βοῶντες πρὸς αὐτόν, δυσώπει μάρτυς σώζεσθαι ἡμᾶς, ὡς παρρησίαν ἔχων πρὸς Κύριον.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ιδ'. μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Φιλίππου, ἑνὸς τῆς πρώτης Χορείας τῶν Δώδεκα. Τοῦ ἁγ. Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου τοῦ Ὑδραίου καὶ ἄθλησις τοῦ ἁγ. ἐνδόξου νεομάρτυρος Παντελεήμονος μείρακος, τοῦ ἐκ τῆς νήσου Τιπαρίνου (Σπετσῶν) καταγομένου, ἐν Κρήτῃ δὲ ἀθλήσαντος. Στίχοι τοῦ Ἀποστόλου εἰς τὴν ἁγίαν Κάραν.

Τὴν πανσέβαστον σὴν Κάραν ἔχει Κύπρος.
Φίλιππε θεῖον θησαύρισμα παμμάκαρ.
Πνεῦμα μὲν πόλιο, πνεύματα τέρπονται, Κύπρος δὲ Κάραν.

Τούτου τοῦ Ἀποστόλου τὸ Ἅγιον Λείψανον, εὑρίσκεται ἐν τῇ **Νήσῳ** Κύπρῳ, κατὰ τὴν Πάφον, εἰς χωρίον λεγόμενον Ἀρσηνόη, κοινῶς δὲ λέγεται Ἄρσος, ἔνθα ὑπάρχει Ναὸς μέγιστος, ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀποστόλου Φιλίππου τιμώμενος, εἰς ὃν τεθησαύρισται, τὸ ἅγιον Λείψανον ὁμοῦ μὲ τὸ ἅγιον Κρανίον, ἐπιβεβαιωμένον ἐν σφραγίσι βασιλικαῖς, καὶ ποιεῖ ἄπειρα θαύματα καθ' ἑκάστην, εἰς τοὺς προσερχομένους αὐτῷ μετ' εὐλαβείας, καὶ πίστεως. Καὶ ἀπὸ μόνην δὲ τὴν θεωρίαν, πιστεύεται νὰ εἶναι Ἀποστολικόν. Καὶ ἐκ τῆς πνευματικῆς εὐωδίας, ἣν ὁ ἀσπασάμενος αὐτὴν αἰσθάνεται. Ὅθεν καὶ εἰς τοῦτο καυχᾶται ἡ Κύπρος λαμπρῶς, ὡς κεκτημένη τοιοῦτον θησαυρόν, καὶ μάλιστα ἡ ἐπαρχία τῆς Πάφου ὅπου εὑρίσκεται.

Αλλ' ὦ 'Απόστολε τοῦ Μεγάλου Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν 'Ιησοῦ Χριστοῦ, αὐτόπτα τῶν μεγίστων, μύστα τῶν ἀρρήτων, καὶ θεωρὲ τῶν ἀθεάτων, καὶ τῶν οὐρανίων ἐραστὰ καὶ κληρονόμε, Φίλιππε παμμακάριστε, Μαθητὰ καὶ φίλε τοῦ Θείου Λόγου, βασιλεὺς τῶν δουλικῶν παθῶν φανεὶς κράτιστος, καὶ τῶν τυραννικῶν ἐχθρῶν καθαιρέτης δραστικώτατος, ὁ τῶν αἱρετιζόντων τὸ στίφος, ὡς λέων οἷά τινας ὑπούλους ἀλώπεκας καταπλήττων, καὶ ἀπελαύνων βασιλικῷ τῷ βρυχήματι, τὸν δὲ δῆμον τῶν 'Ορθοδόξων συγκροτῶν, καὶ καταρτίζων, στερροῖς δόγμασιν, καὶ ἀνδρικοῖς σοφωτάτοις διδάγμασιν, ὁ δυνατὸς ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ γενόμενος, καὶ κατ' ἄμφω διαλάμπων δίκην 'Ηλίου πᾶσι τοῖς πέρασι, τοῖς μεγίστοις τεραστίοις καὶ θαύμασιν, Ὦ κήρυξ διαπρύσιε, τῆς τοῦ Χριστοῦ ἐνανθρωπήσεως, καὶ μιμητὰ τῶν αὐτοῦ παθημάτων, ποιμὴν 'Εκκλησίας θεοπρόβλητε, καὶ λαμπτὴρ Οἰκουμένης θεοπύρσευτε, καὶ δοῦλε Θεοῦ γνησιώτατε, παιδευτὰ ἀφρόνων, σοφῶν διορθωτά, τῶν δαιμόνων ὀλοθρευτά, καὶ πρεσβευτὰ τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων θερμότατε. Εὐμενῶς πρόσδεξαι τὸ παρόν μοι ἐφύμνιον, ἐξ εὐτελοῦς γλώττης, πόθῳ πολλῷ προσφερόμενον, Καὶ χάρισαι τῇ Νήσῳ ταύτῃ Κύπρῳ, ἐν ᾗ τὸ πανάγιόν σου Λείψανον σὺν τῇ σεβασμίᾳ σου Κάρᾳ, ὡς θησαυρός ἐστι πολύτιμος, εἰρήνη, εὐρωστίαν, καὶ σωτηρίαν ψυχῆς τε καὶ σώματος. Καὶ λύτρωσαι ἐκ τῶν συμφορῶν, καὶ κινδύνων, καὶ περιστάσεων, πάντας τοὺς τὴν σὴν ἱερὰν ἐπιτελοῦντας πανήγυριν. Ἔτι δὲ ἐκ τῆς ἀνομβρίας, καὶ ἐκ τῆς ἀκρίδος, ἐξ ὧν ὡς ὑπὸ μαστίγων ταλαιπωρεῖται, αὐτὴν ἐλευθέρωσον, καὶ στῆσον τὴν καθ' ἡμῶν ὁρμὴν τῶν ἀθέων ἀγαρηνῶν ταῖς πρεσβείαις σου, καὶ μὴ διαλείπῃς αἰτούμενος, παρασχεθῆναι παρὰ Θεοῦ, τὰ συμφέροντα ἡμῖν. Παθῶν ἀποτροπήν. Πειρασμῶν ἀπολύτρωσιν, Νοσημάτων θεραπείαν. Καὶ ἁπλῶς πάντων τῶν ἀγαθῶν, 'Εν τῷ παρόντι μὲν αἰῶνι μέθεξιν ἀβλαβῆ, ἐν δὲ τῷ μέλλοντι ἀπόλαυσιν καὶ τῆς Οὐρανίου Βασιλείας, ἐν Χριστῷ 'Ιησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Ὦ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμή, καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ Πατρί, καὶ τῷ 'Αγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ΑΜΗΝ.

(Ὅρα τὰ συναξάρια κατὰ πλάτος τοῦ ἁγ. 'Αποστόλου Φιλίππου σελ. 355 τοῦ δὲ ἁγ. Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου σελ. 363 τοῦ ἡμετέρου βιβλίου 'Υάκινθος μηνὸς ιδ'. Νοεμβρίου). Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

Παῖδες 'Εβραίων ἐν καμίνῳ, κατεπάτησαν τὴν φλόγα θαρσαλέως, καὶ εἰς δρόσον τὸ πῦρ μετέβαλον βοῶντες, εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας. Τοῦ 'Αποστόλου. Οἱ Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι.

Ὡς φέγγος ἐξαπεστάλης, βολίδος δίκην 'Απόστολε, σελασφόροις βολαῖς, καταυγάζων τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας, εὐλογητὸς εἶ Κύριε ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν.

Πλουσίαις φωτοχυσίαις, τοῦ θείου μάκαρ κηρύγματος, διαλάμπων φαιδρῶς τοὺς ἐν σκότει μελῳδεῖν κατεφώτισας, εὐλογητὸς εἶ Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ῥητόρων ἀδολεσχίαν, καὶ λόγων πᾶσαν δεινότητα, τῷ συντόνῳ λόγῳ ἐκνικήσας, τῷ τῆς πίστεως ἔψαλλες, εὐλογητὸς εἶ Κύριε ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ὁ θεῖος Οἰκός σου μάκαρ, ἐν ᾧ τὸ πάνσεπτον Σκῆνός σου, τεθησαύρισται πάντες, πλουτοῦμεν ἰαμάτων χαρίσματα, εὐλογητὸς εἶ κράζοντες ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Οὐσίαις ὑπερουσίως, Παρθένε δύο γεγέννηκας, ἡνωμέναις Ἁγνὴ ἀσυγχύτως τὸν Χριστόν, ᾧ κράζομεν, εὐλογητὸς εἶ Κύριε ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν. Ἄλλος. Τοῦ ἁγ. Κωνσταντ. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ἡ ἕνα πέφυκε, καὶ πόρρῳ νόμων φύσεως, μάρτυς τὰ θαύματα, ἅπερ Χριστὸς ὁ Θεός, διὰ τῶν λειψάνων σου σαφῶς ἐνήργησε, τοῖς προσψαύουσιν, αὐτοῖς ἐκ κατανύξεως, καὶ ἐκ πόθου τῆς καρδίας,

Ἀπεφάνθη σου ἡ γλῶσσα γενναιότατε, γλῶσσα πυρίπνοος μελισταγὴς καὶ τερπνή, Τριάδα κηρύττουσα τὴν ὁμοούσιον, κατενώπιον τῶν τυραννούντων ἔνδοξε, μετὰ πάσης παρρησίας.

Δῶρον ἔνθεον καὶ κέρας ἀκένωτον, καὶ πᾶν ἀγαθὸν καὶ καλόν, ἐχαρίσατο Χριστὸς τοῖς συμπολίταις σου Νεομάρτυς Κωνσταντῖνε.

Θεοτοκίον.

Σοῦ ὁ τράχηλος, ὁρμίσκος Κόρη γέγονε καὶ ἐλεφάντινος, καθάπερ πύργος Ἁγνή, αἱ χεῖρες δὲ Πάναγνε, ἐν αἷς τὸν Κύριον ὤφθησαν, χρυσαῖ τε καὶ διάλιθοι καὶ Θαρσὶς πεπληρωμέναι.

Ἄλλος τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Στεφανίτην τὸν ὑπέρλαμπρον ἐν ᾄσματι, δεῦτε θεόφρονες ἀνευφημήσωμεν νῦν, σοφίας τοῦ πνεύματος οἶκον τὸν πάγχρυσον, καὶ βοήσωμεν Παντελεῆμον φύλαττε τοὺς τελοῦντας τὴν μνήμην σου.

Τὴν ἁγίαν σου, πανένδοξε γηθόμενοι, πάντιμον μνήμην σου, ἄγει τιμῶσά σε νῦν ἡ νῆσος Σπέτσαι, ἡ εὐκλεὴς καὶ τερπνή, καὶ κραυγάζει σοι· σύ μου καύχημα δόξα τε πολιοῦχος τε καὶ τεῖχος.

Ὅλος ἔμπλεως, σοφίας καὶ παράδεισος ἔμψυχος ἔνδοξε, Παντελεῆμον σοφέ, ἐφάνης καὶ ἥδυσμα τῆς 'Εκκλησίας Χριστοῦ· ὅθεν σήμερον σοῦ τὴν λαμπρὰν πανήγυριν ἐκτελοῦμεν γηθοσύνως. Θεοτοκίον.

Ναὸς ἔμψυχος, πανάχραντε καὶ ἔνδοξον, Θεοῦ ἁγίασμα, λυχνία τε χρυσαυγής, ἁγνὴ καὶ πολύφωτον ταύτης λαμπάδιον, ἐχρημάτισας, Θεοῦ τε λόγου σκήνωμα καὶ παλάτιον καὶ θρόνος.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν. Ὠδὴ η'. Ὁ Εἱρμός.

»Τὸν Βασιλέα τῶν Οὐρανῶν ὃν ὑμνοῦσι στρατιαὶ τῶν 'Αγγέλων ὑμνεῖτε
» καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ ἁγίου Φιλίππου. Νόμων πατρῴων οἱ μακαριστοί.

Φῶς σε τοῦ κόσμου ἀπετέλεσε, τὸ πατρικὸν φῶς, Λόγος ὁ Ἐνυπόστατος, ἐκλεξάμενος Ἀπόστολον, ἐκ τοῦ κόσμου τρισμάκαρ καὶ καθοπλίσας θεία δυναστείᾳ τῇ αὐτοῦ, ἐπαφῆκεν ἀήττητον, ὡς ὁπλίτην βοῶντα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ρώμῃ τῇ θείᾳ δυναμούμενος, τὰς ἀντιπάλους τάξεις ὑπερενίκησας, τὴν ἀτίθασσον παράταξιν, τὴν αὐτῶν καταλύσας. Τὴν γὰρ εἰρήνην, κλῆρον ἀναφαίρετον λαβών, εἰρηναίαν κατάστασιν, ἐφύτευσας τῷ κόσμῳ, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε κραυγάζων, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ολῳ τῷ πόθῳ προσεπέλασας, τῷ σαρκωθέντι Λόγῳ Θεοῦ Ἀπόστολε, Μαθητὴς τούτου γενόμενος, καὶ θεῖος ὑπηρέτης, καὶ μυστολέκτης. Ὅθεν ὑπ' αὐτοῦ ἀποσταλείς, εἰς τὰ ἔθνη ἐκήρυξας αὐτοῦ τὴν παρουσίαν, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε κραυγάζων καὶ ὑπεριψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ολος ἡνώθη ὑπὲρ ἔννοιαν, ἀναλλοιώτως ὅλῃ τῇ ἀνθρωπότητι, ὁ ὑπέρθεος ἐν Μήτρᾳ σου Παναγία Παρθένε. Ὅθεν ἐν δύο φύσεσι, γνωρίζεται Χριστός, εἷς ὑπάρχων ἀμφότερα, ὃν ὑμνοῦντες βοῶμεν, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ωσπερ Ἑωσφόρος Κωνσταντῖνε ἡ μνήμη σου ἡ πανίερος ἀνέτειλε, λαμπρὰ καὶ ἐπίφωτος, πᾶσι τοῖς τιμῶσί σε, ταῖς νοηταῖς τῶν ἄθλων σου αἴγλαις φωτίζουσα, τοὺς ψάλλοντας πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νόων καὶ ἀνθρώπων τὰς χορείας, εἰς μίαν συνήγαγες πανήγυριν, Κωνσταντῖνε ἔνδοξε, μέλψαι σου τὴν ἄθλησιν· καὶ Ἄγγελοι γὰρ σήμερον πανηγυρίζουσι, σὺν μάρτυσι καὶ πᾶσιν ἁγίοις Χριστὸν εὐφημοῦντες, τὸν Σὲ ἐνισχυκότα.

Ενθεος ἐγένου Χριστοῦ φίλος, πανεύφημε Κωνσταντῖνε τῇ ἀθλήσει σου· ὅθεν καὶ ὡς φίλον σε ἔλυσεν· ὃ βλέποντες, οἱ γόνοι οἱ τοῖς Ἄγαρ ἠλάλαζον φόβῳ, καὶ θάμβει συσχεθέντες

Θεοτοκίον.

Κόρη οἱ μαστοί σου οἱ ὡραῖοι, νεβρῷ τῆς δορκάδος ἀνεδείχθησαν δίδυμοι Πανύμνητε, καὶ ἀμπέλου βότρυες· κοιλία δέσου ἄχραντε Θεὸν χωρήσασα θημονία, σίτου ὄντως γέγονε πεφραγμένη ἐν κρίνοις καὶ ἄνθεσι.

Τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος,

Μέγας αὐρανὸς ὥσπερ ἐφάνης, τὸν Κύριον ὥσπερ ἥλιον παμμέγιστον, ἔχων ἐν τοῖς στέρνοις σου, μάρτυς παναοίδιμε, Παντελεῆμον πάμφωτον καὶ ὡς σελήνην δὲ κτησάμενος τοῦ πνεύματος χάριν, καὶ ὡς φαιδρὰ ἄστρα, τὰ πλήθη τῶν θαυμάτων.

Ελεος μιμούμενος Κυρίου, τοὺς πάντας ἐλεεῖς ἑκάστοτε, διὰ τῶν λειψάνων σου, νόσους γὰρ ἀπήλασας, Παντελεῆμον πάθη τε, σὺ ἐθεράπευσας, πλουτίζων πενωμένους, εὐφραίνων τοὺς δοξολογοῦντας, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Λαμπρύνεται σήμερον ἡ νῆσος, Σπέτσα μάρτυς ἐν τῇ μνήμῃ σου, συγκαλοῦσα ἅπασαν, πόλιν χῶραν μέλψαι σου, Παντελεῆμον ἔνδοξε τὰ σὰ θαυμάσια, ἃ πᾶσι ἑκάστοτε παρέχεις, δι' ἃ ἐδοξάσθη Χριστὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Πόλις τοῦ Θεοῦ ἁγνὴ ἐδείχθης, παλάτιον οἶκος τιμαλφέστατος, ὄρος πῖον ἅγιον, ὄρος ἐμφανέστατον εὐλογημένη Δέσποινα μόνη πανύμνητε διό σε Θεομῆτορ ὑμνοῦμεν, καὶ δοξολογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Παῖδας εὐαγεῖς. Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἱρμός.

» Κυρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν. οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι Παρθένε
» Ἁγνή, σὺν ἀσωμάτοις χορείαις σὲ μεγαλύνομεν.

Τοῦ ἁγίου Φιλίππου. Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα.

Νῦν ἀπορρήτου δόξης, καὶ φωτὸς ἀνεσπέρου, ἠξιωμένος ἔνθα ἡ ἀνέκφραστος, ὑπάρχει εὐφροσύνη, ἔνθα ἡ χαρὰ ἡ ἄληκτος ἐν Ἐκκλησίᾳ τῶν πρωτοτόκων, ἔνθα δικαίων αἱ σκηναί, πάντων Χριστιανῶν ὑπερεύχου, Φίλιππε πάνσοφε,

Ωραϊσμένος κάλλει, νοητῆς εὐπρεπείας, καὶ Βασιλείας στέφος περικείμενος, Θεόφρον καὶ πλουσίαις, Φίλιππε περιχεόμενος, φωτοδοσίαις, ταῖς τοῦ ὑπερουσίου φωτὸς μαρμαρυγαῖς, χαίρων τῷ τοῦ Δεσπότου σου Θρόνῳ, Μάκαρ παρίστασαι.

Σὺν Ἀποστόλοις πᾶσι, σεπτοῖς τε καὶ προφήταις, καὶ σὺν ἀθλοφόροις Φίλιππε ὁσίοις, ἱεράρχαις δικαίοις, σὺν τῇ Θεοτόκῳ πρέσβευε, λύσιν πταισμάτων, πολλῶν ἀμπλακημάτων, δοθῆναι ἱλασμόν, πίστει τοῖς τὴν φωσφόρον, καὶ θείαν μνήμην τελοῦσί σου.

Σεσαρκωμένον Λόγον, τὸν πρὶν ἄσαρκον ὄντα, ὑπερφυῶς Παρθενομῆτορ τέτοκας. Ἐντεῦθέ Σε κυρίως, πάντες εὐσεβῶς κηρύττομεν, ἀληθεστάτην, σοὶ τὴν προσηγορίαν ἁρμόζοντες Ἁγνή, σὺ γὰρ τῆς τῶν πιστῶν σωτηρίας, ῥίζα καθέστηκας.

Τοῦ ἁγ. Κωνς. Ἅπας γηγενής.

Ολος παμφαής, ὅλος ἡλιόμορφος, ὅλος ὑπέρλαμπρος, Κωνσταντῖνε ἔνδοξε, ἀθλοθέτῃ Χριστῷ παρίστασαι, καὶ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον αὐτὸν ἀοίδιμε, ἐποπτεύεις, σὺν Ἀγγέλων Τάγμασι καὶ Μαρτύρων γηθόμενος πάντοτε.

Νῦν ἐν οὐρανοῖς, χαράσοι δεδώρηται ἡ ἀνεκλάλητος καὶ ἡ ἀτελεύτητο, τῆς βασιλείας τρυφῆσοι πρόκειται ἐντρύφα τοίνυν ἅγιε σκίρτα καὶ χόρευε, μακαρίας ἀπολαύων λήξεως, καὶ ἡμῶν τῶν τιμώντων σε μέμνησο.

Πᾶσι τοῖς πιστῶς, τὴν μνήμην τελοῦσί σου καὶ εὐφημοῦσί σε Κωνσταντῖνε ἔνδοξε, φρουρὰ καὶ σκέπη ἔσο οὐράνιος, ὡς ἀετὸς χρυσόπτερος ἐπισκιάζων ἀεί, καὶ ἐκ πάσης, βλάβης τοῦ ἀλάστορος διασώζων αὐτοὺς ταῖς πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον.

Σοῦ ὁ ὀμφαλὸς ἁγνὴ κρατὴρ γέγονε τορευτὸς ἔμπλεος· οἱ ρυθμοὶ δὲ ἄχραντε, μηρῶν σου θείων ὁρμίσκοις ὅμοιοι, ποδῶν σου διαβήματα ὡραιώθησαν· ὅλη Κόρη, ὅλη καλὴ πέφυκας, ὡς σελήνη λαμπρὰ καὶ ὡς ἥλιος.

Τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος, Ἅπας γηγενής.

Ὁ ἐπαινετῆς, ὀδμῆς τῶν λειψάνων σου, Παντελεῆμον σοφέ· ὡς τοῦ παραδείσου γάρ, ἢ θείου κήπου ἄνθη ἐκπνέουσι, καὶ τοὺς πιστοὺς εὐφραίνουσιν ἀρωματίζοντα· ὡς λιβάνου, κρῖνον ὡς μυρίπνοον, καὶ ἴασις νοσοῦσι παρέχοντα.

Ὥσπερ βρεφικὰ ψελλίσματα πρόσδεξαι τὸν ὕμνον ἅγιε, ὃν σοι προσενήνοχα, Παντελεῆμον τῇ θείᾳ μνήμῃ σου, καὶ ἀμοιβὴν αἰτοῦμαί σοι, ταῖς ἱκεσίαις σου, ὑπὲρ πάντων λύσιν ὧν ἐξήμαρτον, ἐν τῷ βίῳ καὶ λόγοις καὶ πράξεσι.

Φῶς τὸ τριλαμπές, ἀμέσως θεώμενος μάρτυς φερώνυμε, τοῦ ἐλέους φώτισον, Παντελεῆμον θείαις ἐλλάμψεσι, τὸν νοῦν ἡμῶν δεόμεθα, τὸν ἐν τοῖς πάθεσι, σκοτισθέντα, καὶ μετόχους ποίησιν, οὐρανῶν βασιλείας πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον.

Νεύματι τὸ πᾶν, Παρθένε τὸν φέροντα Θεὸν ἐκύησας, ἄνθρωπον γενόμενον, δι' εὐσπλαγχνίαν θεοχαρίτωτε, ὃν ἐκτενῶς ἱκέτευε φωταγωγῆσαι ἡμῶν τὰς καρδίας, τῶν μακαριζόντων σε, ὡς ἁγνὴν ἀληθῶς Θεομήτορα.

Καταβασία. Ἅπας γηγενής. Ἐξαποστειλάριον. Ἐν πνεύματι τῷ Ἱερῷ.

Δρόμον ὡραίων σου ποδῶν, Φίλιππε ἀναστρέψας, πορείαν τὴν οὐράνιον, ἀνελήλυθας χαίρων. Καὶ τῇ Τριάδι παρεστώς, ἐν Πατρὶ τεθέασαι, Υἱὸν καὶ Πνεῦμα τὸ Θεῖον, διὰ τοῦτό σου πόθῳ τὴν πανίερον, καὶ θείαν ἑορτάζομεν μνήμην.

Ἕτερον τοῦ ἁγ. Κωνστ. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τὸν Κωνσταντῖνον ἅπαντες, τιμήσωμεν ἐν ᾄσμασι, Νεομαρτύρων τὸ κλέος, καὶ τῆς ἀνδρείας τὴν στήλην· πύργον τὸν ἀδαμάντινον τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, καὶ καθαιρέτην κράτιστον, ἀγαρηνῶν ἀσεβείας, καὶ Ἐκκλησίας τὴν βάσιν.

Ἕτερον τοῦ ἁγ. Παντελ. Τοῖς μαθηταῖς.

Ὡς ἐτροπώσω ἅγιε, τοῦ Σταυροῦ τῇ δυνάμει, βαρβαρικὴν θρασύτατα, καὶ τυράννων μανίαν, Παντελεῆμον ἔνδοξε, καὶ ἡμῶν ταῖς λιταῖς σου, τὰ τῆς σαρκὸς κινήματα, καὶ παθῶν τὰς ἐφόδους ἁμαρτιῶν λύσιν παρεχόμενος νεομάρτυς, ὡς παῤῥησίαν ἅπασαν, πρὸς Θεὸν κεκτημένος.

Θεοτοκίον.

Ἐν τῇ γαστρί σου Κύριος, ἀπολλύμενον κόσμον, φθορᾶς ἀνακαλέσασθαι, βουληθεὶς ὥσπερ οἶδεν, ἐσκήνωσε Θεοτόκε, σωτηρίαν οὖν πάντες, εὑρόντες ἐκβοῶμέν σοι, χαῖρε τὸ τοῦ Ἀγγέλου, χαῖρε ἁγνή, γυναιξὶν ἐν πᾶσιν εὐλογημένη, καὶ γὰρ χαρὰν ἐκύησας, πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστῶμεν, στίχ. ς', Καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Τῶν οὐρανίων σου φθόγγων τὰ ἀπηχήματα, ἐπὶ τῆς γῆς παμμάκαρ, διηχήθη καὶ ταύτην, ἐπλήρωσε δογμάτων, δι' ὧν τὸν Υἱόν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, θεολογοῦντες Ἀπόστολε, μυστικῶς, ὁμοούσιον δοξάζομεν.

Ὡς ἑωσφόρον σε πάντες τῶν Ἀποστόλων Χριστοῦ, καὶ φαεινὸν λαμπτῆρα, τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας, Φίλιππε τρισμάκαρ, ἔχοντες νῦν, τὰς ψυχὰς φωτιζόμεθα, καὶ ἐκ κινδύνων λυτρούμεθα δυσχερῶν ταῖς πρεσβείαις σου πανεύφημε.

Φιλομαρτύρων τὰ πλήθη, δεῦτε συνδράμωμεν τῇ μνήμῃ Κωνσταντίνου, τοῦ γενναίου ὁπλίτου, κραυγάζοντες ἀπαύστως, πρὸς τὸν Χριστόν, σοὶ Χριστὲ πρέπει ἅπασα δόξα καὶ κράτος, διότι καρτερικόν, τὸν σὸν Μάρτυρα ἀνέδειξας.

Δεῦτε προσπέσωμεν πάντες, τῇ θείᾳ Λάρνακι, τοῦ γενναίου ἀθλοφόρου Κωνσταντίνου τοῦ θείου, καὶ Λείψανα τὰ τούτου πανευλαβῶς, καὶ πιστῶς προσπτυξόμεθα, ἁγιασμὸν ἵνα λάβωμεν ἐξ αὐτῶν ψυχῆς ἅμα καὶ σώματος.

Ἕτερα τοῦ ἁγ. Παντελ. ἦχ. β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Δεῦτε νεοάθλων ἡ πληθύς, ἅμα παλαιῶν ἀθλοφόρων θεία ὁμήγυρις δεῦτε παραλάβετε Παντελεήμονα, τὸν γενναίως ἀθλήσαντα, Κρητῶν ἐν τῇ νήσῳ, στεῤῥῶς καὶ αἰσχύναντα, τῶν ἀσεβούντων ὀφρύν, καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ ἠθληκότα, καὶ τῷ διαδήματι δόξης, παρ' αὐτοῦ λαβόντα καὶ κοσμούμενον.

Ὅτε συνελήφθης ἐν χερσί, μάρτυς ἀσεβῶν ἀτιθάσσων, οἷα θηρῶν πονηρῶν, παίοντες, λακτίζοντες μαστίζοντές σε δεινῶς, ἐξομῶσαι βιάζοντες, Χριστὸν τὸν Δεσπότην, τούτοις ἀνεκραύγαζες, Παντελεῆμον σοφέ· κτίστην τῶν ἁπάντων γινώσκω μόνον τὸν Χριστὸν καὶ Θεόν μου, ὑπὲρ οὗ καὶ θνήσκω προθυμότατα.

Δόξα, ἦχος β'.

Φιάλαι τῶν ἀρωμάτων, ἐν Κόσμῳ αἱ σιαγόνες σου Σοφέ, ὤφθησαν Ἀπόστολε Φίλιππε, περικιρνῶσα τοῖς πιστοῖς, πόμα τὸ ζωοποιόν· πρᾶξιν γὰρ εἰς θεωρείας ἐπίβασιν ἐσχηκώς, Χριστοῦ Ὀπαδὸς καὶ προσήγορος ἐχρημάτισας. Τὴν στεῖραν καὶ ἄτεκνον ἐθνῶν ἐκκλησίαν, εὐτεκνωθεῖσαν ἐν αὐτῷ, κατεποίκιλας διδαχαῖς. Ἣν καὶ νῦν δυσώπει λυτρωθῆναι, δεινῶν καὶ ἀναγκῶν. Δύνασαι γὰρ ἐν Θεῷ πολλὰ ἐγγίζων αὐτῷ.

Ἢ τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου, Δόξα ἦχος πλ. α'.

Σαλπίσωμεν ἐν σάλπιγγι ᾀσμάτων, σκιρτήσωμεν τῷ πνεύματι καὶ κροτήσωμεν εὐφραινόμενοι, ἐν τῇ πανδήμῳ πανηγύρει τοῦ ἀθλοφόρου Χριστοῦ, ἱερεῖς καὶ ἄρχοντες συντρεχέτωσαν, καὶ τὸν ἐν ἐσχάτοις καιροῖς γενναίως ἀθλήσαντα, καὶ θαυμάτων τὴν χάριν δεξάμενον παρὰ Χριστοῦ, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς εὐφημήσωσιν, οἱ πυρέττοντες τὴν ἀπαλλαγήν, οἱ δαιμονῶντες τὸν ρύστην, οἱ ἐν συμφοραῖς τὸν σωτῆρα· οἱ νοσοῦντες τὸν ἰατρόν, οἱ ἐν θαλάσσῃ τὴν εὐδίαν· οἱ ἐν θλίψεσι τὴν παραμυθίαν· οἱ ἐν κινδύνοις σωτηρίαν· οἱ πάντες τὸν πάντα πᾶσι γινό-

μενον, γενναῖον ἀθλοφόρον ἐγκωμιάζοντες, ἀνακράξωμεν· Κωνσταντῖνε ἀοίδιμε, μεσίτευε ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Δεσπότην, καὶ δίδου βοήθειαν ἐν περιστάσεσι. Ἦ τοῦ ἁγ. Παντελ. ἦχος δ'.

Ἀσματικὴν χορείαν κροτήσωμεν σήμερον, ὦ φιλομάρτυρες· ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ νεοάθλου, καὶ νεολαμποῦς μάρτυρος Παντελεήμονος, οὗτος γὰρ τῆς Τριάδος γέγονεν ὑπέρμαχος, καὶ κήρυξ διαπρύσιος· καὶ τὸν ἀόρατον ἐχθρὸν τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ καταβαλών, τὸν τῆς πίστεως ἐκομίσατο στέφανον, καὶ τοῖς μετὰ πίστεως προσερχομένοις τῇ θήκῃ τῶν λειψάνων αὐτοῦ, μέγας ἐν ἀνάγκαις ἐπίκουρος ἐφίσταται, ἰώμενος τὰς νόσους, ὡς τὴν χάριν παρὰ Χριστοῦ διξάμενος· οὗ ταῖς ἱκεσίαις Σωτὴρ εἰρήνην τῷ κόσμῳ σου δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἐκ παντοίων κινδύνων. Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις. Δίδοται καὶ ἅγιον ἔλαιον τοῖς ἀδελφοῖς. Εἰς Λειτουργίαν, Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος. Ὠδὴ γ'. καὶ ς'. Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου ἦχος δ'. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ. Στίχ. Οἱ Οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ. Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην. Κεφ. α'. 1.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἠθέλησεν ὁ Ἰησοῦς ἐξελθεῖν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, κτλ.

Καὶ Μαρτυρικόν. Μεγαλυνάριον πρός, τὴν Τιμιωτέραν.

Χαίρεις Ἀποστόλων ἡ καλλονή, χαίρεις σωφροσύνης, καὶ ἀνδρείας στήλη λαμπρά, χαίρεις ὁ τοῦ Πάθους κοινωνὸς τοῦ Κυρίου, Ἀπόστολε Θεόπτα Φίλιππε ἔνδοξε.

Χαίροις νεομάρτυς τοῦ Ἰησοῦ Κωνσταντῖνε θεῖε, ὁ ἐσχάτοις ἐν τοῖς καιροῖς αἷμα τὸ σεπτόν σου ὑπὲρ Χριστοῦ ἐκχέας, καὶ νίκης λαμπρὸν στέφος ἀναδησάμενος

Νέος ἀλλ' ἀδάμαστος ἀθλητής, ὤφθης γενναιόφρον, τὴν καρδίαν καὶ τὴν ψυχήν, διὸ ταῖς βασάνοις, παρέδωκας τὸ σῶμα, Παντελεῆμον μάρτυς ἀξιοθαύμαστε.

Βίος καὶ μαρτυρολόγιον τοῦ ἁγίου ἐνδόξου νεομάρτυρος ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ ΜΕΙΡΑΚΟΣ

Τοῦ ἐκ τῆς νήσου Τιπαρίνου (Σπετσῶν) καταγομένου, ἐν Κρήτῃ δὲ ἀθλήσαντος.

Στίχοι.

»Ὕμνον θαλερόν, Παντελεῆμον δέξαι,
» Ἐκ τῶν εὐσεβῶς τὴν μνήμην σου τελούντων.
»Βῆ δ' εἰς Οὐράνιον δῶμα Παντελεήμον δεκάτῃ τετάρτῃ.

Εὐλόγησον Πάτερ.

α'. Οὗτος ὁ γενναῖος τοῦ Χριστοῦ ἀθλητὴς Παντελεήμων, πατρίδα μὲν ἀπὸ γονεῖς ἔσχε τὴν περίφημον νῆσον Σπέτζας, ἐγεννήθη δὲ εἰς

τὴν πολυθαύμαστον Κρήτην, τῆς ἐπαρχίας Σιτίας, χωρίον Ἐπισκοποκέφαλον, ὁ γὰρ πάπος αὐτοῦ Παντελῆς καὶ ἡ τούτου σύζυγος Βενετζιάνα, ἀπῳκισθέντες ἀπὸ Σπέτζας εἰς Κρήτην, ἔτεκον τὴν μητέρα τοῦ μάρτυρος Ἄνναν καλουμένην, ἥτις ἀνατραφεῖσα ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου, διῆγε βίον ἄμεμπτον, καταγινομένη εἰς προσευχὰς καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν προσεδρεύουσα· σκοπὸν ἔχουσα ἔμφυτον νὰ ἀπαρνηθῇ τὸν κόσμον καὶ νὰ γίνῃ καλογραία· ἀλλ' οἱ γονεῖς αὐτῆς ὅτε ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν, παρεκίνησαν καὶ ἐβίασαν μὴ θέλουσαν νὰ ὑπανδρευθῇ, καὶ ἵνα μὴ παρακούσῃ, καθὼς καὶ ἡ ὁσία Μελλάνη, ἔλαβε σύζυγόν τινα Χρῆστον καλούμενον, μὲ τὸν ὁποῖον συνοικισθεῖσα τρεῖς μῆνας, συνέλαβε τέκνον μονογενὲς πρῶτον καὶ τελευταῖον αὐτὸν τὸν ἐκ κοιλίας προεγνωσμένον καὶ ἡγιασμένον Παντελεήμονα κληθέντα εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα. Εἶτα ἐδυσώπησε τὸν Χρῆστον σύζυγόν της λέγουσα αὐτῷ: «Γίνωσκε »ὅτι ἐγὼ μὲ βίαν τῶν γονέων μου σὲ ἔλαβον σύνευνον, ἐπειδὴ εἶχον »ἀπόφασιν νὰ γίνω καλογραία, ὅθεν, σὲ παρακαλῶ καὶ σοῦ ἀφήνω νὰ »λάβῃς τὴν προῖκά μου ὅλην καὶ λοιπὴν ὕπαρξιν ὅπου ἔχομεν, καὶ ἄ»πελθε ὅπου ἂν βούλεσαι, καὶ ἄφες με νὰ μονάσω κατὰ τὸν πόθον μου, »νὰ σώσω κἀγὼ τὴν ψυχήν μου, καὶ νὰ ἔχῃς καὶ σὺ μισθὸν ἐκ Θεοῦ· »καὶ ζῆσε ὅπως βούλεσε.» Πεισθεὶς εἰς τὴν ἀγαθὴν γνώμην τῆς Ἄννης ὁ Χρῆστος, λαβὼν ὅσα ἤθελεν, ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν ἀλλαχόθεν, καὶ ἔμεινεν ἡ Ἄννα ἄνετος κοσμικῶν φροντίδων, καὶ ἔζη μὲ σωφροσύνην, ὡς μονάστρια ἐν μέσῳ τοῦ κόσμου εὑρισκομένη, ὡς ἔξω τοῦ κόσμου· ἐπειδὴ ὅμως ἐσυλλήφθη ὡς εἴπομεν ἐκ τοῦ Χρήστου καὶ ἔτεκεν τὸν υἱὸν αὐτῆς, μετὰ τὸ ἀπογαλακτῆσαι καὶ εἰς παιδικὴν ἡλικίαν φθάσαντα ἔβαλεν αὐτὸν εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ἐμάνθανε τὰ ἱερὰ γράμματα· καὶ τὸν ἐνουθέτει νὰ διάγῃ χριστιανικῶς, μὲ ἤθη χρηστὰ καὶ νὰ συντρέχῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καθὼς καὶ αὐτὴ ἐσχόλαζεν εἰς τὰς ἀκολουθίας καὶ ἱερὰς τελετάς, συναναστρεφόμενος δὲ ὁ νέος μὲ ἄλλους συνομιλήκους του παῖδας Χριστιανῶν ἐμιμοῦντο κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν παίδων τὰ τῆς Ἐκκλησίας, ποιήσαντες ὡς ναὸν κατ' οἶκον καὶ ἔψαλλον ἀκολουθίας, ἑσπερινόν, καὶ ὡς τύπον ἱερουργίας ἀπὸ μωρὸν ζῆλον κινούμενα, ἐψήφισαν τὸν Παντελεήμονα ὡς ἱερέα· οὐχὶ ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν, ἀλλὰ Θείᾳ νεύσει, τὸ μέλλον τῆς ἁγιωσύνης ἐκείνου προτυποῦντες καὶ εἰκονίζοντες, καθὼς καὶ εἰς τὸν βίον τοῦ μεγάλου Ἀθανασίου φαίνεται ὅτι ὡς ἱερέα αὐτὸν μετήρχοντο τὰ παιδία παίζοντα εἰς τὸ παραθαλάσσιον κτλ. Πλησίον δὲ τοῦ οἴκου τῆς μητρός του ἦσαν καὶ τούρκικα ὀσπήτια καὶ τὰ παιδιὰ τῶν Τούρκων συναναστρεφόμενα μὲ τὸν Παντελεήμονα, συνέπαιζον ἀστεϊζόμενα· καὶ ἐκάλουν αὐτὸν μὲ ὄνομα ἀγαρηνὸν Χασάν· οὐχ ὡς δεχόμενον τὴν ἐκείνων ἀσέβειαν, ἀλλ' ὡς ἐξ ἁπλότητος παίζων καὶ ἀστεϊζόμενος· ἡ δὲ μήτηρ ἐνου-

θέτει αὐτὸν νὰ ἔχῃ εὐλάβειαν καὶ νὰ φυλάττῃ τὴν πίστιν του ἀκίβδηλον, καὶ νὰ μὴ ἀπατᾶται ἀπὸ τὰς συναναστροφὰς τῶν ἀγαρινῶν παιδίων.

β'. Ὅτε δὲ ἔφθασεν εἰς τὸν ἐνδέκατον χρόνον τῆς ἡλικίας του, οἱ γονεῖς τῶν ἀγαρινῶν παιδίων, ἀκούοντες νὰ τὸν καλοῦν τὰ ἄπιστα παιδία των Χασάν, ἠβουλήθησαν νὰ τὸν τουρκίσουν θέλοντα καὶ μὴ θέλοντα· ὅθεν μίαν ἡμέραν ἥρπασαν αὐτόν, καὶ ἔφερον εἰς τὸν ἀσεβῆ οἶκόν τους καὶ μὲ λόγους πρῶτον καὶ ὑποσχέσεις, ὥς τάχα νὰ τὸν τιμήσουν καὶ νὰ τὸν προβιβάσουν εἰς ἀξιώματα· ὁ δὲ ποσῶς μὴ πειθόμενος αὐτοῖς, ἀλλὰ βδελυττόμενος, καὶ μυκτηρίζων τὴν πλάνην αὐτῶν καὶ ἀσέβειαν, ρίψαντες κατὰ γῆς ἐρράβδιζον αὐτὸν ἀνηλεῶς, ὥστε ἔτρεχον αἵματα ἐκ τῶν πληγῶν αὐτοῦ· εἶτα ἔδεσαν ἀπὸ τὰς μασχάλας μὲ σχοινίον καὶ ἐκρέμασαν αὐτὸν δέρροντες πολλάς ἡμέρας· ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ περικαιομένη, ἀπῆλθε κλαίουσα εἰς τὰς γυναῖκας τῶν τυραννούντων ἀγαρννῶν (χανήμισας) καὶ παρεκάλει αὐτὰς δεομένη, νὰ εὐσπλαγχνισθῶσι, καὶ ἀπαλλάξωσι τὸν υἱόν της, ἀπὸ τήν δεινὴν ἐκείνην μάστιγα. Ὅθεν δυσωπηθεῖσαι, παρεκάλεσαν τοὺς ἄνδρας αὐτῶν, καὶ κατέβασαν τὸ παιδίον Παντελεήμονα ἀπὸ τὴν κρεμάλαν ὁποῦ ἐκρέματο ἀπὸ τὰς μασχάλας καὶ ἔλαβεν αὐτὸ ἡ μήτηρ του, εἰς τὴν οἰκίαν της, καὶ ἐθεράπευσε τὰς πληγάς του ὡς ἐδύνατο, καὶ ἐνουθέτει αὐτὸ νὰ μένῃ ἀκλόνητος εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ νὰ μὴν ἀπατηθῇ ἀπὸ τὰς θωπείας ἢ καὶ ἀπειλὰς τῶν ἀσεβῶν, ἐὰν πάλιν ἤθελον τὸν συλλάβωσι, καὶ παιδεύσωσιν. Ὁ δὲ παῖς ἔλεγε πρὸς αὐτὴν «Μὴ φοβοῦ μῆτερ μου, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἕτοιμος νὰ ὑπο»μείνω πᾶσαν βάσανον, καὶ τιμωρίαν διὰ ἀγάπην Χριστοῦ, καὶ νὰ »ἀποθάνω εἰς τέλος, καὶ τὸν Χριστὸν μου δὲν ἀρνοῦμαι πώποτε». Λέγει ἡ μήτηρ του. «Εἴθε νὰ σὲ ἔβλεπον τελειωθέτα μὲ μαρτυρικὸν θά»νατον, καὶ νὰ ἀξιωθῶ νὰ γίνω μήτηρ μάρτυρος τοῦ υἱοῦ μου, ὑπὲρ »ἀγάπης Χριστοῦ, καὶ ὑπόσχομαι κἀγώ, ὅτι ἐὰν γενῇ τοῦτο καθὼς ἐπι»ποθῶ νὰ ἐκδυθῶ τὰ κοσμικὰ τίμια ἱμάτια ὁποῦ φορῶ τώρα, καὶ νὰ »ἐνδυθῶ πενιχρὰ μελανά, καὶ νὰ γίνω καλογραία, καὶ οὔτε κρέας, τυρόν, »ἰχθύας, οὔτε ἔλαιον νὰ καταλύσω εἰς ὅλην μου τὴν ζωήν, ἀσκητικῶς »πολιτευομένη». Ὁ δὲ παῖς μαθὼν τοῦ γράφειν, ἔγραψε διὰ χειρός του στιχουργικὸν εἰς τὰ ἅγια Θεοφάνεια, καὶ ἄλλα τινὰ ὡς εὐχὰς καὶ τὰ ἀνεγίνωσκε· τὰ ὁποῖα σώζονται νῦν, καὶ ἔχει ἡ μήτηρ του εἰς παρηγορίαν της, ἕως τὴν σήμερον. Παρελθόντος δὲ τοῦ ἐνδεκάτου ἔτους, καὶ τὸν δωδέκατον χρόνον, τῆς ἡλικίας αὐτοῦ διάγοντος, οἱ ἀσεβεῖς ἐκεῖνοι κινηθέντες εἰς ζῆλον, βλέποντες τὸν παῖδα εὐθυμούμενον, καὶ θάλλοντα, συνομώσαντες νὰ τὸν κρατήσωσι, καὶ ἢ νὰ τὸν πείσωσι νὰ ἐξομώσῃ, ἢ νὰ τὸν φονεύσωσι παντελῶς οἱ ἀπάνθρωποι. Ὅθεν ὁρμήσαντες συνέλαβον αὐτόν, ὅτε συνωμίλει μὲ τὰ παιδιὰ τῶν τούρκων, τὰ ὁποῖα ἐσυμβούλευε νὰ βαπτισθῶσι, καὶ νὰ γίνουν χριστιανοί, ἵνα μὴ κολασθῶσι μετὰ τῶν

ἀσεβῶν γονέων των τὰ ὁποῖα τουρκόπαιδα ἀνήγγειλαν εἰς τοὺς γονεῖς των· ὧν ἕνεκα θυμωθέντες, ἥρπασαν αὐτό, καὶ φέροντες εἰς τὸν οἶκον τους, ἄρχησαν, μὲ κολακείας πρῶτον, μὲ φαγητὰ καὶ ὑποσχέσεις ἐνδυμάτων πολυτίμων, χρημάτων, καὶ ἀξιωμάτων, νὰ τὸν πείσωσι νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστόν, καὶ νὰ δεχθῇ τὸν σουνετισμὸν (ἀκροβιστῖαν). Ὁ δὲ ποσῶς δὲ ἐπείθετο· ἀλλ' ἔλεγεν αὐτοῖς. «Ἡ μήτηρ »ἔχει χρήματα ὅσα θέλω καὶ ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ εἶναι αἰώνιος, καὶ »δὲν προτιμῶ τὰ μάταια ἀγαθὰ τοῦ κόσμου, νὰ ὑστερηθῶ τὰ αἰώνια καὶ »νὰ κολάζομαι μὲ ἐσᾶς εἰς τὸ αἰώνιον πῦρ τῆς κολάσεως». Ὅθεν ἰδόντες τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης του, ἄρχισαν νὰ τὸν τιμωροῦν, δέρροντες, κρεμῶντες, καὶ ξέοντες ἀφειδῶς, καὶ λέγοντες, ὅτι «Ἐὰν δὲν πεισθῇς, »θέλομεν σὲ παιδεύσει πικρῶς, καὶ σὲ φονεύσωμεν.» Ὁ δὲ μάρτυς ἀπεκρίνετο· «Ἐγὼ χριστιανὸς εἶμαι, καὶ Παντελῆς ὀνομάζομαι, καὶ τὴν »πίστιν μου δὲν ἀρνοῦμαι, ἀλλὰ καθὼς μὲ ὡδήγησεν ἡ μήτηρ μου »ἕτοιμος εἶμαι νὰ ἀποθάνω διὰ τὸν Χριστόν μου, καὶ ἐγώ, καὶ αὐτὴ ἡ »μήτηρ μου νὰ μαρτυρήσωμεν ὁμοῦ καὶ νὰ συναποθάνωμεν· δέρρετε τὸ »λοιπόν, οἵαν βάσανον βούλεσθε ποιήσατε εἰς ἐμέ· δὲν φοβοῦμαι βάσανα »οὔτε θάνατον· διότι ὁ Χριστός μου ζῇ, καὶ μὲ βοηθεῖ εἰς ὅλα»,

γ'. Ἐμάστιζαν οὖν αὐτὸν ἀφειδῶς καὶ δέσαντες ἀπὸ τὰς μασχάλας
τὸν ἐκρέμασαν, καὶ ἔδερρον οἱ ἀπάνθρωποι ἡμέρας τρεῖς καὶ νύκτας τρεῖς.
Ὥστε ἀποκαμὼν ὁ μάρτυς, ἔπνεε τὰ ὀλίσθια νὰ τελευτήσῃ. Ἡ δὲ
πολυπαθὴς μήτηρ, παρεστάθη καὶ τὸ ἐνεθάῤῥυνε νὰ ὑπομένῃ ἕως τέλους,
νὰ λάβῃ τὸ στέφος παρὰ Χριστοῦ τῆς ἀθλήσεως, καὶ νὰ ἐκδυθῇ καὶ
αὐτὴ τὰ κοσμικὰ ἄμφια, καὶ νὰ γίνῃ καλογραία, καὶ οὔτε ἔλαιον νὰ
καταλύσῃ ἕως τέλους ζωῆς της· μόνον νὰ ἀξιωθῇ νὰ ἰδῇ τὸ μαρτυ-
ρικόν τέλος οἱ δὲ τύραννοι ἔδερρον καὶ αὐτήν, καὶ τὴν ἐδίωκον· καὶ ἐδύ-
νετο μὲ τὸ μέσον τῶν γυναικῶν χανημισῶν ,νὰ τὸ λυτρώσῃ ἀπὸ τὰς
χεῖρας τῶν ἀνηλεῶν ἐκείνων τυράννων, ὅτι καὶ ἐκεῖναι βλέπουσαι ἐσυμ-
πονοῦσαν καὶ ἐσπλαγχνίζοντο τὸ παιδίον. Πλὴν τοῦτο μόνον ἐφοβεῖτο
μήπως ἀποκαμόντες οἱ τύραννοι δέρνωντες, μείνῃ ἀστεφάνωτον. Ὅθεν ἡ
φιλόπαις μήτηρ καὶ φιλόθεος, τὰ μητρῷα σπλάγχνα σπαραττομένη,
ἀφῆκε νὰ τελέσῃ τὸν ἀγῶνα τοῦ μαρτυρίου, καὶ ἔλεγεν αὐτῷ· «Ἀνδρί-
»ζου τέκνον μὴ μοῦ δειλιάσῃς ἰδοὺ κἀγὼ παρίσταμαι παρηγορῶ σε ἕως
«τὴν ὥραν τοῦ θανάτου σου». Ὁ δὲ μάρτυς ἀπεκρίνατο. «Ἐγὼ τώρα
»πλέον νὰ δειλιάσω, ὅπου ἔφθασα εἰς τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος, καὶ ἰδοὺ
»ὁρῶ τὸν Χριστόν μου περιμένοντα νὰ λάβῃ τὴν ψυχήν μου, εἰς τὴν
»ἀνεκλάλητον ἐκείνην, καὶ ἀΐδιον μόνιμον ἀγαλλίασιν». Ὢ ψυχῆς ἀν-
δρείας παιδὸς ἁγίου ! Ὢ γυναικὸς θαυμασίας μεγαλοψύχου· καθὼς ποτὲ
ἡ μακαρία Σολομονή, παρώτρυνε τὰ τέκνα της νὰ ὑπομένωσι τὰς βα-
σάνους, φροντίζουσα ὅπως ὁ Θεὸς λάβῃ αὐτά, οὕτω καὶ ἡ μήτηρ τοῦ

μάρτυρος παρώτρυνε τὸ τέκνον της νὰ ὑπομένῃ καρτερῶς τὰς βασάνους, καὶ λάβῃ τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου. Ὢ ἀνδρία ἐν γυναικείῳ σώματι! Ἐζήτησε δὲ τὸ παιδίον τῆς μητρός του νὰ φέρῃ πνευματικὸν νὰ κοινωνήσῃ τὰ ἄχραντα Μυστήρια. Σπεύσασα δὲ ἡ μήτηρ ἔφερε τὸν πνευματικὸν μὲ τὰ Θεῖα Μυστήρια, καὶ ἠξιώθη τοῦ ποθουμένου, τῇ παραχωρήσει τῶν χανημισῶν γυναικῶν ἐν ἀπουσίᾳ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν Ὀθωμανῶν. Αἱ δὲ χανήμισαι γυναῖκες βλέπουσαι τὸ παιδίον εἰς τὰ λοίσθια τοῦ θανάτου ἀπὸ τὰς ἀφορήτους πληγάς, ἔπεισαν τοὺς τυράννους νὰ ἀποδώσουν τὸν μάρτυρα εἰς τὴν μητέρα του, Ὅθεν κἀκεῖνοι βλέποντες ὅτι ἐπλησίαζε νὰ τελευτήσῃ ἀφῆκαν τὴν μητέρα του νὰ λάβῃ τὸ παιδίον εἰς τὸν οἶκόν της. Οὕτως καθὼς ἡ μήτηρ τοῦ ἑνὸς τῶν ἁγίων Τεσσαράκοντα μαρτύρων, ἔλαβε τὸ τέκνον της εἰς τοὺς ὤμους της, καὶ ἠκολούθει τὰ λοιπὰ σώματα τῶν μαρτύρων, οὕτω καὶ αὐτή, καταβιβάσασα τὸ σῶμα τοῦ μάρτυρος υἱοῦ της ἀπὸ τὴν κρεμάλαν ὁποῦ ἐκρέματο, ἄρασα αὐτὸ ἐπώμων της, ἔφερεν εἰς τὸν οἶκόν της, καὶ ἀμέσως παρέδωκε τὴν μακαρίαν του ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ. Ἡ δὲ χαρᾶ πλησθεῖσα, ὡς ἀξιωθεῖσα γενέσθαι μάρτυρος μήτηρ, νεκροστολίσασα αὐτό, ἐκάλεσε τοὺς ἱερεῖς οἱ ὁποῖοι ψάλλοντες ἐκόμισαν εἰς τὸ κοιμητήριον κατὰ τὸ ἔθος, καὶ τὸ ἐνταφίασαν ἐντίμως. Ὁ δὲ θαυμαστὸς Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ, ἐθαυμάστωσε τὸν νεομάρτυρα Παντελεήμονα, πρὸς πληροφορίαν τῆς νομίμου αὐτοῦ ἀθλήσεως, καὶ ἤρχισαν νὰ γίνωνται θαύματα εἰς τὸν τάφον του· καὶ πολλοὶ χριστιανοὶ ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες ἀπὸ διαφόρους ἀσθενείας συνεχόμενοι, προσήρχοντο εἰς τὸν τάφον τοῦ μάρτυρος, καὶ ἐθεραπεύοντο, δοξάζοντες τὸν Θεόν, καὶ εὐχαριστοῦντες τὸν ἅγιον. Ὅθεν, μαθοῦσαι τὰ θαύματα καὶ αἱ γυναῖκες τῶν τουρκῶν, ἤρχοντο καὶ αὐταὶ καὶ ἐλάμβανον τὴν ὑγείαν των, τυφλαὶ ἀνέβλεπον, παράλυτοι συνεσφίγκοντο, καὶ διαφόρως πάσχουσαι ἐθεραπεύοντο· ὅθεν, καὶ πολλαὶ ἐπίστευσαν κρυφίως ἀπὸ αὐτάς. Τούτων οὖν οὕτω γινομένων εἰς διάστημα ἡμερῶν τεσσαράκοντα. Τὴν τεσσαρακοστὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ τοῦ μαρτυρικοῦ σώματος, ἐφάνη ὁ ἅγιος κατ' ὄναρ εἰς τὴν μητέρα του λαμπρὸς τὴν στολήν, καὶ λέγει της· «Ἔγειραι μῆτέρ μου, καὶ ἄπελθε εἰς τὸν τάφον μου, καὶ λάβε τὸ σῶμά »μου μὲ τὸ χῶμα τοῦ ἰχῶρος αὐτοῦ· ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ υἱός σου Παντε»λεήμων». Ἡ δὲ ἐγερθεῖσα, ἐνόμισε νὰ ἦτον φαντασία τὸ ὅραμα, καὶ οὐκ ἀλήθεια· ὅθεν ἠπίστισεν. Ὁ δὲ ἅγιος ἐφάνη καὶ δεύτερον· καὶ δὲν ἐπίστευσε, μήπως καὶ ἦτον δαιμονικὴ φαντασία. Τρίτον δὲ ἐφάνη ὁμοῦ μὲ τὸν Πρόδρομον Ἰωάννην, καὶ τὸν ἅγιον Νικόλαον εἰς πίστωσιν βεβαίαν, καὶ εἶπε τῆς μητρός του· «Βλέπεις τὸν ἅγιον Νικόλαον ὁμοῦ μὲ »ἐμένα;» Ἡ δὲ ἰδοῦσα πάλιν ἀμφέβαλλε· πλὴν ἀπῆλθεν εἰς τὸν πνευματικόν της καὶ τοῦ ἀνήγγειλε τὸ ὅραμα· ὁ δὲ πνευματικὸς εἶπεν αὐτῇ·

«Μὴ ἀπιστῇς εἰς αὐτό· ἐπειδὴ καὶ τὸ μαρτύριον εἶναι φανερὸν τοῦ υἱοῦ »σου, καὶ ἀμφιβολία δὲν χρειάζεται, φαντασία πλάνης δὲν χωρεῖ». Ὅθεν ἐγερθεὶς ὁ πνευματικὸς ἀπῆλθεν ὁμοῦ μετὰ τῆς μητρὸς τοῦ ἁγίου εἰς τὸν τάφον, συνῆλθον δὲ καὶ ἄλλοι χριστιανοί, καὶ ἤνοιξαν τὸν τάφον τοῦ μάρτυρος, καὶ ἐξῆλθεν εὐωδία ἄμετρος· καὶ ἐκβάλλοντες τὸ ἅγιον λείψανον ἀπὸ τοῦ τάφου, πολλοὶ ἀσθενεῖς ἐθεραπεύθησαν, καὶ φέροντες αὐτὸ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἔψαλλον τὴν ἀκολουθίαν τῶν νέων μαρτύρων, καὶ πάραυτα ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἔλαβε τὸ ἅγιον σχῆμα μετονομασθεῖσα Εὐπραξία μοναχή (1). Ἔλαβε δὲ ἐντολὴν ἀπὸ τὸν ἅγιον κατ' ὄναρ νὰ μετακομίσῃ τὸ λείψανον εἰς τὴν Ἑλλάδα πατρίδα των. Λαβοῦσα ὅθεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ τὸ ἅγιον λείψανον εἰς κιβώτιον κεκοσμημένον μετέβη εἰς τὸ Ἡράκλειον, φρούριον εἰς πόλιν, ἐκεῖ ὡμολογήσασα ἐνώπιον τῶν Ὀθωμανῶν, τῇ χάριτι τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐνισχυομένη, τὴν ἀλήθειαν τῆς πίστεως τῶν χριστιανῶν καὶ ποικίλας νόσους θεραπεύουσα διὰ τοῦ ἁγίου λειψάνου, ἔπλευσεν ἐκεῖθεν εἰς τὴν νῆσον Σύρον, ἐλπίζουσα νὰ φθάσῃ εἰς Σπέτζας πρὸς τὴν ἐκ πατρὸς γενέτειραν πατρίδα τοῦ ἁγίου. Διαδοθείσης δὲ τῆς φήμης ὅτι ἔρχεται τὸ λείψανον τοῦ νέου μάρτυρος Παντελεήμονος ἐκ τῆς Κρήτης. (Προϋπῆρχε δὲ ἡ φήμη τῆς μαρτυρίας αὐτοῦ ἐκ τῶν ἐκεῖσε ἀφικνουμένων ἐμπορικῶν πλοίων) ὑπεδέχθησαν αὐτὸ μετὰ μεγίστης εὐλαβείας καὶ τιμῆς ἅπαντες οἱ Ἑρμουπολῖται· συνέβη δὲ ἐν Σύρῳ τὸ ἑξῆς τοῦ ἁγίου πρῶτον θαῦμα. Ἁγιογράφός τις ζωγράφος, Δημήτριος Ἀρμενόπουλος Σμυρναῖος, εἶχε δυσπιστίαν εἰς τὸν ἅγιον, ὁ δὲ ἅγιος φαίνεται τὴν νύκτα κατ' ὄναρ εἰς αὐτὸν πρὶν ἡ μήτηρ μετὰ τῶν ἁγίων αὐτοῦ λειψάνων φθάσει εἰς Σύρον, ἐλέγχων καὶ ἀπειλῶν αὐτοῦ τὴν δυσπιστίαν, ἑπομένως τὸν παραγγέλλει νὰ ζωγραφίσῃ τὴν εἰκόνα του, τῷ ἔλεγε δέ· ὅτι εἶναι ὁ νεομάρτυς Παντελεήμων ὁ ἐκ Σπετσῶν. Ἐγερθεὶς δὲ ἐκ τοῦ ὕπνου ὁ ζωγράφος ἐζωγράφισε τὴν ἁγίαν αὐτοῦ εἰκόνα, ὡς τὸ πρόσωπον καὶ λοιπὰ εἶδε

(1) Κατὰ τὸν Δαμασκηνὸν Ἰωάννην· τοῦ νεκροῦ σώματος τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀλλοιοῦται ἡ ὄψις· τῇ ἐννάτῃ πᾶσα διαρρέει ἡ πλάσις, σωζομένης τῆς καρδίας· τῇ δὲ τεσσαρακοστῇ, καὶ αὐτὴ ἡ καρδία ἀπώλλυται· τούτου ἕνεκα γίνονται τὰ γ', θ' καὶ μ' μνημόσυνα· τὰ δὲ τῶν ἁγίων μένουσιν ἀδιάφθορα· τῶν καθαρῶν· καὶ τῶν ἀφωρισμένων δυσειδέστατα· εἰς διαστολήν· οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν βρεφῶν· πρῶτον ἡ καρδία διαπλάττεται εἰς τὴν μήτραν, εἶτα καὶ τὰ λοιπὰ μόρια· τὴν τρίτην ἡμέραν εἰς αἷμα μεταβάλλεται· τὴν ἐννάτην χαρακτηρίζεται· τὴν δὲ τεσσαρακοστὴν ἀπαρτίζεται εἰς τέλειον εἶδος τὸ ἔμβρυον· καὶ μετὰ ἡμέρας τεσσαράκοντα διορίζεται ἡ κατάπαυσις τῆς δικαίας ψυχῆς ἄχρι τῆς συντελείας. Διὸ καὶ ὁ μάρτυς μετὰ 40 ἡμέρας ἐζήτησε τὴν ἀνακομιδὴν τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ λειψάνου· τὰ δὲ μὴ λυόμενα τῇ 40 ὑπεύθυνά εἰσίν.

κατ' ὄναρ, χωρὶς ποτὲ νὰ ἴδῃ τὸν ἅγιον ζῶντα ἐν τῷ προσκαίρῳ καὶ ματαίῳ τούτῳ κόσμῳ. Φθάσασα δὲ ἡ μήτηρ τοῦ ἁγίου εἰς Ἑρμούπολιν τῆς Σύρου μετὰ τοῦ ἁγίου αὐτοῦ λειψάνου παρέδωσεν ὁ ζωγράφος οὗτος τὴν εἰρημένην ἁγίαν εἰκόνα· αὐτή, καὶ οἱ κατὰ τύχην εὑρεθέντες ἐκεῖ καὶ γινώσκοντες τὸ πρόσωπον τοῦ ἁγίου, ἐθαύμασαν διὰ τὴν μεγάλην ὁμοιότητα αὐτοῦ ζωγραφισθεῖσαν παρ' ἀνθρώπου μηδέποτε εἰδόντος τὸν ἅγιον. Ἡ ἁγία αὕτη εἰκὼν τοῦ νεομάρτυρος Παντελεήμονος σώζεται παρὰ τῇ μητρὶ τοῦ ἁγίου μέχρι τὴν σήμερον· ἐντεῦθεν πλεῖστα θαύματα ἐτελοῦντο τοῖς προσερχομένοις καὶ ἀσπαζομένοις αὐτὸ μετὰ πίστεως, ἐξ ὧν καὶ δῆλα ἐγένοντο διὰ τῆς ἐκεῖσε δημοσιογραφίας καὶ ἡμεῖς γράφομεν τινὰ πρὸς πίστωσιν. Ἰωάννης τις Δημητρίου Τσανηζόγλους, κάτοικος εἰς Σύρον, χωλὸς ἐπὶ ἓξ ἔτη, περιελθὼν εἰς διαφόρους ἰατρούς, καὶ προσαναλώσας χρήματα ἱκανά, μαθὼν τὸν ἐρχομὸν τοῦ ἁγίου λειψάνου καὶ ἀσπασθεὶς αὐτὸ μετὰ πίστεως, καὶ τριφθεὶς ἐκ τοῦ ἐλαίου τῆς κανδήλας αὐτοῦ, ἔλαβε τὴν ὑγείαν τῶν ποδῶν αὐτοῦ καὶ περιεπάτει δοξάζων τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἅγιον.

δ'. Ἕτερος Σταματέλος Χαρατσῆς καλούμενος, πάσχων αὐτός τε καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἐκ διαφόρων ἀσθενειῶν πολυχρονίων καὶ ἐξοδευσάντων πολλὰ εἰς ἰατροὺς καὶ μηδὲν ὠφεληθέντες, ἰάθησαν ἐπικαλεσθέντες τὸν ἅγιον καὶ ἀσπασθέντες τὸ λείψανον αὐτοῦ. Ἄλλος τις πάλιν, Παντελῆς Μαρδίκος καλούμενος, ἐπὶ μῆνας τρεῖς ἐκοίτετο ἀκίνητος ἐπὶ κλίνης, ἀσπαθεὶς δὲ τὸ ἅγιον λείψατον ἔλαβε τὴν ὑγείαν του. Πολλῶν δὲ θαυμάτων τελουμένων εἰς τοὺς ἐν νόσοις καὶ μαλακίαις, συνεχομένους ὑπὸ τοῦ ἁγίου λειψάνου· ὁ ἐκεῖσε ἀρχιερεύς, συνεργείᾳ σατανικῇ, μετὰ τῆς τότε πολιτικῆς ἀρχῆς ἀπέστειλε ἱεροδιάκονον καὶ δύο κλητῆρας καὶ παρεπήγαγον τὸ κιβώτιον εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, ἐκεῖ δὲ διανυκτερεῦσαν μετὰ τῆς μητρὸς τὸ ἅγιον λείψανον, τὸ πρωῒ ἀπεδόθη ὀπίσω τῇ μητρὶ τοῦ ἁγίου τούτου, εἴτε ἐκ τῆς ὑποψίας μὴ γεννηθῇ στάσις πρὸς τὸν λαόν, εἴτε δι' ἄλλην οἰκονομίαν ἐκ Θεοῦ, Κύριος εἶδεν· λαβοῦσα δὲ ἡ μήτηρ αὐτοῦ τοῦτο καὶ σπεύδουσα νὰ φθάσῃ, ὡς εἴπομεν, εἰς τὰς Σπέτσας, ἀπέρασεν εἰς τὴν Ὕδραν, καὶ εἰς τὴν νῆσον ταύτην ἐγένοντο πάμπολλα θαύματα. Γενομένων δὲ τῶν ἐν Σύρῳ καὶ τῶν ἐν Ὕδρᾳ θαυμάτων καὶ πολλῆς φήμης διαδοθείσης ὑπὲρ τοῦ λειψάνου, καὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις πολιτικὴν ἀρχήν· μετεκαλεῖται παρ' αὐτῆς διὰ τῆς ἐκεῖσε Ἐκκλησιαστικῆς Συνόδου ἡ μήτηρ μετὰ τοῦ λειψάνου εἰς Ἀθήνας, παρουσιασθεῖσα δὲ ἐνώπιον τῆς Συνόδου ἐκθέτει ἀπ' ἀρχῆς τὸ μαρτύριον αὐτοῦ καὶ ζητεῖ τὴν διὰ σημείων καὶ θαυμάτων βεβαίωσιν τῆς ἁγιότητος τοῦ λειψάνου καὶ ἑπομένως τὴν ἀναγνώρισιν αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας· ἀλλὰ δυστυχῶς ἀποπέμπεται ἐκεῖσε, ἴσως καὶ παρὰ τὴν θέλησιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀλλὰ τῆς ἐπιβληθείσης

εἰς αὐτὴν θελήσεως τῆς τότε πολιτικῆς ἀρχῆς, τὸ δὲ λείψανον κρατεῖται ἐντὸς τοῦ Συνοδικοῦ μέχρι τῆς σήμερον. Ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ στερουμένη τοῦ ἱεροῦ λειψάνου ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς τὴν δεξιὰν χεῖρα, καί τινα ἄλλα τμήματα τούτου μετὰ τοῦ κεφαλοκαλύμματος (φεσίου) καὶ σανδαλίων (παπουτσίων) αὐτοῦ διὰ τῶν ὁποίων ἐνήργει ὁ ἅγιος πολλὰ καὶ ἀναρίθμητα θαύματα. Ἐν Ἀθήναις δὲ περιερχομένη ἡ μήτηρ αὐτοῦ πανταχοῦ, καὶ κηρύττουσα ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ μετάνοιαν καὶ ἐπιστροφὴν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ μετὰ πεπαρρησιασμένης φωνῆς καὶ ἀνδρείας ψυχικῆς ἔμπλεως οὖσα, ὑπὸ τοῦ θείου ζήλου τῆς πίστεως, τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἐλπίδος καὶ ἀγάπης, ἐξήλεγχε τὰς παρανομίας κληρικῶν τε καὶ λαϊκῶν, συνεβοήθει τοῖς πάσχουσι, παρηγόρει τοὺς τεθλιμμένους, καὶ ἐγένετο τοῖς πᾶσι τὰ πάντα, ἵνα προσαγάγῃ τοὺς πάντας διὰ τῆς μετανοίας πρὸς τὸν Θεόν. Ἐκεῖ εἰς Ἀθήνας κατὰ πρῶτον ἐγνωρίσθη καὶ ἐσχετίσθη μὲ ἀρχόντισάν τινα Βασιλικὴν Α. Στρούμπου καλουμένην, ἐνάρετον καὶ εὐσεβεστάτην, ἥτις καὶ ἰατρευθεῖσα ἀπὸ τὸ πάθος τῆς ἀποπληξίας διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου, ἐγένετο συγκάτοικος ἡ μήτηρ αὐτοῦ μετ' αὐτῆς, ἡ ὁποία συνεβοήθει, ἐπαρηγόρει, κατὰ πάντα τὴν μητέρα τοῦ ἁγίου πάσχουσαν, καὶ ὑποφέρουσαν πολλοὺς διωγμοὺς καὶ πειρασμοὺς ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις πολιτικῆς καὶ δι' αὐτῆς παρὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, καὶ πολλοὶ τῶν ἐκεῖσε ἐκ τῶν ἐν τῇ αὐλῇ καὶ ἐπισήμων τοῦ γένους προυχόντων ἐγνώρισαν αὐτὴν καὶ ἐσέβοντο τιμῶντες αὐτήν τε καὶ τὸ ἅγιον λείψανον, παρ' οὗ ἔβλεπον τὴν θείαν χάριν ἐνεργοῦσαν παντοῖα θαύματα καὶ πρὸς ἑαυτοὺς καὶ πρὸς ἄλλους. Ἰδοῦσα δὲ ὀπτασίαν νὰ οἰκοδομήσῃ ναὸν τοῦ ἁγίου ἐν Ἀθήναις, ἀπῆλθε πάλιν εἰς Κρήτην καὶ πωλήσασα τὰ ὅσα ἐκεῖσε ἐκέκτητο, ἐπέστρεψεν εἰς Ἀθήνας, καὶ ἤρξατο νὰ κτίζῃ τὸν ναόν· ἀπήντησε δὲ πολλοὺς πειρασμοὺς καὶ ἐμπόδια ὑπὸ τῆς ἀρχῆς κατ' ἀρχάς, πλὴν ἀκολούθως τοῦτο μαθὼν τὸ περαστατικὸν ὁ τότε βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος Ὄθων, μετέβη ἐπιτοπίως ὅπου ἀνῳκοδομεῖτο ἡ Ἐκκλησία καὶ ἠρώτησε τὴν Εὐπραξίαν τί ἔκτιζεν; ἡ δὲ εἶπεν· «Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ τιμωμένην ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος Παντελεήμονος». Τοῦτο ἀκούσας ὁ Βασιλεύς, τῇ θείᾳ πρὸς αὐτὸν νεύσει, συνεισέφερε διὰ τὴν οἰκοδομὴν δραχμὰς διακοσίας καὶ διέταξε τὴν ἔκδοσιν ἀδείας πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ ἱεροῦ τούτου ναοῦ· ὅθεν τῇ θείᾳ χάριτι τελειώσασα τὴν οἰκοδομήν, ἐγκαινίασεν αὐτὴν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος τοῦ νέου, θέσας αὐτὴν καὶ τὴν ἁγίαν αὐτοῦ εἰκόνα.

ε'. Καιροῦ δὲ προχωροῦντος, ὅταν κατὰ τὸ 1854 ἔτος ἐνέσκηψεν ἡ κατὰ θείαν παραχώρησιν καὶ πρὸς τιμωρίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτοῦ, ἡ νόσος χολέρα εἰς Ἀθήνας, καὶ ἔφερε πολλοὺς εἰς τὸν ᾅδην, τότε τί δὲν ἐνήργει ἡ μακαρία αὕτη μήτηρ; περιήρχετο τοὺς

στρατῶνας ὅπου ἦσαν ἐρριμένοι καὶ κειτόμενοι ἀπὸ τὴν νόσον στρα-
τιῶται· παρηγοροῦσα αὐτοὺς καὶ προτρέπουσα εἰς μετάνοιαν καὶ ἐξομο-
λόγησιν, εἰς νηστείαν καὶ προσευχήν, πλύνουσα τὰς πληγάς των καὶ
καθαρίζουσα τὰς ἀκαθαρσίας αὐτῶν καὶ τοὺς στρατῶνας. Περιήρχετο
εἰς τὰς ἀγυιὰς καὶ ἐκήρυττε λαμπρᾷ τῇ φωνῇ. «Μετανοεῖτε νὰ φύγῃ ἡ
ὀργὴ τοῦ Θεοῦ». Ἐκίνησεν εἰς λιτανείαν διὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων ἱερεῖς
τινας καὶ τὸν λαόν, ὄντας εἰς γενικὴν ἀπελπισίαν διὰ τὴν θερίζουσαν
χολέραν, ἐκ τούτων καὶ τῶν τοιούτων, ἐλαττωθείσης τῆς νόσου διε-
βλήθη πάλιν ὅτι στασιάζει τὸν λαόν. Ἐξορίζεται τελευταῖον εἰς Μονήν
τινα τοῦ Αἰγίου (Βοστίτσης) Πεπελενίτσαν ἐπιλεγομένην ἐν καιρῷ βα-
ρυτάτου χειμῶνος δι' ὃν ὑπέφερε πολλοὺς καθ' ὁδὸν πειρασμοὺς καὶ θλί-
ψεις· φθάσασα δὲ εἰς τὴν Μονήν, καὶ μὴ δυναμένη νὰ ἀνθέξῃ ἐκεῖσε, τῇ
προτροπῇ τῶν προυχόντων καὶ ἐπισήμων ἀρχόντων τοῦ Αἰγίου, οἱ ὁποῖοι
ἐγνώριζον αὐτήν, καὶ τὰ κατ' αὐτὴν ἐν Ἀθήναις, κατέβη εἰς τὸ Αἴγιον,
ὅπου καὶ ἤδη διαμένει παρὰ τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Θεοτόκου Μεγαλομ-
μάτα ἐπικεκλημένη, καὶ ἐκεῖ μένουσα ποιεῖ καλὸν ἔργον τῆς μετανοίας,
τῆς παρηγορίας τῶν πτωχῶν καὶ ἀσθενῶν, ἡ μὲν θύρα αὐτῆς ἐστὶν
ἀνεωγμένη, ἡ δὲ οἰκία διδασκαλεῖον τῆς ἀρετῆς, καὶ παραμυθία τῶν
θλιβομένων. Τὰ δὲ μικρὰ τεμάχια, δηλαδὴ δεξιὰ χείρ, καὶ ἄλλα τοιαῦτα
ἐκ τοῦ ἁγίου λειψάνου, ὡς ἀνωτέρω ἐρρέθη, καὶ τῶν ἐνδυμάτων αὐτοῦ,
τὰ ὁποῖα ἐσώθησαν εἰς αὐτήν, οὐ μόνον ἐκχέουσιν ἄρρητον καὶ ὑπερφυ-
σικὴν εὐωδίαν, ἀλλὰ γίνονται καθ' ἑκάστην ἀπαλλακτικὰ διαφόρων
ἀσθενειῶν καὶ πηγὴ ἰαμάτων καὶ θαυμάτων καθὼς παρὰ πάντων ὁμο-
λογεῖται· ἐξ ὧν τὰ ἀκόλουθα. Εἷς ἱερομόναχος καὶ πνευματικὸς κατοικῶν
εἰς τὴν ἐν Τρυπητῇ τοῦ Αἰγίου ἱερὰν Μονὴν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου,
Βασίλειος καλούμενος, ἀπιστοῦσεν εἰς τὴν ἁγιότητα τοῦ νεομάρτυρος
Παντελεήμονος καὶ ἔλεγεν εἰς πάντας. «Ἐὰν οὗτος εἶναι ἅγιος, ἂς θαυ-
»ματουργήσῃ καὶ εἰς ἐμὲ διὰ νὰ τὸν πιστεύσω καὶ τὸν δοξάσω».
Ἠσθένησε δὲ ὁ ἱερεὺς οὗτος, καὶ ἐν τῇ ἀσθενείᾳ του ἐν μιᾷ νυκτί, ὅτε
ῥαγδαία κατέπιπτε βροχή, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ἐν τῷ ἰδίῳ διαλογισμῷ.
«Ἰδού, ἐὰν ὁ νεομάρτυς Παντελεήμων ἦναι ἅγιος, ἂς πέμψῃ κατ' αὐτὴν
»τὴν ὥραν πρὸς ἐμὲ τὴν μητέρα του, καὶ ἐὰν ἔλθῃ, τότε τὸ γεγονὸς
»θέλω ὀνομάσει θαῦμα καὶ πιστεύσω τὸν Παντελεήμονα τοῦτον ὡς
»νεομάρτυρα καὶ τοῦ Θεοῦ ἅγιον». Μέσης δὲ οὔσης τῆς νυκτὸς ἐνῷ
ταῦτα κατ' ἰδίαν ἐν τῇ κλίνῃ αὐτοῦ ἐξηπλωμένος διελογίζετο ὁ ἱερομό-
ναχος Βασίλειος, καὶ τῆς μητρὸς τοῦ ἁγίου κοιμωμένης ἐν τῷ Μονηδρίῳ
αὐτῆς, βλέπει κατ' ὄναρ τὸν υἱὸν αὐτῆς νεομάρτυρα Παντελεήμονα ὁ
ὁποῖος τὴν λέγει· «Μῆτερ, ἐξύπνησον ἀμέσως καὶ τὴν ἰδίαν στιγμὴν
»ὕπαγε, ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ ὁ καιρός, πρὸς τὸν ἐν Τρυπητῇ ἱερὸν ναὸν δια-
»μένοντα καὶ ἀσθενοῦντα ἱερέα Βασίλειον καὶ ἔλεγξον τὴν ἀπιστίαν

»του, εἰπὲ εἰς αὐτὸν ὅτι ἰδοὺ ἐπληρώθησαν αἱ κατ' ἐμοῦ ἀπιστίαι του
»διὰ τῶν κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐναντίον μου διαλογισμῶν του»,
ἐξυπνήσασα δὲ ἡ μήτηρ τοῦ ἁγίου ἀμέσως ἐξετέλεσε τὴν ἐντολὴν αὐ-
τοῦ, καίτοι ῥαγδαιοτάτης καταπιπτούσης τῆς βροχῆς, ἦλθεν ἡ Εὐπρα-
ξία εἰς τὴν Τρυπητὴν καλουμένην Ἐκκλησίαν τῆς Θεοτόκου, ἐν ᾗ εὑ-
ρίσκετο ὁ πνευματικὸς οὗτος, καὶ ἔκρουσε τὴν θύραν λέγουσα· «Ἐγὼ
»εἶμαι ἡ καλογραία Εὐπραξία ἡ μήτηρ τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος Παντε-
»λεήμονος». Ὁ δὲ ἀνοίξας τὴν θύραν ὑπεδέχθη αὐτὴν κλαίων καὶ με-
τανοῶν, καὶ ἐπίστευσε, καὶ κηρύττει διαρρήδην τὸν ἅγιον.

ϛ'. Ὁ Ἰωάννης Παππᾶ Μιχαὴλ ἐπιλεγόμενος, ἐξ Ἀμπελακίου τῆς
Σαλαμῖνος Ἀττικῆς, ἔκειτο παράλυτος καὶ μὲ πληγὰς εἰς τοὺς πόδας
ἐπὶ τριετίαν, πρὸς θεραπείαν του δὲ κατέφυγεν εἰς τὴν συνδρομὴν ὅλων
τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ λοιπῶν ἐπισήμων ἰατρῶν, δαπανήσας σημαντικὸν
τῆς περιουσίας του μέρος ἀλλ' οὐδεὶς τούτων ἠδυνήθη νὰ ἐπιφέρῃ θερα-
πείαν εἰς αὐτόν. Μαθὼν δὲ περὶ τῶν ἐν Ἀθήναις γενομένων θαυμά-
των τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος Παντελεήμονος εἰς πολλούς, καὶ τὴν τῆς
μητρός του μετὰ τῶν ἁγίων αὐτοῦ λειψάνων εἰς Αἴγιον διαμενούσης·
πεισθεὶς ὅτι ἐὰν προστρέξῃ εἰς τὴν συνδρομὴν τοῦ ἁγίου διὰ πρεσβειῶν
αὐτοῦ θέλει λάβει τὴν ὑγείαν του παρὰ Θεοῦ, ἐξητήσατο εἰς τοὺς περὶ
αὐτὸν νὰ τὸν φέρωσιν εἰς Αἴγιον. Μετεφέρθη ὅθεν ἐκεῖ κατὰ τὸ ἔτος
1861, καὶ μείνας παρὰ τῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου μῆνας περίπου δύο πα-
ρεκάλει αὐτὸν νὰ τὸν θεραπεύσῃ διὰ τῆς πρὸς Θεὸν μεσιτείας του, καί,
ὢ τοῦ θαύματος, ἔλαβε τὴν ἐντελῆ ὑγείαν του διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου
μάρτυρος Παντελεήμονος παρὰ Κυρίου τοῦ προσδεχομένου τὰς ἱκεσίας
τῶν πιστῶν αὐτοῦ ἁγίων μαρτύρων. Ὁ Ἀναγνώστης Κορὸς Σαλαμί-
νιος, πάσχων καὶ οὗτος ἐκ παραλυσίας ἐπὶ ὁλόκληρον ἑξαετίαν, καὶ
μαθὼν τὸ ἄνω ἐκτεθὲν θαῦμα τοῦ ἁγίου, τὸ αὐτὸ ἔτος, μεταφέρεται
κατ' αἴτησίν του εἰς Αἴγιον καὶ μείνας παρὰ τῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου,
μετὰ 25 ἡμέρας ἔλαβε τὴν ἐντελῆ θεραπείαν αὐτοῦ. Γνωστὸς δὲ εἶναι
ὁ ἅγιος καὶ ἐν τῷ Ἁγιωνύμῳ ὄρει τοῦ Ἄθωνος, εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν
τῶν Ρώσσων, τὴν τιμωμένην ἐπ' ὀνόματι τοῦ πανενδόξου μεγαλομάρ-
τυρος καὶ ἰαματικοῦ Παντελεήμονος τοῦ μεγάλου, οὗτινος συνωνυμεῖ
καὶ ὁ νεομάρτυς Παντελεήμων· καθὼς καὶ ὁ νεομάρτυς Γεώργιος ὁ ἐν
Ἰωαννίνοις ἀθλήσας, συνωνυμεῖ τῷ μεγάλῳ Γεωργίῳ. Ἔτι δὲ εἶναι
γνωστὸς καὶ εἰς πολλοὺς πατέρας ἁγιορίτας· καὶ ἐξόχως εἰς τὸν ἱερομό-
ναχον Σάββαν Σπετσιώτην συμπατριώτην τοῦ ἁγίου. Ἴδετε ἀδελφοὶ
θαύματα; Ἴδετε ἀκροαταὶ χαρίσματα; μὲ τὰ ὁποῖα ἐδόξασεν ὁ Χριστὸς
τὸν ἀθλητὴν αὐτοῦ νεομάρτυρα Παντελεήμονα; Διότι μετεβλήθησαν
νόμοι τῆς φύσεως, μετὰ τεσσαράκοντα ἡμέρας νὰ γίνῃ ἡ ἀνακομιδὴ
τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ λειψάνου, καὶ νὰ ἀναπέμπῃ εὐωδίαν ἄρρητον· διότι ἡ

εὐωδία εἶναι ἴδιον μόνον τῶν λειψάνων τῶν ἁγίων, καὶ ἔργον μόνον τῆς θείας χάριτος. Θαῦμα μέγιστον, καὶ τὸ νὰ ἐνεργῇ θαύματα, διαφόρους ἰατρείας εἰς τοὺς διαφόρως πάσχοντας· διότι ἐδῶ σχεδὸν μεταβάλλονται ὅλοι οἱ νόμοι τῆς φύσεως, καὶ μόνη ἡ παντοδύναμος χάρις ἐνεργεῖ, καθὼς καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία μεγαλοφώνως τὸ ψάλλει οὕτως· «Ὄντως θαῦμα παράδοξον; ὅτι ὀστέα γυμνὰ ἐκβλύζουσιν »ἰάματα;» Καὶ λοιπὸν ὁ Παντελεήμων δὲν ἀπέθανεν, ἀλλὰ ζῇ· καὶ ζῶν ἐνεργεῖ τὰ θαυμάσια, θεραπεύων τὰ ποικίλα πάθη τῶν ἀσθενειῶν· ἐσίγησε φυσικῶς τὸ στόμα, ἀλλ' ἡ χάρις ὑπὲρ φύσιν ὁμιλεῖ. Τὰ θαύματα κηρύττουσι λαμπρότερον σάλπιγγος· κλεισμένα ἔχων τὰ χείλη στηλιτεύει τὴν ἀσέβειαν τῶν ἀπίστων καὶ τὴν ἀθεότητα τῶν ἀθεϊστῶν, καὶ γίνεται στήριγμα τῆς πίστεως, ἀναπτεροῖ τὸ τῆς Ἐκκλησίας θέατρον· ὅτι «Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι». Καὶ «Ὕπνος ὁ τῶν δικαίων «θάνατος ἀναδέδεικται». Τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου φέρει εἰκόνα τῆς μελλούσης λαμπρότητος καὶ ἀφθαρσίας ὁποῦ ἔχει νὰ λάβῃ ἐν τῇ κοινῇ ἀναστάσει τῶν δικαίων, ὅτε μέλλει τότε νὰ λάμψῃ ὡς ἥλιος, κατὰ τὴν ἀψευδῆ ὑπόσχεσιν τοῦ Κυρίου. «Τότε οἱ δίκαιοι ἐκλάμψουσιν ὡς ὁ ἥλιος »ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρὸς αὐτῶν». Ἰδοὺ μυστήριον ἡμῖν. Πολλοὺς νεομάρτυρας πλουτεῖ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ· ἀλλ' οἱ πλείονες αὐτῶν φαίνεται ὅτι ἐξωμώσαντες πρότερον, ὕστερον μεταμεληθέντες, ὡμολόγησαν τὴν εὐσέβειαν, καὶ ἤθλησαν γενναίως, καὶ ἔλαβον τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου, καθὼς τὸ πάλαι ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Πέρσης, καὶ ἄλλοι. Ἀλλὰ καθὼς ἀστὴρ ἀστέρος διαφέρει, οὕτω καὶ ἅγιος ἁγίου, καὶ μάρτυς μάρτυρος. Εἰς τοῦτον τὸν νέον ἀθλητὴν Παντελεήμονα βλέπομεν δύο ἐξαίρετα προνόμια ὑπέρτερα ἄλλων ἁγίων νεομαρτύρων. Ἕνα μὲν ὅτι δὲν ἐξώμωσεν· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὰ παιδία τῶν ἀγαρηνῶν ἐδίδασκε νὰ βαπτισθῶσι καὶ νὰ γίνουν χριστιανοί. Ἄλλο δέ, ὃ καὶ ἀνώτερον, ὅτι καθαρός, παρθένος, ἄσπιλος ἀπὸ πάθη σαρκικά, τὸ ὁποῖον εἰς πολλὰ ὀλιγωτάτους εἰς τὸν νῦν αἰῶνα εἶναι νὰ φυλαχθῇ, ὡς πασίδηλον.

ζ'. Εἰς ἔνδειξιν τῆς ἁγιότητος τοῦ ἱεροῦ λειψάνου, ἔγινε θαυμασίως ἡ ἀνακομιδή του μετὰ ἡμέρας τεσσαράκοντα, καὶ διὰ τῶν θαυμάτων τῶν ἰάσεων τὸ ὁποῖον ἐβράβευσεν εἰς τοὺς ἀσθενοῦντας, ἐπεκυρώθη μᾶλλον ἡ ἁγιότης αὐτοῦ, ἡ δὲ ἐπάνοδος αὐτοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἔγινεν, οὐχ ὅτι ὁ ἅγιος ἔχει χρείαν ἀποδείξεως ἁγιότητος, διότι ἀπὸ Θεοῦ ἐδοξάσθη εἰς τὴν ἄληκτον μακαριότητα· ἀλλὰ πρὸς στηριγμὸν εὐσεβείας τῶν κλονουμένων ἀδελφῶν ἀπὸ τὰς ἐρεσχελίας τῶν ἀθέων φυσιολογιστῶν τῶν δοξαζόντων τὸ αὐτόματον· καὶ τὸ οὐκ ἔστι Θεός, ἐκ τῶν ὁποίων κινδυνεύει τὴν σήμερον ἡ εὐσέβεια. Ὅθεν, προσαγορεύομεν τὴν ἡγιασμένην τοῦ μάρτυρος κεφαλὴν λέγοντες· «Χαῖρε τέκνον Θεοῦ ἀμώμητον καὶ »ἀμίαντον, μάρτυς Χριστοῦ σοφώτατε θεράπων αὐτοῦ δραστικώτατε

»καὶ θερμότατε. Χαῖρε τὸ ἥδυσμα τῶν ἁγίων Ἀγγέλων καὶ τῶν ἀθλοφόρων ἰσοστάσιε. Χαῖρε ὅτι ἐτιμήθης μὲ τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ μεγάλου »Παντελεήμονος, ἐλεῶν ὡς ἐκεῖνος τοὺς ἐν νόσοις συνεχομένους, καὶ θε»ραπεύων τοὺς καχεκτοῦντας· νῦν δὲ στεφανηφόρος παριστάμενος τῷ »δεσπότῃ Χριστῷ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, ὅπως ἀξιωθείημεν σωτηρίας «τυχεῖν, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν».

ΤΩι ΑΥΤΩι ΜΗΝΙ ΙΗ'. ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ ΜΝΗΜΗ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΟΜΟΥ ΚΑΙ ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΠΕΡΙ ΔΑΝΙΗΛ ΤΟΥ ΕΞ ΙΣΜΑΗΛΙΤΩΝ

α'. Πλησίον τῆς πόλεως Ἰωαννίνων εὑρίσκεται χώρα μεγάλη, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκει ἀσεβὴς Ἀγαρηνὸς «πλούσιος κατὰ πολλά. Ἀγᾶς μέγας, καὶ αὐθέντης τοῦ τόπου ἐκείνου εἶχε δὲ καὶ υἱὸν ὀνομαζόμενον κατὰ τὴν ἰδιωτάτην θρησκείαν: Μουσᾶν· οὗτος εἶχε στείλη ποτὲ δύο του ὑπηρέτας εἰς τὰ ἔξω χωρία, διά τινα ὑπηρεσίαν του, οἵτινες διερχόμενοι ἀπὸ κάποια χωράφια, ἔνθα ἐθέριζον χριστιανοί, ἔχοντες μεθ' ἑαυτῶν καὶ κόρην τινὰ ὡραίαν, τὴν ὁποίαν καὶ ἰδόντες οἱ ῥηθέντες ἀσεβεῖς, ἠβουλήθησαν οἱ ἀσελγέστατοι νὰ τὴν μιάνωσι. Καὶ δὴ πλησιάσαντες ὅπου ἐθέριζαν οἱ χριστιανοί, ὥρμησαν νὰ τὴν ἁρπάξωσιν. Ἀλλὰ παρόντος τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς, Ἀναστασίου ὀνομαζομένου, νέου καὶ ἀνδρείου, καὶ ἀντισταθέντος μετὰ γενναιότητος, λαβοῦσα καιρόν, καὶ τρόπον ἡ κόρη ἔφυγεν εἰς τὴν οἰκίαν της. Μείνας δὲ ὁ Ἀναστάσιος, καὶ ἀντιπαλαίων μετὰ τῶν ἀσεβῶν, συμβοηθούντων αὐτῷ καὶ τῶν λοιπῶν χριστιανῶν· κατέβαλον τοὺς ἀσεβεῖς καὶ τοὺς ἔδειραν, χάριν σωφρονισμοῦ· καθὸ καὶ πταίστας ἀπροφασίστους. Οὗτοι δὲ οἱ μιαροί, κακῶς παθόντες οὕτω, καὶ μνησικακήσαντες πολὺ κατὰ τοῦ Ἀναστασίου, ἐπιστρέψαντες εἰς τὸν αὐθέντην των, τῷ διηγήθησαν τὰ συμβάντα ψευδῶς, ὅτι τάχα ἄνευ αἰτίας τοὺς ἔδειραν οἱ χριστιανοί, προσθέντες καὶ συκοφαντίαν κατὰ τοῦ Ἀναστασίου, ὅτι δῆθεν εἶπε νὰ ἀρνηθῇ τὴν πίστιν του, καὶ νὰ γένῃ Ἀγαρηνός. Ὁ δὲ θηριώδης ἐκεῖνος αὐθέντης των, ἀκούσας ταῦτα, ἐθυμώθη λίαν· καὶ παρευθὺς στέλλει καὶ τοῦ ἔφεραν τὸν Ἀναστάσιον· τὸν ὁποῖον ἰδὼν νέον, καὶ ὡραιότατον, ἐβουλήθη ὁ μιαρὸς νὰ τὸν ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν κατάπτυστον θρησκείαν του. Ὅθεν ἀφίνων τὴν ἐξέτασιν τῶν κατηγοριῶν τῶν κατ' αὐτοῦ, ὑπεκρίθη νὰ τὸν ἐξετάζῃ μόνον περὶ τῆς ὑποσχέσεως τοῦ ὅτι εἶπε νὰ ἀρνηθῇ τὴν πίστιν του, καὶ νὰ γένῃ Τοῦρκος. Ἀλλ' ὁ Ἀναστάσιος τοῦ ἀπεκρίθη ἀφόβως, καὶ μετὰ παρρησίας, ὅτι «μὴ γένοιτο νὰ εἶπα ἐγὼ ἕνα τοιοῦτον λόγον. Ἀλλὰ χριστιανὸς ἐγεννήθην, καὶ χριστια-

νὸς ἐπιποθῶ νὰ ἀποθάνω· καθὼς καὶ μέλλω μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Δεσπό-
του μου Ἰησοῦ Χριστοῦ.» Οἱ δὲ δύο ὑπηρέται ἐκεῖνοι ὁποῦ τὸν ἐσυκοφάν-
τησαν, παρασταθέντες ἔμπροσθεν, τῷ εἶπον: «Δὲν εἶσαι ἐσὺ ὁποῦ εἶπες
τότε νὰ γένῃς Ἀγαρηνός; διατί τώρα ἀρνεῖσαι ἐκεῖνο ὁποῦ ἔταξες;
οὐδὲ θέλεις νὰ τὸ ἐκπληρώσῃς;» ὁ δὲ πάλιν τοῖς εἶπεν: «Οὔτε εἶπα τοι-
οῦτον λόγον, οὔτε ἀρνοῦμαι τὴν πίστιν μου. Μὴ γένοιτο ποτὲ εἰς τὸν
αἰῶνα!» Βλέπων δὲ ὁ αὐθέντης ἐκεῖνος, ὅτι δὲν θέλει νὰ ἐπιστρέψῃ,
ἐπρόσταξε καὶ τὸν ἔδειραν δυνατά· ἔπειτα εἶπε νὰ τὸν ρίψουν εἰς μίαν
σκοτεινὴν φυλακήν· ὅπερ καὶ ἐγένετο.

β'. Μετὰ δὲ παρέλευσιν τινῶν ἡμερῶν, ἦλθε τις φίλος τοῦ δηλωθέντος
αὐθέντου εἰς ἐπίσκεψίν του· ὅς τις μαθὼν τὰ περὶ τοῦ Ἀναστασίου, τὸν
ἐσυμβούλευσε λέγων: ὅτι «αὐτοὶ οἱ Χριστιανοὶ εἶναι πολλὰ σκληροί,
καὶ δὲν ἀφίνουν τὴν πίστιν των, ἐὰν καὶ ἤθελε τοῖς κάνει τινὰς πολλά,
καὶ μεγάλα βάσανα: καὶ αὐτὸν τὸν θάνατον δέ, μετὰ προθυμίας στέρ-
γουσιν ὑπὲρ τῆς πίστεώς των· διὰ τοῦτο, ἐὰν θέλῃς νὰ ἐπιστρέψῃς αὐτὸν
τὸν νέον, μὴ τὸν παιδεύσῃς πλέον· ἀλλ' εὔγαλέ τον ἀπὸ τὴν φυλακήν,
καὶ τάξε τον δωρεάς, καὶ χαρίσματα ἀκριβά· καὶ μὲ τοῦτο ἴσως τὸν ἐπι-
στρέψῃς.» Ταῦτα ἀκούσας ἐκεῖνος, εὔγαλεν ἀπὸ τὴν φυλακὴν τὸν μάρ-
τυρα· καὶ ἤρχισε νὰ τὸν κολακεύῃ λέγων, ὅτι θέλει τὸν ἔχει ὡς τέκνον
του γνήσιον, καὶ ἄλλα τοιαῦτα· ἔτι δέ, καὶ τῷ ἔτασσε δωρεάς, καὶ χα-
ρίσματα ἀκριβά, καὶ πολύτιμα· καὶ κατ' ἐξοχήν, καὶ ἄλογον ἀκριβὸν
ὁποῦ εἶχεν παρουσιάσας, τὸ ἐστόλισε μὲ πολύτιμα στολίδια. Ὡσαύ-
τως καὶ ὁ εἰρημένος φίλος τοῦ αὐθέντου, ὅστις τὸν ἐσυμβούλευσε τὰ
τοιαῦτα, ἔχων θυγατέρα ὡραίαν καὶ πάγκαλλον, ἔταζε νὰ τῷ τὴν δώσῃ
εἰς γυναῖκά του· ὁμοίως καὶ τὸ ἄλογον, καὶ ὅλα τὰ εἰρημένα χαρίσματα,
μόνον νὰ ἀρνηθῇ τὴν πίστιν του. Ἀλλ' ὁ ὄντως ἀθλητὴς τοῦ Χριστοῦ,
δὲν τὰ ἐκαταδέχθη παντελῶς· ἀλλὰ τοῖς εἶπεν: «Ἐγὼ ἔχω εἰς τοὺς οὐρα-
νοὺς ἀγαθά, ὄχι ὡσὰν αὐτὰ τὰ ἰδικά σας, ἀλλὰ ἀσυγκρίτως καλλήτερα,
τιμιώτερα καὶ ἀτελεύτητα, καὶ δὲν καταδέχομαι τὰ ἰδικά σας, τὰ φθαρτὰ
καὶ μάταια· διὰ νὰ μὴ ἀπολέσω ἐκεῖνα τὰ αἰώνια. Ὅθεν οὐδὲ ἀρνοῦμαι τὴν
πίστιν μου μὲ κανένα τρόπον. Μὴ γένοιτο!» Οἱ μὲν οὖν ἀσεβεῖς ἐκεῖνοι,
ἀκούσαντες ταῦτα, τὸν ἔρριψαν πάλιν εἰς τὴν φυλακήν, ἕως νὰ συλλο-
γισθῶσι τί νὰ κάμωσιν εἰς αὐτόν. Ὁ δὲ υἱὸς τοῦ αὐθέντου, ὁ προειρημέ-
νος νέος Μουσᾶς, βλέπων τὸν Ἀναστάσιον, ὅτι δὲν ἐκαταδέχθη τὰ τοι-
αῦτα χαρίσματα, ἐθαύμασεν ὑπερβολικά, καὶ ἐσυλλογίζετο εἰς τὸν ἑαυ-
τόν τοῦ. Διὰ ποίαν αἰτίαν ἄραγε οὗτος ὁ ἄνθρωπος δὲν θέλει νὰ πάρῃ τὰ
τοιαῦτα χαρίσματα, τὰ ὁποῖα καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος τὰ ἐπεθύμησα; μὲ ὅλον
ὁποῦ ἔχω τόσην εὐδαιμονίαν. Καὶ αὐτὸς ἐνῷ εἶνε εἰς τοιαύτην κατά-
στασιν πτωχικήν, δὲν ἠθέλησε νὰ τὰ πάρῃ, διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν πίστιν
του; Τίς, καὶ ὁποῖα ἄρά γε νὰ εἶναι αὕτη ἡ πίστις, τὴν ὁποίαν τόσον

ἀκριβὰ τὴν φυλάττουν οἱ χριστιανοὶ ὥστε νὰ μὴ θελουν νὰ τὴν προδώ-
σουν διὰ κανένα πρᾶγμα; Ταῦτα διαλογιζόμενος μετὰ θερμότητος ψυ-
χικῆς ὁ νεανίας ἐκεῖνος, ἠβουλήθη νὰ ὑπάγῃ καὶ εἰς τὴν φυλακήν, διὰ
νὰ συνομιλήσῃ μὲ τὸν Ἀναστάσιον, καὶ νὰ λάβῃ τὴν πληροφορίαν τῆς
ψυχικῆς του ἐκείνης παρηγορίας. Καὶ λοιπὸν κρυφίως ἀπὸ τὸν πατέρα
του, ἀπῆλθεν εἰς τὴν φυλακὴν μόνος του, καὶ ἀνοίξαντος αὐτῷ τοῦ δε-
σμοφύλακος, ἐμβῆκεν εἰς τὸ ἐνδότερον, ὅπου εὑρίσκετο ὁ Ἀναστάσιος.
Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν θύραν, εἶδε τὸν Ἀναστάσιον καὶ ἦτον ὅλος πῦρ.
Καὶ ἐστέκοντο πλησίον του δύο νέοι ἀστραπόμορφοι, ἀπὸ τῶν ὁποίων
τὴν λάμψιν δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ. ἀλλ' ἔπεσε πρηνὴς εἰς τὴν θύ-
ραν, ἔμφοβος· τὸν ὁποῖον ἰδὼν ὁ Ἀναστάσιος, τῷ εἶπε νὰ μὴ φοβῆται,
ἀλλὰ νὰ ὑπάγῃ πλησίον του. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἀπεκρίθη, ὅτι δὲν δύναται
νὰ πλησιάσῃ, ἀπὸ τὴν λάμψιν ἐκείνων τῶν δύο νέων. Ὁ οὖν Ἀναστά-
σιος ποιήσας νεῦμα τοῖς νέοις ἐκείνοις, ἐπαραμέρισαν ὀλίγον· καὶ οὕτως
ὑπῆγε καὶ ἐστάθη ἐκεῖ πλησίον του· καὶ ἤρχισε νὰ τὸν ἐρωτᾷ διὰ τοὺς
νέους ἐκείνους, ποῖοι ἄρά γε νὰ εἶναι; Ὁ δὲ Ἀναστάσιος τοῦ ἀπεκρίθη,
λέγων αὐτῷ: «Ὅτι ὅλοι ἡμεῖς οἱ χριστιανοὶ ἔχομεν ἀπὸ ἕνα τοιοῦτον,
ὅστις μᾶς φυλάττει καὶ ὅσον καιρὸν εἴμεθα εἰς τοῦτον τὸν κόσμον· καὶ
ἀφοῦ ἀποθάνωμεν, πέρνει τὴν ψυχήν μας, καὶ τὴν πηγαίνει εἰς τὸν
Παράδεισον». Ὁ δὲ πάλιν τὸν ἠρώτησε λέγων· «Ἀλλ' ἡμεῖς οἱ Ἀ-
γαρηνοί, καὶ τὰ ἄλλα ἔθνη, ἔχομεν ἀπὸ κἀνένα τοιοῦτον νὰ μᾶς φυλάτ-
τῃ;» Τῷ λέγει ὁ Ἀναστάσιος· «Ἐσεῖς καὶ τὰ ἄλλα ἔθνη, ὅλοι των
ἀπὸ ἕνα καὶ μόνον ἔχετε. Ἤγουν ὅλοι οἱ Ἀγαρηνοὶ ἕνα καὶ μόνον ἔχουν
ὁμοίως καὶ τὰ λοιπὰ ἔθνη· κάθε ἔθνος, ἀπὸ ἕνα καὶ μόνον ἔχουν». Ἐκεῖ-
νος δὲ πάλιν τὸν ἠρώτησε λέγων· «Διατί δὲν κατεδέχθης νὰ πάρῃς
τοιαῦτα χαρίσματα, ὁποῦ σοῦ ἔταξεν ὁ πατήρ μου;» Τῷ λέγει ὁ Ἀνα-
σιος· «Ἡμεῖς ἔχομεν πλούτη εἰς τοὺς οὐρανούς, ὄχι ὡσὰν ἐκεῖνα, ἀλλὰ
τοιαῦτα, ὁποῦ ὅλος ὁ κόσμος οὗτος, μεθ' ὅλα του τὰ καλά, δὲν εἶναι
ἄξιος πρὸς ἐκεῖνα.» Ταῦτα ἀκούσας ὁ νέος ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ
Ἀναστασίου, παρακαλῶν νὰ τὸν κάμῃ χριστιανόν. Ὁ δὲ Ἀναστάσιος
τοῦ εἶπεν ὅτι, «Αὐτὸ ὁποῦ ζητεῖς, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὸ λάβῃς τώρα,
διότι ὅταν τὸ μάθῃ ὁ πατήρ σου, ὅλους τοὺς χριστιανοὺς θὰ ἐξοντώσῃ·
μόνον πίστευε κρυφίως εἰς τὸν Δεσπότην Χριστόν, καὶ παρακάλει τον νὰ
σὲ ἀξιώσῃ τοῦ πόθου· μόνον, νὰ τὸ ἐπιτύχῃς εἰς ἁρμόδιον καιρόν καὶ
τρόπον καὶ πιστεύω ὅτι δὲν θέλει σὲ ἐγκαταλείψει.» Ταῦτα εἰπὼν τοῦ.
ἔδειξε πῶς νὰ κάνῃ τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ, καὶ ἄλλα τινά,
ὄντα ἁρμόδια τῆς ὥρας. Καὶ οὕτως ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκόν του ὁ νέος,
μηδενὶ μηδὲν εἰπών.

γ'. Μετὰ ταῦτα δέ, ἐκβαλὼν ὁ τύραννος τὸν μάρτυρα τῆς φυλακῆς, καὶ
ἀνακρίνας αὐτόν, ἐπειδὴ τὸν εὗρε στερεὸν εἰς τὴν πίστιν, καὶ ἀμετάθε-

τον, συμβουλευθεὶς μὲ τοὺς ἄλλους, ἔδωκε κατ᾽ αὐτοῦ τὴν διὰ ξίφους
ἀπόφασιν τοῦ θανάτου του. Τὸν ὁποῖον λαβόντες οἱ δήμιοι τὸν ἔβγαλαν ἔξω
τῆς πόλεως, ὅπου ἦν πλησίον μοναστήριον, καὶ ἐκεῖ ἀπέταμον τὴν τιμίαν
αὐτοῦ κεφαλήν. Ἔμεινεν οὖν εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον τὸ ἅγιον λείψανον
καὶ ἔβλεπον οἱ χριστιανοὶ φῶς, ὅπου κατέβαινεν ἐκεῖ· ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα
κανεὶς νὰ πάρῃ τὸ λείψανον, διὰ τὸν φόβον τοῦ δυσεβοῦς ἐκείνου· καθότι
προλαβὼν οὗτος ἐφοβέρισε νὰ μὴ τολμήσῃ κανεὶς νὰ τὸ σηκώσῃ. Ἀλλὰ
διὰ νυκτὸς ἐλθὼν ὁ μάρτυς εἰς αὐτόν, τὸν ἐφοβέρισε νὰ δώσῃ τὸ λείψα-
νόν του, νὰ τὸ πάρουν εἰς τὸ μοναστήριον ὅπου ἦτον ἐκεῖ. Καὶ ἀφοῦ
ἐξημέρωσεν, ἔστειλεν εὐθὺς εἴδησιν εἰς τὸ μοναστήριον, νὰ ὑπάγουν νὰ
τὸ σηκώσουν, καὶ νὰ τὸ κάμουν ὡς βούλονται. Καὶ ὡς ἤκουσαν οἱ πα-
τέρες τῆς μονῆς τοῦτο, ἐχάρησαν μεγάλως· καὶ οὕτως εὐγῆκαν μετὰ
λαμπάδων καὶ θυμιαμάτων, καὶ λαβόντες τὸ ἅγιον λείψανον, μετὰ τῆς
προσηκούσης τιμῆς, καὶ εὐλαβείας τὸ ἔφεραν εἰς τὸ μοναστήριον καὶ τὸ
ἀπέθεσαν ἔνδον τοῦ ἁγ. Βήματος τῆς ἐκκλησίας δοξάζοντες τὸν Θεόν.

δ΄. Ὁ δὲ Μουσᾶς, ὁ εἰρημένος υἱὸς τοῦ αὐθέντου, ἀφ᾽ ἧς ὥρας συνω-
μίλησεν εἰς τὴν φυλακὴν μὲ τὸν μάρτυρα, ἐπλήγη τὴν καρδίαν ἀπὸ
ἐκεῖνα ὁποῦ εἶδε καὶ ἤκουσεν ἀπὸ τὸν ἅγιον· καὶ πηγαίνον εἰς τὸν
οἶκόν του, δὲν ἔκλινε παντελῶς εἰς τὰ τερπνὰ καὶ χαρμόσυνα ὁποῦ
ἔβλεπεν· ἀλλ᾽ ἦτον ὅλως διόλου σκυθρωπὸς καὶ περίλυπος· παρακαλῶν
κατ᾽ ἰδίαν τὸν Θεόν, νὰ τὸν ἀξιώσῃ τοῦ θείου Βαπτίσματος· καθὼς καὶ
διὰ τὴν ζέουσαν περὶ τοῦτο πίστιν του, ᾠκονόμησεν ὁ Πανάγαθος Κύ-
ριος. Ἔλαβε δηλαδὴ τὴν Ἱερὰν σφραγίδα τοῦ χριστιανοῦ· ἔπειτα καὶ
μίαν ἐπαινετὴν καὶ ἀξίαν διαγωγὴν εἰς τὴν ὁποίαν πολλὰ ὀλίγοι ἀξιώ-
νονται νὰ φθάσουν, μὲ τὸν ἑξῆς θαυμάσιον τρόπον. Εἶχεν ὁ πατήρ του
μίαν ἀδελφὴν ὑπανδρευμένην εἰς χώραν ἀπέχουσαν αὐτοῦ, ὡς τριῶν
ἡμερῶν διάστημα, ἡ ὁποία κατ᾽ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἠβουλήθη νὰ κάμῃ
γάμους τοῦ υἱοῦ της. Ὅθεν ἔστειλεν ἀνθρώπους, καὶ ἐπαρεκάλεσε τὸν
ἀδελφόν της, νὰ ὑπάγῃ ἕως ἐκεῖ διὰ νὰ εὐφρανθοῦν εἰς τοὺς γάμους. Ἀλλ᾽
αὐτὸς εὑρὼν κἄποιαν πρόφασίν του ἀναγκαίαν, δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ·
ἀλλ᾽ ἦτον θεία οἰκονομία, διὰ νὰ στείλῃ τὸν υἱόν του ἀντὶ ἑαυτοῦ
διὰ τὸν ὁποῖον καὶ εἶχε μεγάλην φροντίδα, διότι τὸν ἔβλεπεν ὑπερ-
βολικὰ σκυθρωπὸν καὶ περίλυπον ὡς εἴπομεν, καὶ ἤλπιζεν ὅτι ἴσως βλέ-
πων τὰ ἐκεῖσε γινόμενα χαρμόσυνα, τοῦ περάσῃ ἡ λύπη ὁποῦ τοῦ συνέ-
βη. Τοῦτο λοιπὸν ποιήσας, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ἀνθρώπους ἀρκετοὺς πρὸς
συνοδίαν του. Αὐτὸς δέ, ἀφοῦ εὐγῆκεν ἀπὸ τὸν πατρικόν του οἶκον, πε-
ριπατήσας ὀλίγον διάστημα, ἠθέλησε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ μοναστήριον,
ἐν ᾧ ἦν κείμενον τὸ ἅγιον λείψανον τοῦ ἠγαπημένου του Ἀναστασίου.
Τοῦτο προβάλλων εἰς τοὺς ἀνθρώπους του, τῷ ἀπεκρίθησαν ὅτι «ὁ δρόμος
μας δὲν εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος· καὶ λοιπὸν τί θέλομεν νὰ πηγαίνωμεν

ἐκεῖ καὶ νὰ συγχύζωμεν τοὺς ἐκεῖσε Καλογήρους ;» Ὁ δὲ λέγει αὐτοῖς·
«Καὶ ἂς μὴ εἶναι ὁ δρόμος μας ἐκεῖθεν· ἀλλ᾽ ἂς ὑπάγωμεν ἀπόψε νὰ
μείνωμεν ἐκεῖ, νὰ μᾶς φιλεύσωσιν οἱ καλόγηροι, καὶ δὲν παθαίνουν
κἀνένα κακόν.» Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ ἄνθρωποί του ἐμήνυσαν τῷ ἡγου-
μένῳ νὰ ἑτοιμασθῇ εἰς τὴν ὑποδοχήν των. Ὁ δὲ ἀκούσας τοῦτο, ἐτα-
ράχθη μέν, ἡτοιμάσθη δὲ κατὰ τὸ δυνατόν, διότι ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸ
ἀποφύγῃ. Ὑποδεχθεὶς λοιπὸν αὐτούς, τοὺς ἐφίλευσε μὲ ὅσα τοῦ εὑρέ-
θησαν. Καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον οἱ μὲν ἄλλοι ἐτράπησαν εἰς ὕπνον, ὁ δὲ
Μουσᾶς πορευθεὶς εἰς τὸν ἡγούμενον, ἐζήτησε νὰ τοῦ δείξῃ τὸ λείψανον
τοῦ μάρτυρος Ἀναστασίου, λέγων νὰ μὴ φοβηθῇ τελείως, καθότι μέλ-
λει νὰ γείνῃ καὶ αὐτὸς χριστιανός. Ὁ δὲ ἡγούμενος ἀκούσας ταῦτα, πε-
ρισσότερον ἐφοβήθη, ὑποπτευόμενος, ὅτι δολίως ὑποκρινόμενος προτείνει
ταῦτα. Μόνον ἀφοῦ εἶδε τὴν πολλὴν βίαν ὁποῦ ἐπέβαλλεν εἰς αὐτόν,
καὶ μὴ θέλων τοῦτο τοῦ τὸ ἔδειξε. Αὐτὸς δέ, ὡς εἶδε τὸ ἅγ. λείψανον,
εὐθὺς προσπεσὼν εἰς αὐτό, τὸ ἠσπάζετο μετὰ πολλῆς εὐλαβείας καὶ δα-
κρύων, εἰς τρόπον ὥστε ἐθαύμασε καὶ ὁ ἡγούμενος, τὸν ὁποῖον ὁ νέος παρε-
κάλει νὰ τὸν κάνῃ χριστιανόν. Ἀλλ᾽ ἐκεῖνος τοῦ εἶπεν ὅτι δὲν τολμᾷ
εἰς τοῦτο, διὰ τὸν φόβον τοῦ πατρός του. Ἔμεινε λοιπὸν ὅλην τὴν
νύκτα κλαίων ἐπὶ τοῦ ἁγίου λειψάνου, καὶ παρακαλῶν τὸν μάρτυρα νὰ
τὸν ἀξιώσῃ νὰ λάβῃ τὸ ἅγιον Βάπτισμα. Καὶ πρὸς τὴν ὥραν τοῦ ὄρθρου
ἤκουσε φωνὴν ὁποῦ ἔλεγεν εἰς αὐτόν, ὅτι νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ὁδόν του,
καὶ ἐκεῖ θέλει λάβει τὸ ποθούμενον. Τότε λέγει τῷ ἡγουμένῳ, ὅστις
ἦτο παρών. «Κάμετε τώρα τὸν Ποᾶν σας,» τουτέστι νὰ διαβάσουν
τὴν ἀκολουθίαν των· καὶ αὐτὸς ὑπῆγεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους του καὶ ἐκοι-
μήθη ἐκεῖ ἕως εἰς τὰ ξημερώματα. Καὶ ἀκολούθως ἐξελθόντες τῆς
μονῆς, ἐπῆγαν εἰς τοὺς γάμους. Καὶ ὡς ἔφθασαν ἐκεῖ, οἱ μὲν ἄλλοι ἔπαι-
ζον καὶ ἐχόρευον κατὰ τὴν τάξιν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἀταξίαν των, αὐτὸς
δὲ παντελῶς εἰς τὰ τοιαῦτα δὲν ἐπρόσεχεν, ἀλλ᾽ ἦτον ὡς καὶ πρότε-
ρον περίλυπος.

ε΄. Ἐν μιᾷ νυκτὶ λοιπόν, κοιμώμενος μέσα εἰς τὸ διωρισμένον δι᾽ αὐτὸν
δωμάτιον, ᾐσθάνθη ὅτι κἄποιος νὰ τὸν ἐξύπνησε· καὶ βλέπει ἔμπροσθέν του
νέον ἀστραπόμορφον· καὶ ἀπὸ τὸν φόβον του ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν. Ἐκεῖ-
νος δέ, δίδων εἰς αὐτὸν θάρρος, τοῦ εἶπε, νὰ μὴ φοβῆται, μόνον νὰ
τὸν ἀκολουθῇ. Ὁ δὲ ὡς ἤκουσεν, ἐσηκώθη εὐθύς, καὶ ἠκολούθησεν αὐ-
τὸν ὡς εὑρέθη ἀνυπόδητος, μόνον μὲ τὰ μέστια. Καὶ εὐγαίνοντες ἔσωθεν,
ὅπου ἦν ἡ θύρα κεκλεισμένη, ἐπέρασαν καὶ ἀπὸ ἄλλους ὀντάδες, ὅπου
ἦταν ἔμπροσθεν, καὶ ἦταν ὅλαις ἡ πόρτες κεκλεισμέναις, καὶ τόσον
πλῆθος ἀνθρώπων ὅπου ἦταν μέσα, καί ἐκοιμῶντο. καὶ αὐτοὶ ἀνεμπο-
δίστως διῆλθον, ὥστε ἐθαύμαζεν ὁ Μουσᾶς, καὶ τῷ ἐφαίνετο ὅτι
ὄνειρον βλέπει. Ὡς δὲ ἔφθασαν εἰς τὴν ἔξω πόρταν τῆς αὐλῆς, βλέπει

τὸν ἀστραπόμορφον, καὶ ἅπλωσε τὴν δεξιάν του, σημειώνων τὸν Τίμιον Σταυρόν, ἐπάνω εἰς τὴν πόρταν, καὶ εὐθέως ἠνοίχθη, καὶ ἀφοῦ εὐγῆκαν ἔξω, ἐγύρισε πάλιν ὁ ἄγγελος καὶ ἐσημείωσεν ὁμοίως τὸν τύπον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὴν πόρταν, καὶ ἐκλείσθη πάλιν, ὡς ἦτο καὶ πρότερον. Ὅθεν ὁ Μουσᾶς ἐκατάλαβεν ὅτι μὲ τοιοῦτον τρόπον εὐγῆκαν καὶ ἀπὸ τὰς μέσα πόρτας, χωρὶς αὐτὸς νὰ τὸ ἐννοήσῃ. Ἀφοῦ δὲ εὐγῆκαν ἀπὸ τὸ ὀσπήτιον, καὶ ἐπεριπάτησαν ὀλίγον διάστημα, ἔφθασαν εἰς τόπον τινὰ ὁποῦ ἦτο βρύσις· καὶ ἐκεῖ εὑρῆκαν ἕνα καλόγηρον ἀσκητήν. Τότε λέγει ὁ Ἄγγελος τῷ Μουσᾷ: «Ἀκολούθησε αὐτὸν τὸν καλόγηρον, καὶ αὐτὸς θέλει σὲ ὁδηγήσῃ ἐκεῖ ὅπου ἐπιθυμεῖς.» Καὶ οὕτως ὁ μέν, ἔγεινεν ἄφαντος, ὁ δὲ Μουσᾶς ἠκολούθει τὸν ἀσκητήν, καὶ ἐπεριπατοῦσαν ὅλην τὴν νύκτα ἐκείνην, καὶ τὴν ἡμέραν, ὄχι ἀπὸ εὐθεῖαν ὁδὸν καὶ συνειθισμένην, ἀλλὰ ἀπὸ ἐρήμους καὶ ἀβάτους τόπους, τόσον ὅπου κατεξεσχίσθισαν τοῦ νέου τὰ μεταξωτὰ καὶ πολύτιμα ἱμάτια ὅπου ἐφόρει· διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἔπεσεν εἰς πολλὴν ἀθυμίαν· καὶ τοῦ ἦλθε μεγάλη λύπη, καὶ ἀφόρητος, πῶς ἄφησε τοὺς γονεῖς του καὶ συγγενεῖς καὶ ἄλλα τερπνὰ τοῦ βίου καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν ἔρημον ὅπου ἐπεριπάτουν, οὐδὲ βρώσιμον τίποτε δὲν εἶχον· εἰ μὴ μόνον ἀπὸ τὰ ἄγρια χόρτα ὅπου εὕρισκον, ἔτρωγαν παραμικρόν.

ς'. Οὕτως οὖν περιπατοῦντες κατὰ θείαν οἰκονομίαν, εὗρον Ἐκκλησίαν ἐκεῖ εἰς τὴν ἔρημον πιθανὸν δὲ νὰ ἦτο κανένα χωρίον ἐκεῖ πλησίον. Καὶ ὡς εἶδον τὴν Ἐκκλησίαν, λέγει ὁ Ἀββᾶς τῷ νέῳ: «Ὕπαγε τέκνον! εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐκείνην, καὶ προσκύνησον» ὁ δὲ ὑπακούσας ὑπῆγε καὶ ἐπροσκύνησε τῷ Θεῷ παρακαλῶν νὰ τῷ δώσῃ βοήθειαν εἰς τὴν ἀνάγκην ὅπου εἶχε. Τότε τοῦ ἦλθε φωνὴ ἡδυτάτη ἀπὸ τὴν ἱερὰν εἰκόνα τῆς Θεομήτορος καὶ τῷ λέγει: «Μὴ λυπῆσαι τέκνον δι' ἐκεῖνα ὅπου ἀφῆκες! διότι καὶ ὁ Υἱός μου καὶ Θεός, διὰ ἐσᾶς τοὺς ἀνθρώπους πολλὰ ἔπαθε. Χαῖρε δὲ μᾶλλον καὶ εὐφραίνου, ὅτι πολλῶν ἀγαθῶν μέλλεις ἀξιωθῆναι ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.» Ἤκουσε δὲ καὶ ἄλλην φωνὴν ἀπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ, ὅπου τῷ ἔλεγε τὰ ὅμοια, καὶ τὸν ἐπροθυμοποίει εἰς τὴν προκειμένην του ὁδόν. Καὶ ὡς ἤκουσε τὰς φωνὰς ταύτας τῷ ἦλθε τόση χαρὰ εἰς τὴν καρδίαν ὅπου ἐλησμόνησε τελείως τὴν προτέραν λύπην· καὶ ἐξελθὼν ἔξω τῆς Ἐκκλησίας λέγει τῷ Ἀββᾷ, ὅπου τὸν ἐπρόσμενεν ἐκεῖ: «Εἰπέ μοι πάτερ! αὗται αἱ εἰκόνες, ἔτζι ὁμιλοῦν πάντοτε; ἢ μόνον τώρα ὡμίλησαν διὰ ἐμέ;» Τῷ ἀπεκρίθη ὁ Ἀββᾶς: «Ὄχι τέκνον! δὲν ὁμιλοῦν πάντοτε ἀλλὰ μόνον ὅταν εἶναι ἀνάγκη, καθὼς καὶ τώρα ἔγεινε διὰ σέ, διὰ νά παρέλθῃ ἐκείνη ἡ λύπη σου ὅπου σὲ εἶχε κυριεύσει.» Ὁ δὲ ὡς ἤκουσε ταῦτα, ἐδόξασε τὸν Θεόν· καὶ ἠκολούθει προθύμως τῷ Ἀββᾷ· καὶ ἐπεριπάτησαν ἀκόμη καιρόν τινα, ἕως οὗ ἐμβῆκαν εἰς τὸν Μωρέαν, εἰς τὴν παλαιὰν Πάτραν, καὶ

ἐκεῖθεν κατέβησαν κάτω εἰς τὸν Αἰγιαλὸν καὶ Θεοῦ οἰκονομίᾳ εὑρῆκαν πλοῖον ἕτοιμον διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς Βενετίαν· εἰς τὸ ὁποῖον ἔβαλε τὸν νέον ὁ ἀσκητής. Καὶ τοῦ ἔδωκε καὶ εἰκόνα νὰ τὴν ἔχῃ μαζύ του. Ὁμοίως καὶ γράμματα διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τοὺς ἐκεῖ πραγματευτὰς ὀρθοδόξους διὰ νὰ τὸν ὑποδεχθοῦν· καὶ οὕτως ἀποχαιρετήσας αὐτόν, τὸν ἀφησεν εἰς τὸ πλοῖον· τὸ ὁποῖον μετὰ ἱκανὰς ἡμέρας ἔφθασεν εἰς Βενετίαν αἰσίως. Καὶ ἐκεῖσε εὐγῆκεν ἀπὸ τὸ πλοῖον ὁ νέος, ἐπῆγεν εἰς τοὺς χριστιανούς, καὶ τοῖς ἔδωκε τὰ γράμματα τοῦ ἀσκητοῦ. Οἱ ὁποῖοι μαθόντες τὰ κατ' αὐτόν, τὸν ὑπεδέχθησαν ἀσμένως καὶ τὸν ἐβάπτισαν εἰς τὸ ὄνομα τῆς Παναγίας καὶ Ζωαρχικῆς Τριάδος καὶ τὸν ἔβαλαν καὶ ἔμαθε καὶ τὰ Ἱερὰ γράμματα. Τὸ ὁποῖον καὶ μαθόντες οἱ Λατῖνοι, ἠβουλήθησαν νὰ τὸν διαστρέψουν εἰς τὰ ἰδικά των σαθρὰ δόγματα, ὅστις ὡς ἀστήρικτος ἀκόμη τότε, ἐσαλεύθη μικρὸν ὁ λογισμός του. Καὶ ὅμως ὁ Θεὸς τὸν ἐβοήθησε, καὶ δὲν τὸν ἄφησε νὰ ἀπατηθῇ, ἀλλ' ἔμεινε στερεὸς εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν.

ζ'. Μετὰ δὲ παρέλευσιν ἱκανοῦ καιροῦ, παρατηρήσας τὴν ἐπικρατοῦσαν ἐκεῖσε συνήθειαν τῶν ἐκεῖ ὀρθοδόξων, τὸ νὰ πηγαίνωσι κατ' ἔτος εἰς τοὺς Κορφούς, διὰ τὴν γινομένην ἐκεῖ πανήγυριν τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος, ἔβαλε σκοπὸν νὰ ὑπάγῃ καὶ αὐτὸς διὰ νὰ ἴδῃ τὸ ἅγιον λείψανον. Ὅθεν λαβὼν ἄδειαν ἀπὸ τοὺς προστάτας του πραγματευτάς, ἀπῆλθε μὲ τοὺς λοιποὺς ὀρθοδόξους εἰς τοὺς Κορφούς, χάριν προσκυνήσεως. Καὶ μετὰ παρέλευσιν τῆς ἑορτῆς τοῦ ἁγίου, ἔμαθεν ὅτι ἐκεῖ εἰς ἕνα μικρὸν μοναστήριον, εὑρίσκετο κάποιος ἡγούμενος ἐνάρετος Χρύσανθος ὀνομαζόμενος. Πρὸς τὸν ὁποῖον πορευθείς, ἔμεινε μετ' αὐτοῦ, ἀξιωθεὶς τοῦ μοναχικοῦ σχήματος, καὶ μετονομασθεὶς Δανιήλ. Καὶ μετ' ὀλίγον καιρὸν ἐχειροτονήθη διάκονος εἶτα δὲ ἱερεύς, ὡς ἄξιον κατὰ τοὺς ἱεροὺς κανόνας τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας (α).

η'. Καλῶς λοιπὸν καὶ θεαρέστως πολιτευόμενος εἰς τοῦτο τὸ μοναστήριον, τοῦ ἦλθε πόθος νὰ μαρτυρήσῃ διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ παρρησιασθῇ τίς ἦτον, εἰς τοὺς ἐναντίους τῆς ἁγίας καὶ παναμώμου πίστεως. Καὶ περὶ τούτου ἐσυμβουλεύθη μερικοὺς ἐναρέτους πνευματικούς, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὸ ἱερὸν σύνηθες, τοῦ εἶπον ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη καὶ ὅτι αὐτὸ ὁποῦ ἔκαμεν ἤγουν τὸ νὰ ἀφῆκε τοὺς γονεῖς του εἰς τὴν ἀσέβειάν των καὶ ἔγινε χριστιανὸς καὶ ἑκούσιος πτωχὸς ἐνταυτῷ καὶ μοναχὸς τοῦ εἶναι ἄξιον καὶ μέγα, καὶ ἀρκετὸν διὰ τὴν ποθουμένην αἰώνιον σωτηρίαν. Ὅθεν τότε μὲν ἡσύχασε. Μετὰ δὲ ταῦτα ἀνάπτοντας εἰς αὐτὸν

(α) Δὲν ἐχειροτονήθη τότε ἱερεύς, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἐπιστροφήν του, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ὑπάγει τὸ ἐρχόμενον χάριν τοῦ μαρτυρίου ὁποῦ ἐπόθει· καθὼς ἀκολούθως ῥηθήσεται.

περισσότερον ὁ αὐτὸς πόθος καὶ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ὑποφέρῃ, ἐσηκώθη καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν Μωρέαν, μὲ σκοπὸν νὰ παρρησιασθῇ. Ἀλλ' οἱ χριστιανοὶ δὲν τὸν ἄφησαν, φοβηθέντες τὸν κίνδυνον ὅπου ἠδύνατο νὰ τοῖς ἐπέλθῃ ἀπὸ τοὺς ἐναντίους τῆς πίστεως ἐξ αἰτίας τῆς παρρησίας του. Ὅθεν ἐπέστρεψεν πάλιν εἰς τοὺς Κορφούς. Ἀλλὰ πάλιν ἀνάπτοντας ὁ πόθος εἰς τὴν ψυχήν του, ἦλθε τὸ δεύτερον εἰς τὸν Μωρέαν, μὲ σκοπὸν νὰ περάσῃ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, φθάνοντας δὲ ἐκεῖ ἐπέρασε καὶ εἰς τὴν Λακεδαιμονίαν καὶ ἔμεινε μερικὸν καιρόν. Ἔνθα καὶ ἀνταμώθη, καὶ συνωμίλησε μὲ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐδιηγήθη ἅπαντα ταῦτα καθὼς τοῦ νὰ εἶχεν εἰπεῖ ἐκ στόματος ὁ ἴδιος Δανιήλ. Καὶ τοῦ ἔδειξε καὶ τὴν ἱερὰν εἰκόνα ἐκείνην ὅπου τοῦ εἶχε δώσῃ ὁ εἰρημένος ἀσκητής, ὁ ὁδηγός του, καθὸν καιρὸν τὸν συνώδευσεν εἰς τὸ πλοῖον, τὴν ὁποίαν εἶχον οἱ χριστιανοὶ ὅλην ἀσημωμένην καὶ μαλαμοκαπνισμένην. Ὅστις εἶχεν εἰπεῖ πρὸς τούτοις εἰς αὐτόν, καὶ τὸ ὅτι εἶχε γραμμένον κατὰ πλᾶτος τὸ μαρτύριον τοῦ ἁγίου Ἀναστασίου καὶ τὰς κατὰ μέρος ἀποκρίσεις του.

Ὀπτασία τοῦ αὐτοῦ Δανιηλ μοναχοῦ, ἣν εἶδεν ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὸ ͵αψξδ' (1764) ἔτος, ιη' Νοεμβρίου, ἣν ὁ ἴδιος καὶ διηγεῖται.

α'. Διατρίβων ἐγὼ ὁ ἐν μοναχοῖς ἐλάχιστος Δανιὴλ εἰς Κέρκυραν, χάριν τοῦ θαυματουργοῦ Σπυρίδωνος ἔν τινι κοινοβίῳ, ἐπεθύμουν παρρησιασθῆναι εἰς τὸ μαρτύριον. Καταφλεγόμενος οὖν τὰ σπάγχνα νύκτα τε καὶ ἡμέραν, ἐζήτουν τρόπον τινά, ὅπως εἰσέλθω εἰς τὸ στάδιον. Καὶ καιροῦ καλέσαντος, πορευθεὶς εἰς Κωνσταντινούπολιν διά τινα χρείαν, ἀνεχώρησα ἀπὸ τὴν Κέρκυραν καὶ ἦλθον εἰς τὴν Βασιλεύουσαν, Θεοῦ εὐδοκοῦντος. Καὶ θεωρῶν τοιαύτην πόλιν, καὶ μεγάλην τὴν βίαν τῆς Τουρκίας κατὰ τῶν χριστιανῶν, ἐξεκενώθη ἡ καρδία μου πρὸς τὸ ὁμολογῆσαι παρρησίᾳ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἐναντίον βασιλέων. Συμβουλευόμενος ὅμως μὲ πνευματικοὺς πατέρας, καὶ ἐξαγγέλλων αὐτοῖς τὸν σκοπόν μου, οὐ συνεχώρουν μοι τοῦτο ποιῆσαι. Εἶτα εὑρὼν καὶ ἄλλον πνευματικὸν ἀνήγγειλα αὐτῷ τὰ αὐτά, ὅστις ἐνετείλατό μοι προσεύχεσθαι τῷ Θεῷ καὶ θερμῶς δέεσθαι. Καί, εἰ μὲν τοῦτο εὐάρεστόν ἐστι τῷ Θεῷ, ἀποκαλυφθήσεταί μοι, εἰ δὲ μή, οὔ. Προσέτι διώρισέ μοι νηστείαν ἐπὶ νηστείαν, καὶ ἀγῶνα ἐπὶ ἀγῶνα, καὶ διπλᾶς προσευχάς, ἵν' οὕτω τοῦ ποθουμένου ἀξιωθῶ. Παρελθουσῶν δὲ ἐν τοσούτῳ ἑπτὰ καὶ δέκα ἡμερῶν, κατὰ τὴν ιη' τοῦ Νοεμβρίου τοῦ 1764 σωτηρίου ἔτους, πορευθεὶς εἰς τὴν ἀγορὰν ἠγόρασα δύο κηρία καὶ ὑπέ-

στρεψα εἰς τὴν κατοικίαν μου· καὶ ἀγωνιζόμενος τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ ἐκτενέστερον, ηὐχόμην μέχρι τῆς ἐννάτης τῆς νυκτὸς μετὰ δακρύων. Καὶ ἀτονήσας ἐκ τοῦ κόπου, ἀφύπνωσα. Τότε δὲ τοῦ Κυρίου μνησθέντος μου, ὁρῶ νέον τινὰ ἀστραπόμορφον, λέγοντά μοι· «Τί ἔχεις Δανιὴλ καὶ λυπεῖσαι; πρέπει μάλιστα νὰ χαίρῃς». Ἐγὼ δὲ εἶπον πρὸς αὐτόν· «Τίς εἶσαι ὁ λέγων μοι χαίρειν;» ὁ νέος λέγει μοι· «Δὲν μὲ γνωρίζεις, ὦ φίλε! ποῖος εἶμαι; ὁ Ἀναστάσιος, ὁ ὑπὸ τοῦ σοῦ Πατρὸς διὰ μαρτυρίου πρὸς τὴν τῶν οὐρανῶν Βασιλείαν ἀποσταλείς». Τότε ἐγὼ εἶπον πρὸς τὸν μάρτυρα· «Καὶ πῶς, ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, κατεδέχθης νὰ ἔλθῃς πρός με τὸν ἁμαρτωλόν;» Πίστευσόν μοι, μοὶ εἶπεν, ὅτι ἀναχωροῦντός σου ἀπὸ τὴν πατρικήν σου οἰκίαν, δὲν ἠμέλησα νὰ εὔχομαι πρὸς τὸν Θεὸν διὰ σέ· χαῖρε λοιπὸν καὶ εὐφραίνου, ὅτι σήμερον ἠξιώθης ἰδεῖν μεγάλα μυστήρια.» Καὶ λαβών με ἀπὸ τὴν δεξιάν, λέγει μοι· «Ἐλθὲ μαζῆ μου!» Καὶ περιπατήσαντες ὁδὸν πολλὴν ἤλθομεν ἀμφότεροι εἰς τέμενος Ἀγαρηνῶν, καὶ εἶπέ μοι· «Βλέπεις αὐτὸ τὸ τζαμί; Αὐτὸς εἶναι ναὸς τῶν Ἁγίων Πάντων». Καὶ ὅτε ἐπλησιάσαμεν εὐγῆκεν ἄνθρωπός τις ἀπὸ θύραν τινὰ ὁποῦ ἤνοιξε, καὶ εἶπεν ἡμῖν· «Ἔλθετε ὀγλήγορα! ὅτι σᾶς προσμένουσιν.» Ὅθεν ἐμβαίνοντες εἰς αὐτὸν εἴδομεν πλῆθος ἀνθρώπων νέους καὶ γέροντας. Ἐγὼ δὲ εἶπον τῷ Ἀναστασίῳ· «Ποῖοι εἶναι αὐτοί;» ὁ δὲ ἀπεκρίθη μοι, ὅτι εἶναι οἱ ἅγιοι πάντες. Κάποιος δὲ ἀπὸ αὐτοὺς μὲ ἐρωτᾷ, «ἦλθες, Δανιήλ;» τῷ ἀπεκρίθην, «ἦλθον ὁ ἁμαρτωλός». Τότε ἀρξάμενοι εὔγαινον δύο δύο, καὶ οὕτω περιπατοῦντες, ἠκολουθήσαμεν καὶ ἡμεῖς, καὶ ἤλθομεν εἰς ἄλλο τζαμί, καὶ εἶπέ μοι· «Αὐτὸς ἦτον ναὸς τῶν ΙΒ' Ἀποστόλων». Καὶ ὅταν ἐφθάσαμεν, ἠνοίχθησαν αἱ θύραι. Καὶ ἐξελθόντες δύο νέοι, κρατοῦντες ἀπὸ μίαν λαμπάδα, καὶ δύο διάκονοι μὲ θυμιατά, ἵσταντο πλησίον τῆς θύρας, θυμιάζοντες τοὺς ἁγίους ὁποῦ ἔμβαινον. Καὶ οὕτω περὶ τὸ τέλος ἐθυμίασαν καὶ ἡμᾶς, ἐμβαίνοντες μέσα εἰς τὸν ναόν, ὅπου βλέπομεν τότε τοὺς ΙΒ' Ἀποστόλους, καὶ τὸν ἅγ. Κωνσταντῖνον, μὲ τὴν ἁγίαν Ἑλένην, βαστάζοντες τὸν τίμιον Σταυρόν, ὑπὲρ τὸν ἥλιον ἀστράπτοντα. Καὶ ἰδοὺ ἐξέρχεται ὁ ἅγ. Μαρκιανός, μοιράζων κηρία· καὶ λαβόντων πάντων τὰ κηρία, ἐξῆλθεν ὁ ἅγ. Κωνσταντῖνος, σὺν τῇ μητρὶ αὐτοῦ, βαστάζοντες τὸν τίμιον Σταυρόν, ὁμοίως καὶ οἱ ἅγ. Ἀπόστολοι, καὶ πάντες οἱ ἅγιοι. Καὶ ἐξερχομένου τοῦ Σταυροῦ πάντα τὰ τῆς Σελήνης σημεῖα κατηδαφίσθησαν. Περιπατοῦντες δὲ ἱκανῶς, ἐφθάσαμεν εἰς τὸ Φανάρι· καὶ ἐνῷ διηρχόμεθα ἀπὸ οἶκον τινὰ ὅπου ἐκάθητο διδάσκαλός τις Χρύσανθος ὀνομαζόμενος, εἶπον πρὸς τὸν μάρτυρα· «Δοῦλε τοῦ Θεοῦ! ἰδοὺ κάθηται εἷς διδάσκαλος φίλος μας, ὁ ὁποῖος πολλαῖς φοραῖς μὲ ἐπαρηγόρησε· θέλεις νὰ τὸν κράξω διὰ νὰ τὸν ἴδῃς;» Καὶ εἶπέ μοι· «Ἐγὼ τὸν ἠξεύρω· ἐσὺ σιώπα καὶ ἀκολούθει μοι·» Ὅθεν περιπατήσαντες πολὺν δρόμον, βλέπομεν τὸν τροπαιοφόρον

Γεώργιον, ὁποῦ λέγει· «Ἔλθετε καὶ εἰς τὸν ἰδικόν μου ναόν, βωμὸν
ὄντα τώρα, διὰ νὰ κατεδαφισθοῦν, καὶ ἀφανισθοῦν τὰ τῆς Σελήνης
ἱδρύματα. Καὶ φθάσας ὁ μάρτυς Γεώργιος εἰς τὸν ναὸν τὸν πρὸ ἡμῶν,
καὶ λαβὼν σχοινίον, ἐδίωξε τοὺς ἐκεῖ εὑρισκομένους Ἀγαρηνούς, καὶ ἔρ-
ριψε τὰς ρίπας αὐτῶν, καὶ τὰ ἔπιπλα ὁποῦ εἶχον ἐστρωμένα εἰς τὸν
βωμόν, λέγων μετὰ θυμοῦ πρὸς αὐτούς. «Δὲν ὑποφέρω πλέον τὴν βδελυ-
ρίαν σας, μιαρώτατοι!» Φθάσαντος δὲ τοῦ τιμίου Σταυροῦ κατηδαφίσθη
τὸ βδελυρὸν τῆς Σελήνης ἐκεῖνο σημεῖον. Ἡμεῖς δέ, ἀφοῦ ἐπήγαμεν
μέσα, ἠκούσαμεν πάντερπνον καὶ ἡδυτάτην μελῳδίαν. Ὁ δὲ ὕμνος ἦτο·
«Χαίροις Ἄνασσα! Μητροπάρθενον κλέος κτλ.». Καὶ πηγαίνοντες κατ'
εὐθεῖαν, εὕρομεν πλῆθος Ἀγαρηνῶν κραυγαζόντων, «οὐαὶ ἡμῖν! ὅτι οἱ
εὐσεβεῖς ἐληλύθασι.» Καὶ πλησιάσαντες εἰς τὸ παρ' αὐτοῖς λεγόμενον
Γενὶ τζαμί, καὶ ἐμβαίνοντες εἰς τὴν αὐλήν, στήσαντες τὸν Σταυρόν,
ἔψαλον τὴν δοξολογίαν. Καὶ περὶ τὸ τέλος ἀνέβη ὁ Τασιμάνης ἐπάνω
ἀλλαλάξας· καὶ προσβλέψας ὁ μέγας Κωνσταντῖνος εἰς αὐτὸν ὀργίλως,
λέγει· «Ἐπάρατε! δὲν βλέπεις τὸν Σταυρὸν ὑψούμενον ἀλλ' ἀλλαλάζεις
βλασφημῶν;» καὶ ὑψωσάντων τὸν τίμιον Σταυρὸν ἔπεσαν οἱ τροῦλλοι
ὁμοῦ μὲ τὸν Τασιμάνην. Καὶ προχωροῦντες μέσα, ἐπορεύθημεν εἰς τὸν
ναὸν τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, ὅπου ἀνοιχθείσης τινὸς πύλης, ἐξῆλθον δύο
διάκονοι, φοροῦντες διακονικὰς στολάς, καὶ κρατοῦντες θυμιατὰ ἐγκεκο-
σμημένα καὶ κεχρυσωμένα, περὶ ὧν ἐρωτήσας τὸν μάρτυρα μοὶ εἶπεν,
ὅτι «ὁ ἐν τοῖς δεξιοῖς ὤν, Στέφανός ἐστιν ὁ πρωτομάρτυς, καὶ ὁ ἐν τοῖς
ἀριστεροῖς, ὁ ἀρχιδιάκονος Λαυρέντιος, ὧν θυμιαζόντων τὸν τίμιον Σταυ-
ρὸν καὶ πάντας τοὺς ἁγίους, καὶ ἡμᾶς τελευταῖον, εἰσήλθομεν ἔνδον,
πλησιάσαντες πρὸς τὸ ἅγιον Βῆμα, ὅπου κατὰ τὰ δεξιὰ ἦν μία πύλη
κεκλεισμένη, τὴν ὁποίαν διὰ προσταγῆς τινος ἤνοιξαν· καὶ εἰσαχθέντος
ἔνδον τοῦ τιμίου Σταυροῦ, μετὰ πάντων τῶν ἁγίων εἴδομεν θαῦμα φρι-
κωδέστατον· ἦν γὰρ ναὸς περικαλλής· καὶ ἄξιος θεωρίας, ἔχων εἰκόνας,
κανδήλας, μανουάλια καὶ ἕτερα ἱερὰ σκεύη χρυσᾶ. Καὶ ἐν τῷ τόπῳ
τῆς εἰκόνος τῆς Θεοτόκου, οὐκ ἐνίδρυτο εἰκών, ἀλλὰ θρόνος τις, καὶ εἰς
θρόνον ἐκάθητο ἡ Θεοτόκος Παντάνασσα καὶ κύκλῳ αὐτῆς περιίστατο
πλῆθος Ἀγγέλων καὶ Ἀρχαγγέλων· καὶ κατὰ τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ
θρόνου, κάτωθεν ἦν ἄλλος τις θρόνος, ἐν ᾧ ἐκάθητο γηραλέος τις (δὲν
ἠξεύρω, ἢ ἐκοιμᾶτο, ἢ ἦτον ἔξυπνος) ὁ ὁποῖος εἶχε διάδημα ἐπὶ τὴν
κεφαλήν, καὶ εἰς τὰς χεῖρας ἐκράτει εὐαγγέλιον, ἐγκεκοσμημένον καὶ
σφαλισμένον. Καὶ κύκλῳ τοῦ ναοῦ ἦσαν καὶ ἕτεροι θρόνοι, περὶ ὧν ἐρω-
τήσας τὸν Ἀναστάσιον, ὁποῖοι τάχα θρόνοι ἦσαν ἐκεῖνοι; μοὶ ἀπε-
κρίθη, ὅτι «οὗτοι οἱ θρόνοι οὓς ὁρᾷς εἶναι ἐκεῖνοι, ἐφ' οἷς οἱ ἀρχιερεῖς τὸ
πάλαι καθίσαντες ἐποίησαν τὰς ἁγίας ἑπτὰ οἰκουμενικὰς συνόδους, οἱ
ὁποῖοι προητοιμάσθησαν πρὸς ἕνωσιν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ πρὸς τὸ ἀπο-

σκορακίσαι πάντα τὰ σχίσματα. Εἶτα δέ, τεθέντος τοῦ τιμίου Σταυροῦ
ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ναοῦ, ὁ Μαρκιανὸς ἔλαβεν ἀπὸ τὰς χεῖράς μας τὰ κηρία,
καὶ τὰ ἔβαλεν εἰς τὸν τίμιον Σταυρόν. Ἀνοιχθείσης δὲ τῆς θύρας τοῦ
ἱεροῦ Βήματος, ἐξῆλθον νέοι τινὲς λευκοφόροι, κρατοῦντες εἰς χεῖράς των
θρόνον ὑπέρλαμπρον, τὸν ὁποῖον ἀφοῦ ἔβαλον εἰς τὸν τόπον τῶν ἀρχιε-
ρέων, βλέπομεν τὸν Δεσπότην Χριστόν, ἐρχόμενον μετὰ πλήθους Ἀγ-
γέλων, καὶ ἐνδεδυμένον στολὴν ἀρχιερατικὴν θαυμασίαν, καὶ ἔχοντα
ἐπὶ κεφαλῆς στέφανον ἐξαστράπτοντα καὶ κομιζόμενον εἰς τὸν ἡτοιμα-
σμένον θρόνον, καὶ τότε φαίνεται ὅτι ὁ ἅγιος Ἰάκωβος, ὁ Ἀδελφόθεος,
λαβὼν καιρόν, ἤρχισε νὰ ἐκτελῇ τὴν ἱερὰν μυσταγωγίαν· καὶ εἰς τὴν
πρώτην εἴσοδον, ἐμβῆκεν ὁ μέγας ἀρχιερεὺς Ἰησοῦς Χριστός, ἔνδον τοῦ
Βήματος μετὰ πάντων τῶν παρισταμένων. Ἐλθούσης δὲ τῆς ὥρας τοῦ
Ἀποστόλου, τὸν ἀνέγνωσεν ὁ ἅγιος Λαυρέντιος, οὗ ἡ περικοπή· «Ἀ-
δελφοί, οἱ ἅγιοι πάντες διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο....» Τὸ δὲ ἱερὸν
Εὐαγγέλιον τὸ ἀνέγνωσεν ὁ πρωτομάρτυς Στέφανος ἀπ' ἄμβωνος, οὗ ἡ
περικοπὴ ἦν· «Ἐγώ εἰμι ἡ Ἄμπελος ἡ ἀληθινή». Ἐξερχομένων δὲ πάν-
των ἐπὶ τῇ μεγάλῃ εἰσόδῳ, τῶν Τιμίων Δώρων, ἵστατο ὁ Δεσπότης
Χριστὸς εὐλογῶν αὐτά. Καὶ τὸ αὐτὸ ποιῶν καὶ ἐν τῷ ἀποθέσθαι αὐτὰ
ἐπὶ τῆς Ἁγ. Τραπέζης. Μετὰ δὲ τὴν τελείωσιν τοῦ Κοινωνικοῦ, ἐξελ-
θόντος τοῦ ἁγ. Στεφάνου, καὶ ἐκφωνοῦντος τὸ «Μετὰ φόβου Θεοῦ πί-
στεως....» λαβὼν τὸ ἅγ. Ποτήριον εἰς χεῖράς του ὁ Δεσπότης Χριστός,
ἔστη ἐν τῇ τοῦ Βήματος πύλῃ. Καὶ τότε οἱ δύο πατριάρχαι τῆς Κων-
σταντινουπόλεως, ὅ τε ἅγ. Μητροφάνης καὶ ὁ ἅγ. Ἰω. ὁ Χρυσόστομος
πορευθέντες πρὸς τὸν ἐπὶ τὸν γηραιὸν ἐκεῖνον, τὸν ἐξύπνισαν. Καὶ ὁ μὲν
Μητροφάνης ἔλαβε τὸ διάδημα, ὁ δὲ θεῖος Χρσόστομος τὸ ἱερὸν Εὐαγγέ-
λιον. Καὶ σηκώνοντές τον, τὸν ἐπῆγαν εἰς τὴν Θεοτόκον· ὁ ὁποῖος
ἀφοῦ ἠσπάσατο τὰ ἅγια αὐτοῦ κράσπεδα, ἦλθεν εἰς τὴν θύραν,
ὅπου ἦν ὁ Κύριος, ὃν προσκυνήσαντα, τὸν ἐκοινώνησεν ἐκ τοῦ
ἱεροῦ Ποτηρίου. Καὶ εἶτα λαβὼν ὁ Κύριος τὸ Εὐαγγέλιον ἐκ τῶν
χειρῶν τοῦ Χρυσοστόμου, τὸ ἔδωκεν εἰς χεῖρας τοῦ γηραλέου, καὶ τὴν
Κορώναν ἔβαλαν εἰς τὴν κεφαλήν του. Τελειωθείσης δὲ τῆς ἱερᾶς λει-
τουργίας, ὁ Δεσπότης Χριστός, ἐπορεύθη εἰς τὸν τόπον ὅπου πρότερον
ἐκάθητο. Καὶ παρευθὺς πορευθέντες πάντες οἱ ἅγιοι, ἔκλιναν τὸ γόνυ
πρὸς αὐτόν, καὶ ἐβόων ὁμοθυμαδόν· «Κύριε! Πάντες ἡμεῖς οἱ δοῦλοί σου
παρακαλοῦμεν τὸ ἔλεός σου, καὶ τὸ κράτος τῆς Βασιλείας Σου, νὰ
ἐλεήσῃς τοὺς χριστιανούς, εἰς τὴν ἐπώνυμόν σου ταύτην πολιτείαν καὶ
νὰ λυτρώσῃς τοὺς ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἀσεβῶν»· πρὸς οὓς ἀποκριθεὶς ὁ Κύ-
ριος εἶπεν· «Ὄχι μόνον δὲν θέλω τοὺς ἐλευθερώσω, ἀλλὰ καὶ εἰς περισ-
σοτέραν δουλείαν περέπει νὰ τοὺς καθυποβάλω ὡς ἀναξίους ἀπολυτρώ-
σεως». Καὶ οὕτως οἱ μὲν ἄλλοι ἅγιοι ἐσιώπησαν· οἱ δὲ δύο ἅγιοι, ὅ τε

Ἰωάννης ὁ Ἀπόστολος καὶ Θεολόγος καὶ ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, πορευθέντες τότε ἐν τάχει πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, καὶ προσκυνήσαντες τῇ λέγουσι· «Κυρία ἡμῶν Θεοτόκε! ἡμεῖς οἱ δοῦλοί σου δεόμεθά σου καὶ ἱκετεύομεν, νὰ μεσιτεύσῃς πρὸς τὸν Υἱόν σου διὰ νὰ λυτρώσῃ τοὺς χριστιανοὺς ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Ἀγαρηνῶν». Τότε ἔγερθεῖσαν τὴν Θεοτόκον τοῦ θρόνου, πάντες οἱ ἅγιοι αὐτὴν ἐπροσκύνησαν, ἥτις πορευθεῖσα πλησίον τοῦ Υἱοῦ της, προσεκύνησεν αὐτόν, λέγουσα· «Τέκνον μου, Ὁρᾷς τοὺς πιστούς σου δούλους μὲ ποῖον φόβον καὶ τρόμον ἵστανται ἐνώπιόν σου, ζητοῦντες ἐλευθερίαν τῶν χριστιανῶν, καὶ πιστῶν δούλων σου; καθὼς δέομαι κἀγὼ τῆς σῆς ἀγαθότητος· νὰ τοὺς ἐλεήσῃς, ἐλευθερῶν αὐτοὺς ἀπὸ τὴν δεινὴν καὶ πικρὰν δουλείαν»· πρὸς ἣν ὁ Κύριος εἶπε· «Γίνωσκε, ὦ μῆτερ! ὅτι ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ ἀσεβεστάτου βασιλέως Μαχμούτη, ἤθελον νὰ τοὺς ἐλευθερώσω· πλὴν αὐτοὶ εἶναι ἀχάριστοι, μὴ μετανοῦντες διὰ τὰς ἁμαρτίας των. Καὶ πάλιν ἔνευσα τῷ νῦν βασιλεύοντι εἰς τὸ νὰ τοὺς μελανοφορέσῃ, ἵνα βλέποντες τὰ μέλαινα, ἔλθωσιν εἰς μετάνοιαν. Καὶ αὐτοὶ πάντοτε ἀναισθητοῦντες παροργίζουσί με ὁσημέραι». Τότε πάλιν λέγει ἡ Παντάνασσα· «Τέκνον ἐμόν, «Παίδευσον ἡ ἀγαθότης σου ὡς θέλεις· πλὴν ἂς μὴν ἐνοχλῶνται ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς σου Ἀγαρηνούς» · Τὸτε λέγει αὐτῇ · «Ἐπειδή, ὦ Μῆτέρ μου, μεσιτεύεις πρός με δι' αὐτοὺς τοὺς ἀχαρίστους δι' ἀγάπην σου, καὶ διὰ τὰς δεήσεις τῶν Ἁγίων μου, θέλω τοὺς ἐλευθερώσω ἐντὸς ὀλίγου.» Διὸ πίπτουσα ἡ Θεοτόκος, καὶ πάντες οἱ Ἅγιοι προσεκύνησαν Αὐτόν. Καὶ πορευθεῖσα ἡ Θεοτόκος, ἐκάθισεν εἰς τὸν Θρόνον της. Καὶ ἐγερθέντες οἱ Ἅγιοι κατὰ τάξιν δύο δύο, προσεκύνουν, καὶ ἠσπάζοντο τὸ Ἐπογονάτιον τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ· καὶ τελευταῖον ἐπήγαμεν καὶ ἡμεῖς, μὲ τὸν Μάρτυρα δηλ. Ἀναστάσιον. Ἐγὼ δὲ ὁ ἀνάξιος, πλησιάσας πρὸς τὸν Δεσπότην Χριστόν, εἶπον πρὸς αὐτόν: «Κύριε βοήθει μοι!» Καὶ ἀπεκρίθη μοι: «Μέγας κίνδυνος μέλλει συμβῆναί σοι.» Καὶ ἀπεκρίθην. «Κὺριε, γενηθήτω τὸ θέλημά σου.» Καὶ εὐθὺς ἐξέρχονται ἐκ τοῦ Ἱεροῦ δύο νέοι λαμπροφόροι. Καὶ σχισθείσης τῆς στέγης τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Δεσπότης Χριστός, ἀνελήφθη εἰς τοὺς Οὐρανούς· μετὰ τῶν παρισταμένων Ἀγγέλων.

β'. Ὅθεν οἱ Ἅγιοι εὐχαριστήρια ὡμολόγουν τῇ Θεοτόκῳ διὰ τὴν τῶν χριστιανῶν ἐλευθερίαν. Ἐκ δὲ τῶν παρισταμένων τινὶ εἶπεν ἡ Θεοτόκος, ἵνα εἴπῃ ἡμῖν, ὅτι ἡ Βασίλισσα μᾶς ζητεῖ. Διὸ πορευθεὶς μετὰ τοῦ ἁγ. Ἀναστασίου πλησίον τῆς Θεοτόκου. εὐχαρίστησα αὐτῇ, διότι μὲ ἠξίωσε νὰ ἰδῶ τὴν Παρουσίαν τοῦ Υἱοῦ της, καὶ Αὐτήν. Πλὴν ἐλυπήθην, καθότι δὲν ἐπέτυχον τοῦ ποθουμένου. Ἡ δὲ λέγοι μοι. «Μὴ λυπῆσαι περὶ τούτου· ἐπειδὴ ἤθελεν ἀκολουθήσει μέγας κίνδυνος ταῖς Ἐκκλησίαις, καὶ τοῖς Χριστιανοῖς· καὶ ὡς ἐπαρουσιάσθης, οὐκ ἂν ἐξέφυγες τὰς

πονηρίας αὐτῶν. Ἐβούλοντο γὰρ κατακλεῖσαί σου ἔν τινι οἴκῳ μετὰ Κορασίων, διὰ νά σε μιάνουν οἱ παμπόνηροι. Τὸν δὲ παρελθόντα χρόνον, ὁ Πατήρ σου ἦν ἐδῶ· πρὸς ὄν, διαφόρους ποιήσαντα μαγείας, ἐφανερώθη ὅτι ἔγεινες χριστιανός, καὶ Μοναχός. Καὶ ὅτι μέλλεις νὰ ἔλθῃς ἐδῶ· καὶ ἠπόρει ποῦ ἐβαπτίσθης. Καὶ ἔλεγε μήπως ἐν τῇ Οὐγγροβλαχίᾳ. Ὅθεν σὲ ἐπρόσμενε· καὶ ἔστειλεν ἄνθρωπον προσποιούμενον ὅτι εἶναι χριστιανός, ὅστις ἐρευνᾷ περὶ σοῦ· ἀφῆκε καὶ ἄλλους ἐδῶ, ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐρευνῶντας, ἴσως καὶ ἤθελον σὲ εὕρωσι. Πλὴν τίς ἡ χρεία τοῦ μαρτυρίου; καὶ γὰρ ἐὰν φυλάξῃς ἄχρι τέλους τὰς τοῦ Υἱοῦ μου ἐντολάς, ἀπολαμβάνεις καὶ οὕτω τὴν βασιλείαν του.» Ἐγὼ δὲ εἶπον Αὐτῇ: «Κυρία Θεοτόκε! Ἐπόθουν καθοδηγεῖσαι καὶ τοὺς ἐμοὺς γονεῖς εἰς τὴν Ὀρθόδοξον πίστιν.» Ἡ δὲ λέγει μοι· «Μὴ ἔχε περὶ αὐτῶν κάμμίαν φροντίδα· διότι ἡ μήτηρ σου ἐτελεύτησεν, ἥτις διὰ τὰς δεήσεις σου, ἔλαβεν ἄνεσιν. Πλὴν διὰ τὸν πατέρα σου, μὴ παρακαλέσῃς μηδόλως. Ἐπειδὴ καὶ νεκροῦ ἀνάστασιν ἂν ἰδῇ, οὐ πείθεται. Ὅστις μεγάλα κακὰ ἔκαμε καὶ κάμνει τοῖς χριστιανοῖς.» Καὶ πάλιν εἶπον Αὐτῇ. «Κυρία Θεοτόκε! Μίαν χάριν σοῦ ζητῶ, ἵνα ἀφήσῃς με ἐνταῦθα, ἀνάπτειν τὴν κανδήλαν καὶ ὑπηρετεῖν εἰς τὸν ναόν σου.» Γίνωσκε, λέγει μοι, ὅτι αἱ κανδῆλαι αὗται, μόναι εἰσιν ἀπτόμεναι τριακόσια ἔτη καὶ πρός τι. Καὶ ἐνταῦθα οὐ δύναται ἄνθρωπος μένειν, μόνον ὕπαγε πάλιν ἐκεῖ ὅπου ἦσο. Εἰς τὸ Ὄρος μὴν ὑπάγῃς, διότι συνέβησαν, καὶ πάλιν μέλλει συμβῆναι πολλοὶ πειρασμοί. Καὶ διὰ τοῦτο, αὐτὰ ὅπου εἶδες, εἰπὲ τοῦ Πτολεμαΐδος, ὅτι εἶναι τοῦ Υἱοῦ μου θεράπων γνήσιος. Καὶ εὐθὺς βλέπω ἄνθρωπόν τι, καὶ ἦλθε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, λέγων. «Εἰπέ τε εἰς τὴν βασίλισσαν, ὅτι μέλλει ὁ βασιλεὺς δυναστικῶς θανατῶσαι τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ ἄρχοντας. Καὶ εὐθὺς ἡ Θεοτόκος, ἐγερθεῖσα τοῦ θρόνου, ἐπορεύετο πρὸς τὸ Βυζάντιον, ᾗ ἅπαντες ἠκολούθουν. Ὅθεν καὶ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς σελήνης κατεβυθίσθησαν τῷ νεύματι αὐτῷ· ὅπου εἰσελθόντες εὗρον τοὺς ἀρχιερεῖς δεδεμένους τὰς χεῖρας ὄπισθεν καὶ τοὺς ἄρχοντας. Καὶ τρεῖς ἀρχιερεῖς τετμημένας τὰς κεφαλάς, καὶ ἐκ τῶν ἀρχόντων δύο. Οὓς ἰδοῦσα ἡ Θεοτόκος ἐποίησε νεῦμα τῷ ἁγίῳ Χριστοφόρῳ, ὅστις λαβὼν τὴν σπάθην ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ δημίου, ἀπέτεμεν αὐτοῦ τὴν κεφαλήν· καὶ ἀφήσασα τοὺς λοιποὺς ἐκεῖ, ἐπορεύθη ἐνδότερον πρὸς τὸν τύραννον, καθήμενον ἐπὶ θρόνου, καὶ λέγει πρὸς αὐτὸν ἡ Θεοτόκος: «Ἀσεβέστατε καὶ παράνομε! πῶς ἐτόλμησας συλλαβεῖν καὶ θανατῶσαι τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ ἄρχοντας;» Ὁ δὲ αὐθαδῶς λέγει τῇ Θεοτόκῳ· «Τίς εἶσαι; ἥτις τολμηρῶς οὕτως εἰσῆλθες καὶ λέγεις τὰ τοιαῦτα;» Καὶ οἱ περὶ τὴν Θεοτόκον εἶπον αὐτῷ: «Ἀθεϊστὰ οὐχ ὁρᾷς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς Βασίλισσαν; καὶ εὐθὺς αὐτὸν ἁρπάσας ὁ ἅγιος Χριστόφορος, ἔρριψε τοῦ θρόνου· ὅπου καθήσασα ἡ Θεοτόκος λέγει μετ' ὀργῆς: «Διὰ ποίαν αἰτίαν παράνομε! πικρῶς

ἐθανάτωσας ἀρχιερεῖς καὶ χριστιανούς; καὶ ἐβουλήθης καὶ τοὺς λοιποὺς ἀποκτεῖναι; Τί κακὸν σοὶ ἔκαμαν;» Καὶ ὁ τύραννος λέγει: «Ἀπέκτεινα αὐτοὺς καὶ ἤθελα ἀποκτεῖναι πάντας, ὡς γράψαντας τῷ ἐχθρῷ μου ἐλθεῖν κατ' ἐμοῦ.» Ἡ Θεοτόκος πάλιν λέγει πρὸς αὐτόν· «Οὐχὶ αὐτοὶ ἀσεβέστατε, ἔγραψαν, ἀλλ' ἐγὼ βούλομαι φέρειν αὐτοὺς πρὸς σέ, ἀφανῖσαι τὸ ἔθνος σου διότι οὐ δύναμαι φέρειν τὰς μεγίστας σου βλάβας καὶ ἀτιμίας καὶ ἀδικίας, ἃς ποιεῖς τοῖς χριστιανοῖς.» Εἶτα ἐπέρασεν ἡ Θεοτόκος ἐκεῖθεν καὶ περιῆλθε τὰς οἰκίας πάσας τοῦ παλατίου, σὺν πᾶσι τοῖς ἁγίοις, φέροντες τὸν θρόνον ὁμοῦ τοῦ μάρτυρος Χριστοφόρου. Εἶθ' οὕτω φθασάντων εἰς μίαν θύραν οὖσαν κεκλεισμένην, νεύματι μόνῳ ἠνεώχθη. Ἐκεῖ δὲ ἦν ναός, καὶ κανδῆλαι ἀνημμέναι καὶ τρεῖς ἀρχιερεῖς ἐνδεδυμένοι τὴν ἀρχιερατικὴν αὐτῶν στολήν, οἵτινες ἰδόντες τὴν Θεοτόκον, προσεκύνησαν αὐτὴν λέγοντες· «Εὐχαριστοῦμέν σοι, Κυρία Θεοτόκε, Βασίλισσα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὅπου μέλλεις ἐλευθερῶσαι τοὺς χριστιανοὺς ἅπαντας.» Καὶ ἔμειναν αὐτοὶ ἐκεῖ πάλιν. Ἀφήσαντες δὲ τὸν θρόνον ἔσωθεν τοῦ ναοῦ, ἤλθομεν ἐνῷ οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ἦσαν δεδεμένοι καὶ προστάξει τῆς Θεοτόκου ἐλύθησαν· καὶ πίπτοντες προσεκύνουν αὐτήν, λέγοντες. «Εὐχαριστοῦμέν σε Ὑπερένδοξε Ἄνασσα, ὅπου μᾶς ἥρπασας ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ᾅδου, καὶ μᾶς ἐλύτρωσας ἀπὸ τὸν μέγαν κίνδυνον.» Ἡ δέ, φησὶ πρὸς αὐτούς· «Ἀχάριστοί ἐστε· οὐχ εἰμὶ ἐγὼ ἡ ἐλευθερώσασα τὴν πόλιν ταύτην τοσάκις καὶ πολλάκις ἀπὸ μεγάλους κινδύνους; Πορεύεσθαι νῦν ἐν εἰρήνῃ, καὶ μὴ γίνεσθαι πρὸς τὸν εὐεργέτην ἀχάριστοι.» Τότε ὁ Θεολόγος φησὶ πρὸς τὴν Θεοτόκον· Κυρία Θεοτόκε, πῶς ἐγκατέλειπας ὧδε, αὐτοὺς τοὺς τρεῖς ἀρχιερεῖς, θανατωθῆναι ὑπὸ τοῦ παρανόμου;» Καὶ ἡ Θεοτόκος φησὶ πρὸς αὐτόν: Ὁρᾷς αὐτούς; οὔτε τὸν Θεὸν ποτὲ ἀνέπαυσαν, οὔτε ἐμὲ τὴν μητέρα αὐτοῦ· καὶ οὐ μόνον ἐστερήθησαν τῆς προσκαίρου ζωῆς, ἀλλ' ἔλαβον καὶ τὴν αἰώνιον κόλασιν.» Καὶ ἐξελθόντες τοῦ παλατίου, ἐπορεύθημεν εἰς τὴν ἁγίαν Σοφίαν. Ἐγὼ δὲ σὺν τῷ μάρτυρι Ἀναστασίῳ, ἱκανὸν δρόμον περιπατήσαντες, ἐπορεύθημεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἤδη δὲ μετ' ὀλίγον, ποιήσαντος τοῦ μάρτυρος τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ ἐν τῇ πύλῃ, ἠνεώχθη καὶ εἰσελθόντες ἐν αὐτῷ, εὕρομεν Τασιμάνους καὶ Μιερεῖς τῶν Ἀγαρηνῶν. Καὶ εὐθὺς ὁ μάρτυς, λαβὼν ἓν ῥόπαλον, ἐξεδίωξεν αὐτούς. Ὅθεν εἰσελθόντες ἐν αὐτῷ, εἴδομεν εἰκόνα τινὰ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, λαμπροτάτην, ἀκτινοβολοῦσα θαυμαστῶς καὶ ἐξαστράπτουσαν. Ἣν μετὰ τὸ ἀσπασθῆναι, λέγει μοι ὁ μάρτυς. Ὁρᾷς αὐτὴν τὴν εἰκόνα; λαβόντων τὰ σκῆπτρα τῶν χριστιανῶν, μέλλει ἐκτελέσαι αὕτη μεγάλα θαύματα, ὥστε καὶ νεκροὺς ἀναστῆσαι. Διὸ μέγιστον ναὸν ἀναγεῖραι μέλλουσιν. Ἣν καλύψαντες ἐξήλθομεν.»

Μετὰ δὲ τὸ πορευθῆναι εἰς τὸν οἶκόν μου, τότε λέγει μοι ὁ μάρτυς. «Πορεύου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἵνα φθάσῃς τὸν ὄρθρον.» Ἐγὼ δὲ ἠνάγκαζον αὐτόν, ἵνα πορευθῶμεν ἀμφότεροι πρὸς τὸν ἅγιον Πτολεμαΐδος καὶ ἀναγγεῖλαι αὐτῷ ἅπερ εἴρηκεν ἡ Θεοτόκος. Ὁ δὲ ἔφη μοι. «Ὕπαγε μόνος, καὶ εἰπὲ ἅπερ εἶδες.» Ἐγὼ δὲ πρὸς τὴν ἐμὴν ὑπηρεσίαν ἀπέρχομαι. Καὶ αὖθις ἠνάγκαζον αὐτὸν μεῖναι μετ' ἐμοῦ ὀλίγον. Ὁ δέ φησι πρός με. «Ἰδοὺ καὶ ὁ κηρὸς ἐσβέσθη.» Ὅθεν ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμούς μου, εἶδον τὸν κηρὸν τελειωθέντα καὶ μείναντα ὀλίγον μόνον καὶ οὕτω δοξάζων τὸν Κύριον καὶ τὸν αὐτοῦ θεράποντα, ἀπῆλθον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὅτε ἀνεγίνωσκον τὸ ψαλτήριον. Καὶ ἐδόξασα τὸν Θεόν, καὶ τὸν αὐτοῦ θεράποντα Ἀναστάσιον, διότι μὲ ἠξίωσε νὰ ἴδω τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, οὗ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΤΩι ΑΥΤΩ ΜΗΝΙ ΚΓ'. ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΜΗΤΡΟΦΑΝΟΥΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΒΟΡΟΝΕΖΙΑΣ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ. ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΙΣ ΕΚ ΡΩΣΣΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΗΜΕΤΕΡΑΝ ΑΠΛΟΕΛΛΗΝΙΚΗΝ

Εὐλόγησον Πάτερ.

α'. Ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν Μητροφάνης κατήγετο ἐκ τῆς Ρωσσίας, καὶ Ρῶσσος τὸ γένος· ἐγεννήθη δὲ εἰς τὴν πόλιν τοῦ Βλαδιμήρου ἐκ γονέων εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων. Πλὴν τίνες ἦσαν οἱ γονεῖς αὐτοῦ· μένουσιν εἰσέτι ἀγνώριστοι εἰς ἡμᾶς; τοῦτο μόνον εἰκάζομεν ἐκ τῶν εὑρεθέντων Συνοδικῶν καταλόγων, ἐν οἷς ὑπάρχει γεγραμμένη ἡ γενεαλογία αὐτοῦ, ὅτι ἄρχεται ἀπὸ ὀνομάτων τοῦ ἱερατικοῦ τάγματος, διὸ καὶ συμπεραίνομεν, ὅτι ὁ ἅγιος οὗτος Μητροφάνης κατήγετο ἀπὸ γένους κληρικοῦ. Οὗτος ἐν τῷ ἁγίῳ Βαπτίσματι ὠνομάσθη Μιχαήλ. Παιδευθεὶς δὲ εἰς τὴν μάθησιν τῶν ἱερῶν γραμμάτων ἱκανῶς, ἔλαβε καὶ νόμιμον γυναῖκα ἀφοῦ ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν, καὶ παιδίων πατὴρ ἐχρημάτισε, διάγων ἐν πάσῃ ἁγνείᾳ καὶ καθαρότητι, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Ἀποστόλου: «Τίμιος ὁ γάμος, καὶ ἡ κοίτη ἀμίαντος.» Καὶ ἔζη λοιπὸν ἐν τῷ κόσμῳ ὁ Μιχαήλ, ὡς ὁ σῖτος ἐν μέσῳ τῶν ἀκανθῶν. Ἀλλ' ὁ ἐλεήμων Θεός, ὁ πάντοτε κρείττονα προβλέπων διὰ τοὺς ἐκλεκτοὺς αὐτοῦ δούλους, ἔδειξε καὶ τῷ δούλῳ αὐτοῦ τούτῳ Μιχαὴλ ἑτέραν ὁδὸν ὑψηλοτέρας ζωῆς· καὶ λοιπόν, κατὰ τὸν τεσσαρακοστὸν χρόνον τῆς ἡλικίας αὐτοῦ θείᾳ προ-

νοίᾳ, ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ ἡ σύζυγος αὐτοῦ. Ὅθεν χωρὶς ἀναβολῆς και-
ροῦ, ἤρξατο δουλεύειν τῷ Κυρίῳ, μετὰ τελείας ἀποστροφῆς τοῦ Κό-
σμου, καὶ τῶν ἡδονῶν αὐτοῦ, διὰ τοῦ μοναχικοῦ κατὰ Θεὸν βίου.

β'. Καὶ δή, κατὰ τὸ 1663 Σωτήριον ἔτος, ἀναχωρήσας τελείως ἐκ
τοῦ κόσμου, ἀπῆλθεν εἰς τὸν Κοινόβιον τῆς Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας
Θεοτόκου, τὸ κατὰ τὴν Ζολωτικὴν ἐρημίαν κείμενον ἐν τῇ αὐτῇ ἐπαρ-
χίᾳ τοῦ Βλαδιμήρου· ὅπερ νεύσει Θεοῦ, καὶ προμηθείᾳ τῆς Ὑπεραγίας
Θεοτόκου ᾠκοδομήθη παρὰ τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Θεοδοσίου, τοῦ μα-
θητοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνόντου Πεζσέρκιου, καθὼς εἰς τὸν βίον αὐτοῦ
φαίνεται· εἰς αὐτὸ γοῦν τὸ Κοινόβιον ἐλθὼν ὁ Μιχαήλ, καὶ ἀρκετὰ δο-
κιμασθείς, ἐνεδύθη τὸ λεγόμενον μικρὸν Σχῆμα τῶν Μοναχῶν μετονο-
μασθεὶς Μητροφάνης Ἤρξατο λοιπὸν μετὰ θεϊκοῦ ζήλου ὁ νέος μονα-
χὸς διάγειν νέαν ἰσάγγελον πολιτείαν, ἀόκνως εἰς τὰς τῆς Μονῆς ὑπη-
ρεσίας, ἐργαζόμενος, καὶ ἀγρύπνως εἰς τὰς ἡμερονυκτίους προσευχὰς
ἀγωνιζόμενος, καὶ ἐπιμελῶς ἐν ἅπασιν ἐγκρατευόμενος καὶ νηστεύων,
καὶ οὕτως ἀπενέκρωσεν ὅλα τὰ πάθη καὶ τὰς ἡδονὰς τῆς σαρκός. Συμ-
βοηθούσης οὖν αὐτῷ τῆς θείας χάριτος, ἐγεύθη εἰς τοὺς ἀσκητικοὺς ἀγῶ-
νας τοσαύτην γλυκύτητα πνευματικὴν ἐν ἐκείνῳ τῷ ἱερῷ Κοινοβίῳ,
ὥστε ὑπεσχέθη, ἵνα τελειώσῃ τὴν ζωὴν αὐτοῦ εἰς ἄδολον, καὶ σωτη-
ριώδη ὑπακοήν, καὶ ταπείνωσιν πρὸς τοὺς προεστῶτας αὐτοῦ.

γ'. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸν πνευματικὸν τοῦτον λύχνον ἀνῆψεν ὁ Κύριος εἰς
πολλῶν ψυχῶν σωτηρίαν, οὐκ ἄφησεν αὐτὸν καλύπτεσθαι ἐπὶ πολὺ ὑπὸ
τὸν μόδιον τῆς ἁπλῆς μοναχικῆς ὑποταγῆς, ἀλλὰ ταχέως κατέστησεν
αὐτὸν προεστῶτα καὶ ὁδηγόν, τοῦ φέγγειν διὰ τῶν ἀκτίνων τῶν αὐτοῦ
ἀρετῶν τὰς ψυχὰς τῶν συναδέλφων, καὶ τέκνων αὐτοῦ ἐν Κυρίῳ, καὶ
πάντων τῶν ἐκεῖσε συνερχομένων χριστιανῶν· διότι ἐξαπλωθεῖσα παν-
ταχόθεν ἡ φήμη τῆς ἀκριβοῦς αὐτοῦ πολιτείας, καὶ ἡ δόξα ἣν παντοιο-
τρόπως ἀπέφευγεν, ὑπερύψωσε, καὶ ἐμεγάλυνεν εἰς ὅλους τὸ ὄνομα αὐ-
τοῦ· ὅθεν οἱ τῆς Γιαχρόσκου Μονῆς μοναχοί, καὶ οἱ ἐκεῖσε κάτοικοι λαϊ-
κοί, ἔδραμον εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀρχήν, παρακαλοῦντες θερμῶς, ἵνα
καταστήσῃ αὐτοῖς κεφαλήν, τὸν Ζολωτικὸν μοναχὸν Μητροφάνην, ὅπερ
καὶ ἔλαβον. Παραβλέψας λοιπὸν τὸ ἴδιον θέλημα ὁ Ὅσιος, ὅστις οὐδέποτε
ἤθελέ τινα ἀρχήν, ἀλλ' ὡς τέκνον ὑπακοῆς, ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν ὑπὸ τὸν
ἄνωθεν καταστάντα ἐπ' αὐτῷ Δεσπότην, καὶ μετὰ τριετίαν τῆς αὐτοῦ
ὑποταγῆς, ἐν ἔτει, 1666, προβιβάζεται ἡγούμενος τοῦ εἰρημένου Κοι-
νοβίου Γιαχρόσκου, παρὰ τοῦ ἀρχιεπισκόπου κυρίου Παύλου, μητροπο-
λίτου Ζαραησκίας, καὶ Ποδολίας.

δ'. Ἐδέχθη λοιπὸν ὁ ἱερὸς Μητροφάνης τὴν τοιαύτην τιμὴν τῆς θείας
ταύτης κλήσεως ἐναντίον τοῦ ἰδίου θελήματος· ἀλλ' ἐδέχθη καὶ ὅλον τὸ

φορτίον τῆς τοιαύτης ὑπηρεσίας, ἀγρυπνῶν ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου αὐτοῦ νύ-
κτα καὶ ἡμέραν, καὶ ἀγωνιζόμενος, ἵνα ποιμαίνῃ αὐτὸ ἐπὶ νομὰς τῆς
αἰωνίου σωτηρίας. Ὅθεν τῇ τοῦ Θεοῦ εὐδοκίᾳ οὐκ ἔμειναν οἱ κόποι αὐτοῦ
ἄπρακτοι, ἀλλ' ἡ ἀδελφότης ἐμιμεῖτο τὸν προεστῶτα, καὶ ἡ ἀρετὴ ἐπὶ μᾶλ-
λον καὶ μᾶλλον ἐπληθύνετο, καὶ ἐστερεώνετο εἰς τὸ ἱερὸν αὐτοῦ μοναστή-
ριον. Ἀγαπῶν δὲ καὶ τὴν εὐπρέπειαν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ ὁ Ἅγιος, ἐν τῷ πρώτῳ
χρόνῳ τῆς αὐτοῦ ἡγουμενίας, ἐκόσμησε τὸ ἱερὸν αὐτοῦ Κοινόβιον, δι'
ἑνὸς κεκοσμημένου ἁγίου Εὐαγγελίου, ὅπερ καὶ εὑρίσκεται ἄχρι τῆς σή-
μερον. Εἶτα ὑπὸ τῆς θείας χάριτος κινούμενος, καὶ οἰκοδομῶν ἐν τῇ
καρδίᾳ αὐτοῦ ναὸν ζῶντα τῷ ζῶντι Θεῷ, ᾠκοδόμησε καὶ ἐν τῷ μονα-
στηρίῳ αὐτοῦ νέον ναόν, ἐπ' ὀνόματι τῆς ἀχειροποιήτου εἰκόνος τοῦ Κυ-
ρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατακοσμήσας αὐτὸν ἐν ὅλοις τοῖς χρειώδε-
σιν ἐκκλησιαστικοῖς σκεύεσιν. Οὗτος ὁ καλλωπίζων τὴν Μονὴν Ναός,
φέρει ἐπὶ τὰ τείχη αὐτοῦ εἰς διάφορα μέρη τὰς αὐτοῦ ἐπιγραφάς, αἵτινες
ἀποδεικνύουσιν ὁπόσην φροντίδα εἶχεν ὁ μακάριος τὸ εὐτρεπίζειν τὸ ἱερὸν
αὐτοῦ Κοινόβιον. Οὕτως προβαίνων ὁ Ἅγιος ἐκ δυνάμεως εἰς δύναμιν
πνευματικήν, μετεφέρθη θείᾳ προνοίᾳ εἰς ἑτέραν ἡγουμενίαν· καὶ κατὰ
τὸ 1675, ἔτος, μετὰ τὴν δεκαετείαν τῆς ἡγουμενίας αὐτοῦ εἰς τὴν
τοῦ Γιαχρόμσκου Μονήν, τῇ ἀδείᾳ καὶ εὐλογίᾳ τοῦ μακαριωτάτου τότε
πατριάρχου Ῥωσσίας Ἰωακείμ, ἀπεστάλη ἡγούμενος εἰς τὸ μέγα καὶ
περιβόητον τῷ τότε καιρῷ κοινόβιον τῆς ἁγίας Τριάδος, τὸ παρὰ τοῦ
Ὁσίου Μακαρίου τοῦ Ζελτοβόδσκη ἀνεγερθὲν ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς πόλεως
Γαλήτζας.

ε'. Ἐμβῆκε λοιπὸν εἰς τὸν νέον τοῦ Χριστοῦ ἀμπελῶνα, ὁ πρόθυμος
καὶ ἐπιτήδειος ἐργάτης, καὶ ἤρξατο καταβάλλειν κόπους ἐπὶ τοὺς κό-
πους διὰ τὸ ἀγαθὸν καὶ τὴν πρόοδον τοῦ Κοινοβίου, διδάσκων τὰ πνευ-
τικὰ αὐτοῦ τέκνα· πρὸ πάντων τὴν ὑπομονὴν εἰς τοὺς πειρασμούς, ἐπι-
στηρίζων αὐτὰ εἰς τὴν πνευματικὴν ῥίζαν τῆς πίστεως, καὶ ὁδηγῶν
αὐτὰ λόγῳ τε καὶ ἔργῳ εἰς τὴν ταπεινοφροσύνην, ἀπέκοπτε τὸ θέλημα
αὐτῶν. Ἀλλὰ καὶ αὐτός, ἵνα μὴ φανῇ ὡς διδάσκων λόγῳ μόνον ἑτέρους
τὰ τῆς σωτηρίας ἔργα, οὐκ ἔπαυεν νεκρώνειν τὸ σῶμα αὐτοῦ δι' ἀσκητι-
κῶν ἀγώνων, καὶ ὑποτάσσειν τῷ πνεύματι· ὅθεν διὰ τούτου ἔφθασεν
εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀπαθείας. Γνωρίζων δὲ τὴν ἀδυναμίαν αὐτοῦ εἰς τὴν
ἀνήκουσαν πρόοδον τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ὑπουργήματος, ἤτοι τῆς τῶν
ψυχῶν σωτηρίας, ἔτρεχε καθεκάστην πρὸς τὴν θαυματόβρυτον Λάρνακα
τοῦ ἐνδόξου προστάτου αὐτοῦ Ὁσίου Μακαρίου, δεόμενος μετὰ θερμῶν
δακρύων καὶ κατασπαζόμενος αὐτὴν μετ' εὐλαβείας, ἐλάμβανεν ἐκ τῆς
μιμήσεως τῶν ἀρετῶν τοῦ Θεοφόρου πατρὸς αὐτοῦ θάρρος καὶ δύναμιν
πνευματικήν, εἰς τὸ ὑποφέρειν τὸ βάρος τοῦ ἑαυτοῦ ἐπαγγέλματος, διὰ

τὴν ὠφέλειαν τῶν ἄνωθεν ἐμπιστευθέντων αὐτῷ ψυχῶν· καὶ οἰκοδομῶν τὴν ἐσωτερικὴν κατάστασιν καὶ εὐκοσμίαν τοῦ Κοινοβίου ἐπιμελῶς, ἐφρόντιζε καὶ περὶ τῆς ἐξωτερικῆς εὐκοσμίας, κτίσας ἀκολούθως καὶ νέον λιθόκτιστον Ναὸν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, καὶ τράπεζαν εὐρύχωρον. Γνωρίζων δὲ αὐτὸν ὁ Πατριάρχης, καὶ εὐλαβούμενος τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ, ἐσυμβουλεύετο μετ' αὐτοῦ εἰς ὑποθέσεις ἐκκλησιαστικάς· καὶ πολλάκις ὁ Ὅσιος διὰ προσταγῆς αὐτοῦ τοῦ Πατριάρχου ἄφηνε τὸ Κοινόβιον αὐτοῦ, καὶ περιήρχετο τὰς πλησιοχώρους ἐκκλησίας, καὶ Σκήτας, καὶ Μοναστήρια, ἐπιστηρίζων αὐτὰ εἰς τὴν εὐσέβειαν, καὶ διδάσκων τοὺς μοναχούς, ἵνα πολιτεύωνται ἀξίως τοῦ ἑαυτῶν ὀνόματος· καὶ διαλύων μετὰ εἰρήνης τὰς μετὰ τῶν γειτονευόντων λαϊκῶν διαφόρους αὐτῶν ὑποθέσεις, εἰρήνευεν αὐτούς· τοῖς δὲ πτωχοῖς ἐβοήθει αὐτοθελήτως, ἐκ τῶν χρημάτων τῆς Μονῆς· ὅθεν ἐφαίνετο ὁ ζηλωτὴς τῆς ἐκκλησίας Υἱός, ζηλωτὴς ἅμα καὶ τῆς πατρίδος.

ς΄. Ὁ εὐσεβὴς βασιλεὺς Θεόδωρος ὁ Ἀλεξιάδης, ἔχων πολλὴν εὐλάβειαν πρὸς τὸν κτίτορα τοῦ Μοναστηρίου ὅσιον Μακάριον τὸν θαυματουργόν, καὶ βλέπων μετὰ πάσης χαρᾶς τὴν ἐνάρετον πολιτείαν τοῦ τε ἡγουμένου Μητροφάνους, καὶ τῶν τῆς Μονῆς Ἀδελφῶν, ἐχαρίσατο εἰς τὸ Μοναστήριον σκεύη πολύτιμα ἐκκλησιαστικὰ ὡς θησαυρὸν τοῦ σκευοφυλακίου, ἵνα εὔχωνται, ὅ,τε ἡγούμενος καὶ οἱ ἀδελφοὶ ὑπὲρ ὑγείας τε καὶ σωτηρίας αὐτοῦ,καὶ ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν προκεκοιμημένων αὐτοῦ γεννητόρων· ὅθεν καὶ ἄλλοι πολλοὶ τοῦ παλατίου μιμούμενοι τὸν βασιλέα, ἀφιέρωσαν καὶ αὐτοὶ πολλὰ εἰς τὸ Μοναστήριον, προσφέροντες αὐτὰ τῷ ἡγουμένῳ Μητροφάνει, καὶ αἰτούμενοι τὰς θεοπειθεῖς αὐτοῦ εὐχὰς καί εὐλογίας. Εὐλαβούμενος προσέτι ὁ φιλόχριστος βασιλεὺς τὸν ἅγιον, καὶ ποθῶν, ἵνα ἡ ἄνωθεν κατερχομένη ἐν αὐτῷ σοφίᾳ, ὥσπερ ἐν κρήνῃ ζωηρρήτῳ ποτίσῃ καὶ τὴν τῆς βασιλευούσης γῆν πρὸς πνευματικὴν καρποφορίαν, προσεκάλεσεν αὐτὸν εἰς Μόσχαν κατὰ 1681 ἔτος, ἵνα ἱερουργήσῃ· ὁ δὲ Ἅγιος μετὰ πάσης προθυμίας ἐκπληρώσας τὸ βασιλικὸν πρόσταγμα, ἠξιώθη περισσοτέρας τιμῆς, παρά τε τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ.

ζ΄. Μετὰ ταῦτα ὅταν ὁ Ἅγιος ἔφθασεν εἰς ἄνδρα τέλειον,τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐνεπλήσθη θείας ἀγάπης, ἥτις, ὥσπερ σύνδεσμος τῆς τελειότητος, ἥνωσεν ἀδιαλύτως τὸν Θεὸν μετὰ τῆς καρδίας αὐτοῦ, τότε καὶ ὁ Κύριος ηὐδόκησεν, ἵνα ὑψώσῃ αὐτὸν εἰς τὸν τῆς ἱεραρχίας ὑψηλότατον βαθμόν, ὡς εἰλικρινῆ αὐτοῦ φίλον. Κατ' ἐκεῖνον δὲ τὸν καιρόν, οἱ Ρασκόλνικοι σχισματικοί, ὄντες πρότερον τέκνα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἔγιναν ὕστερον ἐκ τῆς ἀγροίκου αὐτῶν πεισμονῆς καὶ βαρβαρότητος, ἄσπονδοι αὐτῆς ἐχθροί, δοκιμάζοντες παντοιοτρόπως ταράττειν τὴν ἡσυχίαν αὐτῆς. Αἰτία δὲ καὶ ἀρχηγὸς τοῦ

τοιούτου σχίσματος, ὑπῆρξεν ἱερεύς τις Νικήτας ὀνομαζόμενος, ὅστις ἐνήργησεν, ἵνα προχωρήσῃ ἡ διδασκαλία αὐτοῦ, καὶ μοναχός τις Καπέτων καλούμενος καὶ τρεφόμενος δι' ἄρτου ξηροῦ μόνον καὶ ἀγρίων ὀπωρῶν, ἐδίδασκεν, ἵνα ποιῶσι τὸν Σταυρόν, διὰ τῶν δύο δακτύλων, καὶ ἵνα μὴ δέχωνται τὰς νέας εἰκόνας καὶ Ἐκκλησίας, καὶ πᾶσαν τελετὴν ἱεράν, καὶ ἄλλα τινά, ἅπερ προϊόντος τοῦ καιροῦ κατήντησαν εἰς γελοῖα ἀτοπήματα, καὶ διαφόρους αἱρέσεις, περὶ ὧν οὐκ ἔστι νῦν λέγειν κατὰ μέρος.

η΄. Ὅθεν ἵνα μὴ λάβωσι χώραν εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν οἱ ἀναιδεῖς αὐτοὶ λύκοι, ἔπρεπεν, ἵνα πληθυνθῶσιν οἱ ταύτης φύλακες καὶ ποιμένες· τότε λοιπὸν ὁ προειρημένος εὐσεβέστατος βασιλεύς, ἀγρύπνως φροντίζων διὰ τὴν εἰρήνην τῆς Ἐκκλησίας, ἐξ ἧς ἤλπιζε καὶ τὴν ἰδίαν στερέωσιν,καὶ τοῦ ὑπηκόου τὴν σωτηρίαν, εὐθὺς διὰ τῆς συμβουλῆς τοῦ Πατριάρχου, ἐπρόσταξεν, ἵνα πληθυνθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπισκοπικῶν ἐπαρχιῶν. Τότε λοιπὸν καὶ εἰς τὴν πόλιν Βορονεζίαν (Boronetz) μεθ' ἑτέρων ἐξ πόλεων ἄλλων, ἤτοι Ἐλεντζας (Elentzi) Κοστένσκας ( ) Ὀρλέβας, ( ) Οὐρήβας, ( ) Κορομοτ̣ζάκας (Κοροππάϊκου) Ζεμλ̣ζάσκας (Jemlicks), καὶ τῶν πέριξ αὐτῶν, ἐσυστήθη θρόνος ἐπισκόπου, καὶ τῇ τοῦ βασιλέως προσταγῇ, καὶ τῇ τοῦ Πατριάρχου εὐλογίᾳ ψηφίζεται ὁ ὁσιώτατος καθηγούμενος Μητροφάνης· καὶ τῇ δευτέρᾳ τοῦ Ἀπριλίου 1680 ἔτει, χειροτονεῖται παρὰ τοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ (α), πρῶτος ἐπίσκοπος τῆς πόλεως Βορονεζίας, καὶ ἡ χειροτονία αὐτοῦ ἐγνωστοποιήθη, δι' ἰδιαιτέρας τινὸς θείας χάριτος· καὶ πρὸς τούτοις παρευρέθησαν καὶ ἕτεροι δεκαὲξ ἀρχιερεῖς· ὅθεν ἡ εὐχὴ τῆς τοσαύτης ἁγιωτάτης Συνόδου κατεβίβασεν ἐπὶ τὴν τοῦ ψηφισθέντος κεφαλὴν πλουσίαν τὴν τῆς ἀρχιερατικῆς χάριτος εὐλογίαν, ἵνα ὁδηγῇ πρὸς ἁγιασμὸν πάντας τοὺς εἰς τὴν πνευματικὴν χειραγωγίαν αὐτοῦ ἐμπιστευθέντας ἄνωθεν.

θ΄. Μετὰ δὲ τὴν αὐτοῦ χειροτονίαν εὑρισκόμενος καὶ διατρίβων τινὰ καιρὸν εἰς Μόσχαν, παρευρέθη καὶ αὐτὸς κατὰ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ εἰς τὴν θείαν καὶ βασιλικὴν στέψιν τῶν βασιλέων Ἰωάννου, καὶ Πέτρου τῶν Ἀλεξανδριδῶν, ὄντων τότε ἐν τῇ μειρακιώδη αὐτῶν ἡλικίᾳ· καὶ μόνος αὐτὸς προσέφερε τῷ Πατριάρχῃ ἐπὶ χρυσοῦ δίσκου τὸν στέφανον τοῦ βασιλέως Πέτρου, φέρων αὐτὸν ἀνυπόπτως μετὰ ἐγκαρδίου καὶ θερμοτάτης νοερῶς πρὸς Κύριον δεήσεως ὑπὲρ τοῦ στεφομένου· ὅθεν ὁ στέφανος οὗτος, τῇ ὁδηγίᾳ τοῦ παναγίου Πνεύματος, τοῦ ἐπὶ τὸν Χριστὸν Κυρίου ἐπαναπαυθέντος ἔγινε μετὰ καιρὸν τῇ Ρωσσίᾳ, διὰ τὰς μεγάλας τοῦ Πέτρου ἀνδραγαθίας, στέφανος δόξης καὶ κραταιότητος, καὶ δυνάμεως πολ

(α) Οὗτος ἐπατριάρχευσεν ἐν Ρωσσίᾳ ἀπὸ τοῦ 1672 ἕως τοῦ 1690.

λῆς. Κατ' αὐτὸν δὲ τοῦτον τὸν καιρόν, καθ' ὃν εὑρίσκετο ὁ Ἅγιος εἰς Μόσχαν, ἠξιώθη ἐξ ὕψους θείας χάριτος, ἤγουν τοῦ ὑπερμαχῆσαι ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας κατὰ τῶν τολμηρῶν αἱρετικῶν τῶν ἐχθρῶν αὐτῆς, καὶ διὰ τοῦ θυρεοῦ τῆς ὀρθοδοξίας, ἀποκροῦσαι τὰ βέλη τῆς ἀναιδοῦς αὐτῶν θρασυστομίας. Βλέποντες γὰρ αὐτὸν οἱ ἄφρονες καὶ ἐχθροὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ κράτους, τὰ τῆς διοικήσεως σκῆπτρα ἐν χερσὶ μειρακίων, καὶ ἐξαπατώμενοι τῇ ἐλπίδι, ὅτι οὐ δύνανται χαληνῶσαι τὴν αὐθάδη αὐτῶν παρρησίαν, παρεστάθησαν ἔμπροσθεν τῶν νέων βασιλέων, καὶ τοῦ Πατριάρχου, ζητοῦντες ἄδειαν, ἵνα ποιήσωσι μετὰ τῆς Ἐκκλησίας συνοδικὴν συζήτησιν, περὶ τῆς παραδόσεως τῆς ἀληθοῦς πίστεως, ὁποία ἐστὶν ἀληθεστέρα, ἡ ἐκκλησιαστικὴ διδασκαλία, ἢ τῶν αἱρετικῶν τὸ φρόνημα; ἡ δὲ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀδιστάκτως οὖσα βεβαιωμένη ἐν τῇ ὀρθοδοξίᾳ αὐτῆς, ὡς ἔχουσα κεφαλὴν αὐτὸν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, οὐδεμίαν ἀνάγκην εἶχε συζητήσεων μετὰ τῶν ἀντιμάχων αὐτῆς· ἀλλ' ἐπειδὴ ἦσάν ποτε τέκνα αὐτῆς, καὶ ἐξ ἀμαθείας καὶ βαρβαρότητος αὐτῶν ἀπεσκίρτησαν, καὶ ἵνα αὐτοὺς σωφρονήσῃ, καὶ ἐπιστρέψῃ πάλιν εἰς τὰς ἱερὰς ἀγκάλας αὐτῆς, ἐπλήρωσε τὴν αἴτησιν αὐτῶν· καὶ κατὰ τὰς ε΄. Ἰουλίου τῷ 1682 ἔτει συνηθροίσθη ἐν τῷ βασιλικῷ παλατίῳ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Πατριάρχου σύνοδος ἀρχιερέων καὶ ἱερέων, παρόντων καὶ τῶν βασιλέων, καὶ τῆς βασιλίσσης Ναταλίας καὶ πάσης τῆς βασιλικῆς Συγκλήτου, ὅπου συνῆλθον καὶ οἱ Ρασκόλνικοι αἱρετικοί, καὶ ἤρξατο ἡ ποθουμένη αὐτοῖς συζήτησις· ἀλλὰ ταχέως ἐμφράχθησαν τὰ ψευδῆ λαλοῦντα στόματα αὐτῶν, καὶ κατῃσχύνθη ἡ ψευδοδιδασκαλία αὐτῶν παρὰ τῶν θείων ἱεραρχῶν, μεθ' ὧν ὁ θεόσοφος Μητροφάνης ἐθαυμάζετο διὰ τὸν πνευματικὸν ζῆλον, καὶ τὴν τῶν λόγων αὐτοῦ δύναμιν· καὶ ὁ θαυμαστὸς οὗτος ἀγὼν ἐμεγάλυνε τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

ι΄. Μετὰ ταῦτα ἀπεστάλη ἐντίμως παρὰ τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ Πατριάρχου εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἐπαρχίαν Βορονεζίαν· καὶ φθάσας ἐκεῖ ἤρξατο προθύμως τοὺς ποιμαντικοὺς ἀγῶνας· καὶ τῇ τοῦ Θεοῦ χάριτι ἀναβὰς εἰς τὸ τῆς ἁγιότητος ὕψος ἀφῆκε τὴν φωνὴν τοῦ ὀρθοδόξου κηρύγματος αὐτοῦ, καὶ ἤρξατο διδάσκειν καὶ συνθέτειν λόγους ἐκκλησιαστικοὺς καὶ διδακτικούς, καὶ καθεκάστην εὐηγγελίζετο καὶ ἐνουθέτει τὰ πνευματικὰ αὐτοῦ τέκνα· διόπερ καὶ ἐγκατέλιπεν εἰς τὴν ποίμνην αὐτοῦ πολλοὺς λόγους λίαν ψυχωφελεῖς, καὶ γέμοντας νουθεσιῶν καὶ παραδόσεων τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν θείων Πατέρων. Καὶ γενόμενος διὰ βίου καὶ λόγου εἰκὼν τῆς ἀρετῆς τῇ ἑαυτοῦ ποίμνῃ εἵλκυε μεθ' ἑαυτοῦ πάντα τὰ λογικὰ αὐτοῦ πρόβατα εἰς τὴν τῆς σωτηρίας ὁδόν, τοὺς μὲν ἁμαρτωλοὺς πρὸς μετάνοιαν καὶ διόρθωσιν βίου καθοδηγῶν, τοὺς δὲ ἐναρέτους ἐν τῇ ἀρετῇ μέχρι τέλους ἐπιστηρίζων· καὶ γενόμενος κατὰ τὸν

Ἀπόστολον, «τοῖς πᾶσι τὰ πάντα,» ὑπῆρχε τοῖς πᾶσιν εὐπρόσιτος· καὶ οἰκειοποιούμενος τὴν ἑκάστου ἀνάγκην, εὐηρέστει ἑκάστῳ μετὰ πάσης προθυμίας. Ὅθεν πλούσιοι καὶ πένητες, εὐγενεῖς καὶ ἰδιῶται, νέοι καὶ γέροντες, ἅπαντες ἐξ ἴσου εἶχον αὐτὸν ὡς πατέρα φιλόστοργον, καὶ φροντιστὴν τῶν ψυχῶν αὐτῶν. Ὁ ἀρχιερατικὸς αὐτοῦ οἶκος ἦν κοινὸν καταφύγιον τῶν τεθλιμμένων καὶ ἀδικουμένων, καὶ ξενοδοχεῖον τῶν ξένων, ἰατρεῖον τῶν ἀσθενούντων καὶ ἀνάπαυσις τῶν κεκοπιακότων.

ια΄. Πολλάκις μόνος ἀφ' ἑαυτοῦ ἀπερχόμενος ἐπεσκέπτετο τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς ἐν φυλακῇ ὄντας, νουθετῶν αὐτοὺς καὶ παρηγορῶν, καὶ ἐκ τῶν ἰδίων χειρῶν αὐτοῦ ὑπηρετῶν μετὰ μεγίστης ταπεινότητος· καὶ πρὸς τούτοις ὁ ἀληθὴς οὗτος ποιμήν, οὐχὶ μόνον τοὺς ζῶντας καὶ ἐξ ὕψους αὐτῷ οἰκειωθέντας ὡς τῷ ποιμένι τὰ πρόβατα, καὶ τῷ πατρὶ τὰ τέκνα, ἐνηγκαλίζετο μετὰ ἐγκαρδίου ἀγάπης, ἀλλὰ καὶ τοὺς κοιμηθέντας ὀρθοδόξους, ὥσπερ τοὺς ὑπὸ τὴν πνευματικὴν προστασίαν αὐτοῦ τελειωθέντας, οὕτω καὶ τοὺς ἔξω τῆς ποίμνης αὐτοῦ, καὶ μάλιστα τοὺς ὀρθοδόξους στρατιώτας, τοὺς ὑπὲρ τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος, ἐν πολέμοις τὴν ψυχὴν αὐτῶν θυσιάσαντας, ἐδέχετο καὶ ἐδέετο ἀεννάως ἐν ὅλῃ τῇ ζωῇ ὑπὲρ τούτων μετὰ ἐγκαρδίου πρὸς Κύριον δεήσεως· καὶ μάλιστα ὑπὲρ τῶν ἐκ τοῦ τάγματος τοῦ ἡγεμόνος Ἀλεξίου Σιμωνίδους τοῦ Σεΐνου μεταστάντων στρατιωτῶν, τῶν πλησίον τῆς πόλεως Ἀζὼφ ἀποκτανθέντων, καὶ αἰχμαλωτισθέντων καὶ ἐκεῖσε τελειωθέντων.

ιβ΄. Προσθέττων δὲ μετὰ ζήλου πολλοῦ κόπους καὶ πόνους ὁ Ἅγιος, εὗρε τῇ τοῦ Θεοῦ εὐδοκίᾳ χάριν καὶ παρὰ τοῖς ἐπιγείοις ἐξουσιασταῖς, τοῖς τε ἐκκλησιαστικοῖς λόγῳ καὶ κοσμικοῖς· ὅθεν κατὰ τὸ 1696 ἔτος, ὁ μὲν μετὰ τὸν Ἰωακεὶμ πατριαρχεύσας ἐν Ρωσσίᾳ μακαριώτατος Πατριάρχης Ἀνδριανός (α) διὰ πατριαρχικοῦ γράμματος ἐμεγάλυνε τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ, προσθέσας ὑπ' αὐτὴν τοὺς κατοικοῦντας παρὰ τοῖς ποταμοῖς Ὀσερέδαν, Βητούκαν, καὶ Ἠχόρτζαν· ὁ δὲ βασιλεὺς μέγας Πέτρος ὁ Α΄. ἐχάρισεν αὐτῷ πλουσίας δωρεάς, ἵνα γένηται παράκλησις τῶν πτωχῶν καὶ ἀπόρων· καὶ ταύτας τὰς ἀγαθοεργίας ἐδέχετο ὁ Ἅγιος μετὰ εὐχαριστίας παρὰ τοῦ βασιλέως ὡς ἐνέχειρον, δὲν ἐπροσήλωνεν ὅμως τὴν καρδίαν αὐτοῦ εἰς τὰ φθαρτὰ πλούτη, ἀλλ' εἶχεν αὐτὴν προσηλωμένην εἰς τὰ ἄνω, ὅπου ὑπῆρχεν ὁ ἀληθὴς θυσαυρὸς αὐτῆς, ὅνπερ οὔτε σής, ἀφωνίζει, οὔτε κλέπται διορύσσουσι καὶ κλέπτουσιν.

ιγ΄. Ἀγαπήσας δὲ ὁ Ἅγιος κατὰ τὸν Δαυῒδ τὴν εὐπρέπειαν τοῦ θείου

(α) Οὗτος ἦν ὁ τελευταῖος Πατριάρχης τῆς Ρωσσιας, μετ' αὐτὸν δὲ ἔπαυσαν οἱ Πατριάρχαι ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μεγάλου Πέτρου, καὶ ἐσυστήθη ἱερὰ Σύνοδος.

οἴκου, ἀμέσως μετὰ τὴν παραλαβὴν τῆς ἐπισκοπῆς αὐτοῦ, ἠθέλησεν οἰκοδομῆσαι ἀντὶ τοῦ σεσαθρωμένου καὶ ξυλίνου παλαιοῦ ναοῦ, ἕτερον νέον καὶ λιθόκτιστον ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου· ἐπειδὴ παλαιόθεν ἡ Βορονεζίας καθολικὴ Ἐκκλησία ὑπῆρχε τιμωμένη ἐπ' ὀνόματι τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, καὶ ἠγέρθη μετὰ τοῦ περὶ αὐτὴν παρεκκλησίου τοῦ ἁγίου Νικολάου ξύλινος διὰ δαπάνης τοῦ βασιλέως Μιχαὴλ Θεοδωρίδου (α), καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοῦ ἁγιωτάτου Πατριάρχου Ρωσσίας Φιλαρέτου (β), εἶτα μετὰ παρέλευσιν καιροῦ ἀνανεώθη, καὶ παρεκκλήσιον ἐκτίσθη ἐν αὐτῇ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ, καὶ τῶν λοιπῶν Ἀσωμάτων δυνάμεων· ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνανεωθεῖσα ἐπαλαιώθη. Ὅθεν ὁ τοῦ Θεοῦ θεράπων Μητροφάνης ἐζήτησεν εἰς αὐτὸ τὸ ἔργον τὴν εὐλογίαν τοῦ Πατριάρχου Ἀνδριανοῦ, καὶ λαβὼν αὐτήν, ταχέως ἤρχισε τὴν οἰκοδομήν, ἥτις διήρκεσεν ἕως δεκαπέντε ἔτη· τέλος κατὰ τὸ 1699 ἔτος, ὅτε πλέον ἡτοιμάζετο ἀνεγερθῆναι τὸ τέμπλον, παρ' ἐλπίδα πᾶσαν, εὑρέθη κατὰ λάθος τῶν κτιστῶν, τὸ νέον κτίριον ἐπισφαλές, ἐπειδὴ ἀνεφάνησαν εἰς τὰ τείχη αὐτοῦ ῥήγματα διὸ ἔμεινεν ἀτελές· μόνον ἓν Παρεκκλήσιον τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιχαὴλ ἐτελειώθη· ἀλλὰ καὶ αὐτὸ οὐκ ἐγκαινιάσθη· ἡ δὲ θεία λειτουργία ἐτελεῖτο εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου. Ὅμως καὶ τοῦτο προωρισμένον ἦν ἐκ Θεοῦ, διὰ περισσοτέραν δόξαν τοῦ αὐτοῦ θεράποντος· ἐπειδὴ ὅτε μετὰ τὴν θείαν αὐτοῦ μετάστασιν ἐχρειάσθη ἐπιδιορθώσεως τὸ Παρεκκλήσιον τῶν Ἀρχαγγέλων, τότε τὸ ἱερὸν αὐτοῦ λείψανον μετεκομίσθη ἐκεῖθεν εἰς τὴν ξυλίνην Ἐκκλησίαν τῆς ἀκαταφλέκτου βάτου, τὴν οὖσαν ὑποκάτωθεν τοῦ κωδωνοστασίου· κἀκεῖθεν πάλιν μετὰ παρέλευσιν 15 ἔτους ἀπὸ τῆς θείας αὐτοῦ κοιμήσεως μετεκομίσθη εἰς τὴν νεόκτιστον Ἐκκλησίαν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ὅπου ἀνεπαύετο μέχρι τῆς αὐτοῦ ἀναδείξεως.

ιδ'. Ὅτι δὲ καὶ τὴν αὐτοῦ πατρίδα ἐξ ὅλης ψυχῆς ἠγάπα ὁ Ἅγιος οὗτος Μητροφάνης, καὶ μάλιστα διὰ τὴν ἐν εὐσεβείᾳ ἀνθοῦσαν ἐν αὐτῇ ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, εἴδομεν καὶ πρότερον τὸν πρὸς ὄφελος της βασιλείας αὐτοῦ εὐεργετικὸν αὐτοῦ ζῆλον· ἀλλ' ὑπερβαλλόντως ἐξέλαμψεν ἡ πρὸς τὴν πατρίδα αὐτοῦ ἀγάπη εἰς τὰς ὑστερινὰς ἡμέρας τῆς αὐτοῦ ἱεραρχίας, ὡς ἐκ τῶν κατωτέρω ῥηθησομένων κατάδηλον γίνεται. Ὁ μέγας βασιλεὺς Πέτρος ὁ Α'. ὡπλίζετο τότε εἰς πόλεμον κατὰ τοῦ ἐπιβλαβοῦς τοῦ χριστιανισμοῦ βασιλείου τῶν Ἀγαρηνῶν· ὅθεν καὶ ἡτοιμάζοντο εἰς τὴν Βορονεζίαν διάφορα πλοῖα· καὶ ὁ Ἅγιος ἀνεδείχθη ἐγκαρδιώτατος συνεργὸς τούτου τοῦ βασιλικοῦ ἔργου, ἔργῳ τε καὶ λόγῳ· ἔργῳ

(α) Οὗτος ἐβασίλευσεν ἐν Ρωσσίᾳ ἀπὸ τοῦ 1613 ἕως τοῦ 1645.
(β) Ἐπατριάρχευσεν τῷ 1619—1634.

μὲν αὐτὸς ἑαυτὸν ἀφιερώνων εἰς τὸ κοινὸν ὄφελος· λόγῳ δὲ διεγείρων τὸν λαὸν διὰ τῶν διδαχῶν αὐτοῦ, ἵνα ὁλοψύχως συνεργήσωσι διὰ κόπου καὶ συνδρομῆς εἰς τὸ τοσοῦτον ὠφέλιμον ἔργον διὰ ὅλην κοινῶς τὴν πατρίδα. Ὅτε δὲ ἔμαθεν ὅτι βραδύνει ἡ τῶν πλοίων κατασκευὴ ἐκ τῆς ἐλλείψεως τοῦ βασιλικοῦ θησαυροῦ, ἔσπευσε ταχέως θεραπεῦσαι τοῦτο τὸ ἐμπόδιον, καὶ λαβὼν τὰ τῆς διανομῆς τῆς ἐλεημοσύνης ἐναπολειφθέντα καὶ εὑρεθέντα αὐτῷ ἓξ χιλιάδας ἀργυρᾶ ρούβλια, ἐνεχείρησεν ἅπαντα τῷ βασιλεῖ, εἰπὼν αὐτῷ ἐκ τῆς ἁπλῆς, καὶ ὅλως ἀγάπην πνεούσης αὐτοῦ καρδίας ; «Ἕκαστος τῆς πατρίδος υἱὸς χρεωστεῖ ὑπηρετῆσαι ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐτῷ εἰς τὴν βασιλικὴν ἀνάγκην· δέξαι λοιπόν, ὦ βασιλεῦ, τὰ ἐκ τῶν ἐξόδων μου ἐναπολειφθέντα χρήματα ταῦτα, καὶ ἐξόδευον αὐτὰ κατὰ τῶν ἀπίστων». Ὁ δὲ εὐσεβέστατος μονάρχης ἐκπλαγεὶς εἰς τὴν τοσαύτην πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπην τοῦ Ἁγίου, ἔλαβε ταύτην τὴν εὔκαιρον βοήθειαν ἐξ αὐτοῦ, ὥσπερ ἐξ ὕψους παρ' αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ σταλεῖσαν, ὡς ἐνέχειρον τῆς θείας αὐτοῦ εὐδοκίας εἰς τὴν ἐπιχείρησιν αὐτοῦ ταύτην. Ὅθεν διὰ τῆς τοιαύτης βοηθείας, ἐντὸς ὀλίγου δύο μεγάλα πλοῖα, καὶ εἰκοσιεννέα μικρά, μετὰ τεσσάρων χιλιάδων στρατιωτῶν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ βασιλέως, καὶ τῇ ἁγίᾳ εὐχῇ τοῦ θείου ἱεράρχου Μητροφάνους ἀπέπλευσαν πρὸς τὸν προκείμενον αὐτοῖς ἀγῶνα, εἰς τὰς προχοὰς τοῦ Ταναΐδος ποταμοῦ, ὑπὸ τὰ τείχη τῆς πόλεως Ἀζώφ· καὶ οὕτως ὁ ρωσσικὸς στόλος ἐφάνη πρῶτος εἰς τὰ ὅρια τῶν Ἀγαρηνῶν ἐκ τῶν ἡμερῶν τοῦ Ὀλέγου καὶ τοῦ Βλαδιμήρου, ὅστις κατεφόβησε τὴν τόλμην τῶν ἐχθρῶν, κατέστρεψε τὴν δύναμιν αὐτῶν, καὶ ὑπέταξε τὴν πόλιν Ἀζὼφ ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ μεγάλου Πέτρου.

ιε'. Πανηγυρίζων λοιπὸν ὁ μονάρχης τὴν κατὰ τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ ταύτην νίκην, καὶ δοξάζων τὸν Θεὸν τὸν συμμαχήσαντα αὐτῷ, εὐχαρίστησε καὶ τὸν θεῖον ἱεράρχην Μητροφάνην, ὡς ἔνθερμον εὐχέτην καὶ συμβοηθόν· διορίσας ἵνα τοῦ λοιποῦ ὀνομάζεται, οὐ μόνον τῆς Βορονεζίας, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀζόφης ἐπίσκοπος. Τὸν ὅμοιον πρὸς τὸν τῆς πατρίδος ὄφελος ζῆλον μετὰ προσφορᾶς ἔδειξεν ὁ Ἅγιος καὶ εἰς τὰ 1700 ἔτη, ὅτε βοηθείας τινὸς ἐδεῖτο ἡ βασιλεία ἐν τῷ κατὰ τῶν Σβεκῶν πολέμῳ ἀφιερώσας τέσσαρας χιλιάδας ρούβλια· καὶ κατὰ 1701 ἔτος αὐτοπροαιρέτως ἔδωσε τρεῖς χιλιάδας ρούβλια ὡσαύτως ἀργυρᾶ· ὅθεν δ' αὐτὰς τὰς ἀφιερώσεις ὁ εὐσεβὴς αὐτοκράτωρ, εὐχαρίστησε τῷ Ἁγίῳ διὰ βασιλικῶν χρυσοβούλλων γραμμάτων.

ις'. Εὐγνωμονῶν δὲ ὁ Ἅγιος τῷ Βασιλεῖ, διὰ μέγα καλὸν ἐλογίζετο τὴν πρὸς εὐμένειαν, καὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ· ἀλλ' ὅμως τὴν τῶν χριστιανῶν σωτηρίαν εἶχεν ὑψηλοτέραν πάσης γηΐνης τιμῆς, καὶ τιμιωτέραν πασῶν τῶν δωρεῶν τῶν μεγιστάνων καὶ κραταιῶν τῆς γῆς· καὶ καθὼς πάλαι ὁ μέγας ἐν προφήταις Ἠλίας, οὕτω καὶ ὁ θεῖος Μητροφάνης,

ζηλῶν ἐζήλωσε Κυρίῳ Παντοκράτορι, περὶ τῆς εὐσεβείας τοῦ λαοῦ καὶ παντοίοις τρόποις ἐφρόντιζε καὶ ἐπρονοοῦσεν, ἵνα μή τι σκάνδαλον παρεισδύσῃ εἰς τὸ παρὰ Θεοῦ ἐμπιστευθὲν αὐτῷ ποίμνιον· ἀποδίδων γὰρ ἑκάστῳ τὸ ὀφειλόμενον, τῷ τὸν φόρον, τὸν φόρον, τῷ τὴν τιμήν, τὴν τιμήν, ὁ ζηλωτὴς καὶ πιστὸς φύλαξ τῆς τοῦ Χριστοῦ ποίμνης, οὐκ ᾐσχύνετο ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ λαλῆσαι τὴν ἀλήθειαν καὶ ἔμπροσθεν τῶν βασιλέων· μάλιστα δὲ ἕτοιμος ἦν καὶ μέχρις αἵματος παθεῖν, καὶ μαρτυρικὸν στέφος λαβεῖν ὑπὲρ τῆς πίστεως ἐὰν ἦτο χρεία, καὶ τῷ Κυρίῳ εὐάρεστον. Μαρτυρεῖ τοῦτο ἡ θαυμαστή, καὶ κατὰ θείαν πρόνοιαν ἐνεργηθεῖσα περίστασις αὐτή.

ιζ'. Ὁ βασιλεὺς μέγας Πέτρος, εἶχεν ἔλθει τότε εἰς τὴν Βορονεζίαν ἵνα τὸ συσταθὲν ἐν αὐτῇ παρ' αὐτοῦ ναυπηγεῖον, διὰ τῆς παρουσίας αὐτοῦ ταχύτερον προοδεύει· ἀκολουθῶν δὲ τὴν ἀλλογενῶν Λατίνων συνήθειαν εἰς τὸ καλλωπίζειν τὰς οἰκοδομάς, καὶ τὰς μάλιστα κοινὰς μετὰ ἀγαλμάτων τῶν ἐθνικῶν Θεῶν, ἐπρόσταξε καὶ αὐτός, ἵνα διὰ τῶν τοιούτων ἀγαλμάτων καλλωπισθῇ τὸ νέον οἰκοδόμημα, τὸ διὰ διαφόρους ὑποθέσεις πλησίον τοῦ ναυπηγείου ἀνεγερθὲν παρ' αὐτοῦ, ἐν τῇ Νήσῳ τῇ ἐν τῷ ποταμῷ τῆς Βορονεζίας, ὅπου τὰ θαλάσσια πλοῖα κατεσκευάζοντο. Ἐλθὼν δὲ ποτέ, ἵνα θεωρήσῃ τὰ ἐκεῖ ἐργαζόμενα, καὶ ἔχων ἀνάγκην διά τινα ἐπίσημον ὑπόθεσιν ἰδεῖν τὸν ἱεράρχην Μητροφάνην, ἔστειλε καὶ ἐπροσκάλεσεν αὐτὸν ἐκεῖ ὅπου καὶ αὐτὸς τότε εὑρίσκετο· ὁ Ἱεράρχης οὐκ ἐβράδυνεν ἐκπληρῶσαι τοῦ βασιλέως τὸ πρόσταγμα, ἀλλ' ἦλθε σπουδαίως καὶ πεζὸς εἰς τὸν διορισθέντα τόπον. Ἐν δὲ τῷ πλησιάζειν, βλέπουσιν οἱ καθαρώτατοι αὐτοῦ ὀφθαλμοί, οἵτινες ἦσαν συνηθισμένοι ἐνατενίζειν πάντοτε εἰς τὰς ἁγίας εἰκόνας τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, καὶ τῆς παναχράντου αὐτοῦ Μητρός, καὶ τῶν Ἁγίων αὐτοῦ, ἐν καιρῷ τῆς ἐκ καρδίας πρὸς τὰ πρωτότυπα ἀναπεμπομένης προσευχῆς αὐτοῦ· βλέπουσι λέγω τὰ ἀγάλματα τῶν ἐθνικῶν θεῶν ἔμπροσθεν τῶν θυρῶν, καὶ ἐν τῇ αὐλῇ τῆς ἐκτεταμένης ἐκείνης οἰκοδομῆς ἱστάμενα μετ' ἐκείνης τῆς ἀσέμνου γυμνότητος, ἧς περ ὡς ἔθος αὐτὰ κατασκευάζονται· τοῦτο τὸ θέαμα ἰδὼν ὁ δίκαιος, καὶ λυπηθεὶς ἐκ καρδίας, καὶ στενάξας ἀπέστρεψεν εὐθέως τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ ἐστράφη μετὰ σπουδῆς εἰς τὰ ἴδια. Μαθὼν δὲ τοῦτο ὁ Βασιλεύς, ἔστειλεν ἐκ δευτέρου πρὸς τὸν Ἅγιον, ἵνα ἐρωτήσῃ τὴν αἰτίαν τοῦ τοιούτου κινήματος, καὶ προσκαλέσῃ πάλιν αὐτόν. Ὁ δὲ θεῖος ἱεράρχης, ἀφόβως καὶ ἀταράχως ἀπεκρίθη τῷ βασιλεῖ μηνυτῇ: «Ἕως ὅτου ο βασιλεὺς δὲν διατάξει νὰ ἀρθῶσι τὰ εἴδωλα, ὧν περ ἡ θεωρία σκανδαλίζει τὸν λαόν, ἐγὼ οὐ δύναμαι παρασταθῆναι ἔμπροσθεν αὐτοῦ». Ὁ μονάρχης ἀκούσας τοιαύτην ἐλευθερίαν καὶ τολμηρὰν ἀπόκρισιν, ἐστοχάσθη ὅτι ἠναντιοῦτο εἰς τὴν βασιλικὴν αὐτοῦ ἐξουσίαν, καὶ ὡς ἄνθρωπος θυμωθεὶς κατ' αὐτοῦ, ἔστειλε καὶ ἐκ τρίτου

μετ' ἀπειλῆς, ὅτι ἐὰν οὐ βιασθῇ ὅσον τάχος ἐκπληρῶσαι τὴν βουλὴν αὐτοῦ, ὡς παραβάτης τοῦ βασιλικοῦ προστάγματος περιμενέτω τὴν καταδίκην τοῦ θανάτου. Ἀπεκρίθη τῷ παρὰ τοῦ βασιλέως σταλέντι ὁ θεῖος ἱεράρχης· «Τὸ μὲν σῶμά μου ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ βασιλέως ἐστι, καὶ ἐκεῖνος ἐξουσίαν ἔχει θανατῶσαι αὐτό· ἐμοὶ γὰρ κατὰ τὸν Ἀπόστολον: «Καὶ τὸ ζῆν Χριστός, καὶ τὸ ἀποθανεῖν κέρδος·» τὴν δὲ ψυχήν μου οὐδεμία ἀνθρώπινος δύναμις δύναται κυριεῦσαι· ἀλλ' ἔστι Θεὸς δυνάμενος καὶ σῶμα καὶ ψυχὴν ἐμβαλεῖν εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός· ἐκεῖνον δειλιῶ καὶ τρέμω, τὸν φοβερόν, καὶ ἀφαιρούμενον πνεύματα ἀρχόντων, φοβερὸν παρὰ τοῖς βασιλεῦσι τῆς γῆς· περὶ δὲ τοῦ προσκαίρου τούτου θανάτου, οὐδὲν φροντίζω, μάλιστα ἐμοὶ κατὰ τὸν Ἀπόστολον· «Κρεῖττον τοῦ ἀποθανεῖν, ἢ ἵνα τὸ καυχημά μου κενώσῃ τίς.» κάλλιόν μοι ἀποθανεῖν, ἢ παραβλέψαι τὸ ἁγιώτατον τῆς ἀρχιερατικῆς μου ἀξίως χρέος, οὗ περ ἡ ἐκπλήρωσις ἐστὶν ἀληθῶς καύχημα ἐμὸν ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων· κάλλιόν μοι ἀποθανεῖν, ἢ τῇ τῶν δειλῶν σιωπῇ διὰ ἀνθρωπαρέσκειαν κυριευθεὶς φανερῶσαι, ὅτι δίδω τὴν ἐλευθερίαν τοῖς ἀκαθάρτοις εἰδώλοις τῶν ἐθνικῶν θεῶν, ἵνα ἵστανται καὶ φυλάττωνται ἐντίμως εἰς ἔντιμον τόπον, διὰ πρόσκομμα καὶ σκάνδαλον τῷ ἁπλῷ καὶ ἔτι νεάζοντι τῇ πίστει λαῷ». Ὁ βασιλεύς, ἐὰν καὶ ἐπεκράνθη ἐν τούτοις πολλὰ διὰ τὴν παρὰ τοῦ ἱεράρχου τελείαν ἀποβολὴν τοῦ ζητήματος αὐτοῦ, ὅμως τὴν ἁγιότητα αὐτοῦ εὐλαβούμενος ἐκράτησε τὴν ὀργὴν αὐτοῦ, δεξάμενος μεθ' ὑπομονῆς τὴν ἐλεγκτικὴν καὶ ὀξεῖαν αὐτοῦ ἀπόφασιν.

ιη'. Ἐν τῷ μεταξὺ γνωρίζων ὁ θεῖος ἱεράρχης, ὅτι ὁ βασιλικὸς λόγος ὁ ἐπαπειλῶν αὐτῷ θάνατον οὐ παρέρχεται, ἐτάχυνε προσδραμεῖν εἰς τὸ θεῖον ἔλεος, μετὰ θερμῆς δεήσεως καὶ μετανοίας, καὶ ἑτοιμάζειν ἑαυτὸν εἰς τὴν ἐκ τῆς προσκαίρου ταύτης ζωῆς ἔξοδον· ὅθεν τάχιστα ἐπρόσταξεν, ἵνα ἐν τῇ καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ σημάνωσι διὰ τοῦ μεγάλου κώδωνος πρὸς ὁλονύκτιον ἀγρυπνίαν. Ἀκούσας δὲ ὁ βασιλεὺς τὸν ἦχον τοῦ κώδωνος ἀνελπίστως, καὶ ἀγνοῶν τὴν αἰτίαν τούτου, ἐπειδὴ κατὰ τὴν αὔριον οὐδεμία ὑπῆρχεν ἑορτή, ἔστειλεν, ἵνα ἐρωτήσωσι περὶ τούτου τὸν ἀρχιερέα. Ἀπεκρίθη ὁ ἱεράρχης: «Ἐπειδὴ καὶ ἐμοὶ ὡς παραβάτῃ τοῦ βασιλικοῦ προστάγματος, ἀπεφασίσθη καταδίκη θανάτου, ἑτοιμάζομαι πρὸς θάνατον, καὶ σπεύδω, ἵνα προσφέρω σὺν τῇ Ἐκκλησίᾳ δέησιν πρὸς τὸν Θεόν, ὑπὲρ ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν μου, ὅπως δείξῃ ἐν ἐμοὶ Κύριος τὸ ἔλεος αὐτοῦ, καὶ χαρίσῃ μοι τὴν σωτηρίαν μου, καὶ μὴ καταβιβασθῶ κατὰ τὰ ἔργα μου εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης· ἀλλὰ κατατάξῃ με ἐν τόπῳ ζωῆς.» Ἐθαύμασεν ὁ βασιλεὺς τὸν τηλικοῦτον περὶ τῆς εὐσεβείας ζῆλον τοῦ ἱεράρχου, ὅτι καὶ αὐτὴν τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ζωὴν οὐκ ἐλυπήθη· καὶ συγκατανεύσας εἰς τὴν αὐτοῦ πρὸς τὴν εὐσέβειαν ἀδιάσειστον στερρότητα, ἐπρόσταξεν εὐθέως συντριφθῆναι τὰ εἴδωλα, καὶ

ταχέως δι' εἰδοποιήσεως ἀναπαῦσαι τὴν καρδίαν τοῦ δικαίου γέροντος, ὅτι ἐλευθεροῦται τῆς προρρηθείσης αὐτῷ θανατικῆς καταδίκης. Τότε καὶ ὁ Ἅγιος ἄνευ βραδύτητος παρασταθεὶς ἔμπροσθεν τοῦ μονάρχου, καὶ προσπεσὼν ὡς πιστὸς ὑπήκοος εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, εὐχαρίστησεν αὐτῷ ἐκ καρδίας, καὶ διὰ τὴν φύλαξιν τῆς ἑαυτοῦ ζωῆς, καὶ πολλῷ μᾶλλον διὰ τὴν συντριβὴν τῶν εἰδώλων, καὶ ἀποβολὴν αὐτῶν ἐκ μέσου τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ.

ιθ'. Τοιουτοτρόπως γοῦν ὁ θεῖος Μητροφάνης θύσας τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν προβάτων, ἐστεφανώθη ἄνωθεν διὰ τῆς ἀρρήτου δόξης τῆς ὁμολογίας· διότι ἂν καὶ οὐκ ἐθανατώθη πραγματικῶς, ἀλλ' ὅμως διὰ τῆς βεβαίας καὶ ἀμεταθέτου ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας πρὸς θάνατον ἀποφάσεως αὐτοῦ, ἔπιεν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ τὸ τοῦ θανάτου ποτήριον. Ἔκτοτε λοιπὸν μέχρι τέλους τῶν ἡμερῶν τοῦ θείου Μητροφάνους, μαθὼν ὁ βασιλεὺς τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, ἐφύλαττε πρὸς αὐτὸν βαθύτατον σέβας, χαρίζων αὐτῷ τὴν πλουσίαν βασιλικὴν αὐτοῦ ἐλεημοσύνην· καὶ εἰς πᾶσαν ἐν τῇ Βορονεζίᾳ ἔλευσιν αὐτοῦ, πρὸ τῶν ἄλλων ἐπισκέπτετο τὸν θεῖον ἱεράρχην· καὶ συνομιλῶν αὐτῷ ψυχωφελεῖς διηγήσεις, ἀνεχώρει πάντοτε μετὰ πνευματικῆς ἀγαλλιάσεως καὶ φωτισμοῦ, καὶ μετὰ περισσοτέρας πρὸς αὐτὸν εὐλαβείας.

κ'. Ἐν τούτοις καὶ τοιούτοις ἔργοις καταγινόμενος ὁ Ἅγιος διὰ τοῦ ἑαυτοῦ ποιμνίου, καὶ τὸ κοινὸν ὄφελος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ λαοῦ, οὐκ ἠμέλει ὅμως καὶ τοὺς ἀγῶνας τῆς ἀσκήσεως, ἀλλ' ἐνήστευεν πάντοτε ἐκτεταμένας νηστείας, ἐπροσηύχετο μετὰ κατανύξεως καὶ θερμῶν δακρύων, ἠγρύπνει ἐν ὅλῃ τῇ νυκτὶ προσευχόμενος καὶ παραβλέπων τὴν σωματικὴν ἀνάπαυσιν, καὶ ὥσπερ οὐράνιον πετεινὸν διαχωριζόμενος τῶν γηΐνων φροντίδων, ἀνέβαινεν εἰς τὸ ὕψος τῆς θείας γνώσεως· καὶ οὕτω μὲν ἠγωνίζετο τῷ κρυπτῷ· ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς κοινὰς ἀκολουθίας καὶ θείας ἱερουργίας μετὰ κατανενυγμένης καρδίας ἀνέπεμπε τὰς εὐχαριστηρίους καὶ ἱκετηρίους εὐχάς, δεόμενος πρὸς τὸν Ἀρχιποίμενα Κύριον, ἵνα θαυμαστώσῃ ἐπ' αὐτὸν τὰ ἐλέη αὐτοῦ, καὶ ὁδηγῆσαι τὸν λαὸν αὐτοῦ ἐκ τῆς ἐρήμου τοῦ παμμοχθήρου τούτου κόσμου, εἰς τὴν οὐράνιον δόξαν τῆς θείας μακαριότητος.

κα'. Οὕτω λοιπὸν μέχρι βαθυτάτου γήρατος ἐν τῇ στενῇ καὶ τεθλιμμένῃ ὁδῷ τῆς σωτηρίας ἀγωνιζόμενος, ἔφθασεν εἰς τὸ μακάριον αὐτοῦ τέλος. Καὶ προβλέπων ὅτι οὐ μακρὰν αὐτοῦ ἡ τοῦ θανάτου ἵστατο ὥρα, ἡτοίμασε τὴν ἑαυτοῦ διαθήκην, τὴν γέμουσαν πνευματικὴν γλυκύτητα, καὶ δεικνύουσαν τὴν ἄκραν αὐτοῦ ταπείνωσιν. Ἔπειτα ἐζήτησε καὶ ἔλαβε τὸ μέγα καὶ ἀγγελικὸν τῶν μοναχῶν σχῆμα· καὶ λέγων: «Κύριε εἰς χεῖράς σου παρατίθημι τὸ πνεῦμά μου,» παρέδωκε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ εἰς χεῖρας Θεοῦ τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ τοῦ Νοεμβρίου ἐν ἔτει 1703, τὸ ὀγδοη-

κοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ· ἐξ ὧν τὰ μὲν τεσσαράκοντα ἔζησε κοσμικὸς ἔγγαμος, τὰ δὲ ἄλλα τεσσαράκοντα ἐν τῇ μοναχικῇ καὶ ἀρχιερατικῇ αὐτοῦ πολιτείᾳ. Ἔτυχε δὲ καὶ ὁ βασιλεὺς μέγας Πέτρος εἰς τὴν αὐτοῦ μετάστασιν, ὅστις καὶ μόνος ἰδίοις χερσὶ ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ· καὶ μεγάλως λυπηθεὶς ἔκλαιε πικρῶς τὸν τοιοῦτον ἄξιον Ποιμένα. Ἀλλὰ καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Βορονεζίας μαθόντες τὸν θάνατον τοῦ Ἁγίου, ἔδραμον ὅλοι σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις κλαίοντες καὶ ὀδυρόμενοι τὸν φιλότεκνον αὐτῶν πατέρα, ὥστε σχεδὸν ἐγέμησεν ὅλη ἡ πόλις θρήνου καὶ ὀδυρμοῦ. Ἐποίησε δὲ τὴν κηδείαν αὐτοῦ ὁ βασιλεὺς μεγαλοπρεπῶς καὶ μετὰ μεγίστης παρρησίας καὶ παρατάξεως, μετὰ τῶν μεγιστάνων αὐτοῦ, καὶ πολλῶν ἀρχιερέων, καὶ χιλιάδων λαοῦ· καὶ μόνος αὐτὸς ὁ μονάρχης κατέθεσε τὸ ἅγιον λείψανον αὐτοῦ εἰς τὸν τάφον ἰδίοις χερσί· ὅστις καὶ ἐγκώμιον σύντομον ἐξεφώνησεν εἰς τὴν αὐτοῦ κηδείαν. Οὗτός ἐστιν ὁ βίος καὶ ἡ πολιτεία τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Μητροφάνους, τοῦ πρώτου ἐπισκόπου Βορονεζίας καὶ θαυματουργοῦ· καὶ ἐπειδὴ ἁγίως ἐπολιτεύσατο, ἐγένετο καὶ κληρονόμος τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

κβ'. Καιρὸς δὲ ἤδη ἐστίν, ἵνα ἀρχίσωμεν τὴν διήγησιν περί τε τῶν θαυμάτων καὶ τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ λειψάνου αὐτοῦ, εἰς δόξαν τοῦ τε δοξάσαντος Θεοῦ, καὶ τοῦ δοξασθέντος ἁγίου Μητροφάνους. Ὁ ἐπιστηριγμὸς τῆς πίστεως καὶ ἡ γλυκεῖα παραμυθία τῆς Ἐκκλησίας εἰσὶ τὰ θαύματα· καὶ μάλιστα εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα, καθ' ὃν τὰ σκάνδαλα εἰς τὴν πίστιν, καὶ εἰς τὸ πολίτευμα διασπείρονται μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τῶν λεγομένων πεφωτισμένων· διὰ τοῦτο λοιπὸν βούλομαι παραστῆσαι πιστότατα ἐν ἀνυπόπτοις μαρτυρίαις τεθεμελιωμένης διήγησιν περὶ τῆς εὑρέσεως τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου Μητροφάνους καὶ τῶν θαυμάτων αὐτοῦ.

κγ'. Μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ Ἁγίου, πολλοὶ εὐλαβεῖς κατὰ συνέχειαν καὶ ἐκ διαλειμμάτων προσήρχοντο εἰς τὸν τάφον αὐτοῦ καὶ ἐποίουν δεήσεις καὶ παννυχίδες μέχρι τοῦ 1820. Μετὰ δὲ ταῦτα διά τινα θαύματα ἐνεργηθέντα εἴς τινας παρὰ τοῦ Ἁγίου, ηὐξήθη ὁ ἀριθμὸς τῶν προσερχομένων τῷ τάφῳ, καὶ περισσότερον ἐπλήθυνεν ἡ εὐλάβεια, καὶ συνεχέστερον προσήρχοντο: διὰ τοῦτο καὶ λόγος ἐγένετο περὶ Ἀνακομιδῆς τοῦ λειψάνου αὐτοῦ (οὐ γὰρ ποιοῦσιν ἐν Ῥωσσίᾳ ἀνακομιδὴν ἐπ' οὐδενὸς λειψάνου, εἰμή, ὅταν ἴδωσι τί σημεῖον.) Ἔφθασε δὲ τοῦτο καὶ εἰς τὰς ἀκοὰς τῆς ἁγιωτάτης Συνόδου τῆς Ῥωσσίας· ἀλλ' αὐτὴ διέκρινεν, ὅτι, ὁπόταν ἐστὶν εὐάρεστον τῷ Θεῷ, φανερῶσαι τὴν θαυματουργὸν αὐτοῦ δύναμιν, ἐκτελεῖ αὐτὸ καὶ ἄνευ τῆς ἀνθρωπίνης συνεργείας· ὅθεν καὶ διώρισεν διὰ γραφῆς τὸν τῆς Βορονεζίας ἐπίσκοπον Ἀντώνιον, ἵνα προσέχῃ ἀκριβῶς εἰς τὰ μέλλοντα γενέσθαι· ὅστις ἔκτοτε ἐδιώρισεν, ἵνα καταγράφωνται τὰ ὑπὸ τοῦ ἁγίου Μητροφάνους ἐκτελούμενα θαύματα.

κδ΄. Κατὰ τὸ ἔτος 1831 περὶ τὸ φθινόπωρον, ἠθέλησαν ἐπιδιορθῶσαι τὴν καθολικὴν Ἐκκλησίαν, ἐν ᾗ ὑπῆρχε τεθαμμένον τὸ λείψανον τοῦ Ἁγίου, καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐπιδιορθώσεων, ἐφάνη ἀναγκαῖον, ἵνα ἐπιθεωρηθῇ εἴς τινα μέρη ἡ τοῦ θεμελίου στερεότης, καὶ μετασταθῇ τὸ ἔδαφος· ὅθεν ὅτε ἐχαλάσθη τὸ ἔδαφος τοῦ δεξιοῦ μέρους, τότε πλησίον τοῦ τείχους ἐφάνη μνῆμα, οὗτινος μέρους ἦν χαλασμένον, ὅπου θεωρήσαντες εἶδον ἐντὸς τοῦ μνήματος τάφον ξύλινον ἀσκεπῆ, καὶ ἐν αὐτῷ τὸ σῶμα τοῦ ἁγίου ἱεράρχου Μητροφάνους ὅλον ἄφθαρτον. Ἡ εὕρεσις αὕτη τοῦ θείου λειψάνου ἐφανερώθη μυστικῶς τῷ τότε εὐσεβεστάτῳ βασιλεῖ Νικολάῳ Παυλίδῃ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1832 ἔτους· ἡ δὲ αὐτοῦ Μεγαλειότης διωρίσατο, ἵνα ἀναφερθῇ ἡ ὑπόθεσις αὕτη εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν τῆς ἁγιωτάτης Συνόδου, ὅμως μυστικῶς. Ἀρξαμένη δὲ ἡ ἁγιωτάτη Σύνοδος τὴν ἐπιθεώρησιν, ἐζήτησεν ἐκ τοῦ ἐν Μόσχᾳ συνοδικοῦ γραφείου τὴν ἐν τῇ συνοδικῇ βιβλιοθήκῃ φυλαττομένην κατὰ πλάτος διαθήκην τοῦ ἱεράρχου Μητροφάνους· ἥτις ἀνακαλύπτει ἴχνη τινὰ τοῦ βίου αὐτοῦ, παριστάνουσα τὴν εὐσέβειαν, τὸν ζῆλον ὑπὲρ τῆς τοῦ ποιμνίου σωτηρίας, καὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς μακαρίας αὐτοῦ ψυχῆς. Παρὰ δὲ τοῦ ἐπισκόπου Βορονεζίας Ἀντωνίου ἐζήτησε τὴν προρρηθεῖσαν καταγραφὴν τῶν ἐν τῷ τάφῳ τοῦ Ἁγίου τελουμένων θαυμάτων, σὺν τούτοις καὶ ἄλλα τινὰ ἐγγράφως· καὶ ἐκ πιστοτάτης παραδόσεως συνάξασα, ἐφάνησαν ἱκανώτατα ἐπιβεβαίωσαν τῆς ἀφθαρσίας τῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου.

κέ. Ἀλλὰ περὶ τῶν θαυμάτων τῶν ἐν τῷ τάφῳ τοῦ Ἁγίου ἐνεργουμένων ἠθέλησεν ἡ ἱερὰ Σύνοδος νὰ μεταχειρισθῇ ἐκεῖνα τὰ μέσα καὶ τοὺς τρόπους τῆς ἐρεύνης, ἅπερ μεταχειρίσθη καὶ πρότερον εἰς τοιαύτας περιστάσεις, δηλαδὴ εἰς τὴν ἀνακομιδὴν τῶν λειψάνων τῶν ἁγίων ἱεραρχῶν Δημητρίου ἐπισκόπου Ροστόβης καὶ Ἰννοκεντίου ἐπισκόπου Ἰρκούστης. Συστήσασα λοιπὸν ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἐπιτροπήν, τόν τε Εὐγένιον ἀρχιεπίσκοπον Ριζανίου καὶ Ἀντώνιον ἐπίσκοπον Βορονεζίας καὶ Ἑρμογένην ἡγούμενον Μονῆς τοῦ Σωτῆρος τῆς ἐπιλεγομένης τοῦ Ἀνδρονίκου, ἀπέστειλεν αὐτοὺς εἰς Βορονεζίαν, προστάζουσα ποιῆσαι ἀκριβῆ ἔρευναν περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης· ἥτις γενομένη τῇ 18 καὶ 19 τοῦ Ἀπριλίου τοῦ 1832 ἔτους, ἐβεβαιώθη ἡ ἀφθαρσία τοῦ ἱεροῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου Μητροφάνους· ὅπερ καὶ πρότερον δὶς ἐφάνη ἄφθαρτον, ὅτε δὶς αὐτὸ μετεκόμισαν ἐν καιρῷ τῆς τοῦ ναοῦ ἐπιδιορθώσεως, πρὸς περισσοτέραν δόξαν τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ, τοῦ μὴ διδόντος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ ἰδεῖν διαφθοράν. Ἁρμόδιον δέ ἐστιν, ἵνα σημειώσωμεν ἐνταῦθα, ὅτι ἀπὸ τῆς τοῦ Ἁγίου κοιμήσεως, μέχρι τῆς αὐτοῦ ἀνακομιδῆς παρῆλθον ἔτη 128· καὶ ὅτι καθὼς λέγει ὁ τῆς ἐρεύνης κώδιξ, τὸ χῶμα τῆς γῆς τοῦ μνήματος τούτου συνίσταται ἐκ τῆς μαυροειδοῦς γῆς, ἥτις ἐστὶν ἀρκετὰ βλαβερά, διότι ἡ ἄνωθεν τοῦ τάφου σανὶς οὐχ εὑρέθη· αἱ δὲ πλαγίαι δρυΐναι σανίδες

ἐκ τῆς ὑγρασίας καὶ τῆς πολυκαιρίας διελύθησαν· μόνη δὲ ἡ ὑποκάτωθεν τοῦ ἁγίου λειψάνου σανὶς ἔμεινεν ἀβλαβής· οὕτως οὖν ἡ θεία πρόνοια ἄφησεν, ἵνα ἐνεργήσῃ εἰς τὰ ξύλα ἡ φυσικὴ φθορά, ὅπως ἐκ τούτου γένηται ἐνδοξοτέρα ἡ τοῦ ἁγίου λειψάνου θαυμαστὴ ἀφθαρσία· καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ διαφθορᾷ τοῦ ξύλου θαυμασίως ἐφύλαξε τὴν ὑποκάτωθεν τοῦ ἁγίου λειψάνου σανίδα, ὅπως τὸ ἐν αὐτῇ ἀναπαυόμενον ἅγιον λείψανον μετακομισθῇ ἐκ τοῦ μνήματος μετὰ τῆς προσηκούσης εὐλαβείας, καὶ ἄνευ κόπου. Τούτων δὲ οὕτω γενομένων, μετεκόμισαν τὸ ἱερὸν τοῦ Ἁγίου λείψανον ἐκ τοῦ τάφου εἰς τὴν καθολικὴν Ἐκκλησίαν, ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ βήματος, ἐν πολλῇ παρατάξει ἀρχιερέων, ἱερέων καὶ διακόνων καὶ ἀναριθμήτου λαοῦ, καὶ τελέσαντες τὴν θείαν λειτουργίαν, ἀπέθεσαν αὐτό, ἔν τῷ δεξιῷ μέρει τοῦ ναοῦ τῶν Ἀρχαγγέλλων, πλησίον τοῦ ἁγίου βήματος· καὶ προσκυνήσαντες καὶ ἀσπασάμενοι αὐτὸ ἅπαντες, διώρισαν συνοδικῶς, ἵνα ἑορτάζηται ἡ μνήμη αὐτοῦ, καθὼς καὶ τῶν λοιπῶν ἁγίων ἐν τῇ κγ΄. Νοεμβρίου.

κϛ΄. Τὰ δὲ τελεσθέντα παρὰ τοῦ ἁγίου τούτου Ἱεράρχου θαύματα ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ κοιμήσεως, μέχρι τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ λειψάνου, τὰ ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Βορονεζίας Ἀντωνίου καταγραφέντα εἰσὶ πλείω τῶν τριάκοντα, ἅτινα ἡμεῖς ἐνταῦθα διὰ τὴν συντομίαν παραλείπομεν· γράφομεν δὲ ὅσα συνέβησαν ἐν τῷ καιρῷ τῆς εὑρέσεως καὶ ἀνακομιδῆς τοῦ ἁγίου αὐτοῦ λειψάνου ὡς βεβαιότατα, διότι ἐτελέσθησαν ἐνώπιον ἀναριθμήτου λαοῦ, καὶ ταῦτα, ὡς συντόμῳ διηγούμεθα.

κζ΄. Εἷς ἄνθρωπος Πέτρος τοὔνομα, κωφὸς καὶ ἄλαλος ἐκ γενετῆς ὑπάρχων, ἰατρεύθη. Παρθένος τις Ναταλία ὀνομαζομένη, ἔχουσα εἰς τὸ στόμα, καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν, καὶ εἰς τὸν λάρυγγα ἀνιάτους πληγάς, ἰατρεύθη. Ἑτέρα παρθένος Ἄννα ὀνομαζομένη, ἔχουσα Δαιμόνιον πέντε ἔτη, ἠλευθερώθη. Ὡσαύτως καὶ μετὰ τὴν ἀνακομιδὴν ἔγιναν καὶ γίνονται πάμπολλα θαύματα ὑπὸ τοῦ ἁγίου Μητροφάνους, ἐξ ὧν διὰ πίστωσιν δύο μόνον θέλομεν διηγηθῆναι, καὶ αὐτὰ ἐν συντόμῳ. Παρθένος τις εὐγενὴς Μαρία ὀνόματι, πάσχουσα ὑπὸ σφοδροῦ πόνου τῆς τε κεφαλῆς αὐτῆς καὶ τοῦ λαιμοῦ, ἀσπασθεῖσα τὸ ἅγιον λείψανον, καὶ ἐνδυθεῖσα τὸν μανδύαν τοῦ Ἁγίου, ἰατρεύθη. Ἄλλη τις γυνὴ κατὰ τὸν εἰκοστὸν τρίτον χρόνον τῆς ἡλικίας αὐτῆς ἔκ τινων συμβεβηκότων ἔμεινεν ἄλαλος καὶ ἡμίξηρος, καὶ πολλὰ ἐξοδεύσασα εἰς ἰατροὺς οὐδὲν ὠφελήθη, εἶτα παρακαλέσασα τὸν Ἅγιον, ἐφάνη αὐτῇ καθ᾽ ὕπνον, καὶ ἰάτρευσεν αὐτήν. Ἀλλὰ καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ Ἁγίου διὰ θαύματος ἐζωγραφίσθη· ἐπειδὴ μὴ γινώσκων ὁ ζωγράφος τὸ εἶδος τῆς μορφῆς αὐτοῦ, παρεκάλει τὸν Θεὸν πολλὰς ἡμέρας, τοῦ ὁδηγῆσαι αὐτόν· ὅθεν ἐμφανισθεὶς αὐτῷ καθ᾽ ὕπνον ὁ Ἅγιος, ἔδειξε τὴν μορφὴν αὐτοῦ καθαρῶς· ὁ δὲ ζωγράφος ἐξυπνήσας, ἐζωγράφισεν αὐτὴν ἀπαραλλάκτως. Καὶ ταῦτα μὲν οὕτως.

κή'. Ἐλλείπετο δὲ ἔτι ἓν πρὸς ἀναπλήρωσιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς δόξης τοῦ ἁγίου Μητροφάνους· καθὼς δηλαδὴ διὰ τῆς κραταιᾶς παρουσίας τοῦ βασιλέως μεγάλου Πέτρου κατεκοσμήθη ἡ κηδεία τοῦ τιμίου αὐτοῦ σώματος, οὕτ·ς ἔπρεπε τιμηθῆναι καὶ ἡ ἀνακομιδὴ αὐτοῦ, διὰ τῆς κραταιᾶς παρουσίας τοῦ βασιλέως Νικολάου Παυλίδου. Ὁ εὐσεβέστατος αὐτὸς βασιλεύς, οὐκ ἐβράδυνεν ἐκπληρῶσαι τὸ χρέος· ἀλλὰ εὐθέως μετὰ τὴν ἀνακομιδὴν τοῦ ἁγίου λειψάνου, (ἥτις ἐγένετο τῇ ζ'. Αὐγούστου) κατὰ τὴν 17 καὶ 18 Σεπτεμβρίου, ὑπῆγε δὶς εἰς Βορονεζίαν, καὶ προσεκύνησε τὸ ἅγιον λείψανον εὐλαβῶς, καὶ ἐπεθεώρησεν αὐτὸ ἀκριβῶς, καὶ τὴν παρακλητικὴν αὐτοῦ ὑμνωδίαν ἠκροάσθη κατανυκτικῶς. Εἶτα καὶ ἡ εὐσεβεστάτη αὐτοῦ σύζυγος, μετὰ τῶν τέκνων αὐτῆς, καθὼς καὶ ἅπασα ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια, ἐλθόντες προσεκύνησαν αὐτό, ἀφέντες αἰώνιον ὑπόδειγμα τῆς μεγάλης αὐτῶν εὐλαβείας, καὶ τῆς θερμῆς πίστεως ἣν εἶχον πρὸς τὸν τοῦ Θεοῦ θεράποντα Μητροφάνην· οὗ ταῖς πρεσβείαις ἐλεῆσαι καὶ σῶσαι ἡμᾶς ὁ Θεός, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος. Ἀμήν.

(Ἐκ τῶν χειρογράφων τοῦ Ἁγίου Ὄρους).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Νοεμ.	Σελ.
Ἀκολουθία τοῦ ἁγ. Φιλίππου Κωνσταντίνου καὶ Παντελεήμονος	14	1
Βίος τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Φιλίππου καὶ περὶ τιμίας Κάρας αὐτοῦ	»	19
Βίος τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος Παντελεήμονος Μείρακος	»	26
Μαρτύρ. τοῦ ἁγ. νεομ. Ἀναστασίου καὶ διήγησις Δανιὴλ τοῦ ἐξ Ἰσμα.	18	37
Ὀπτασία Δανιὴλ μοναχοῦ τοῦ ἐξ Ἰσμαλιτῶν,	18	44
Βίος τοῦ ἁγ. Μητροφάνους ἐπισκόπου Βορονεζίας τοῦ Ρώσσου	23	51

Παρὰ τῷ ἐκδότῃ εὑρίσκονται καὶ πολλὰ ἄλλα θρησκευτικὰ βιβλία δισεύρετα. καθὼς καὶ διάφορα τοῦ ἁγίου Ὄρους ἐργόχειρα καθὼς καὶ ἀντιμίσια κλπ. Ὁ βουλόμενος ν' ἀποκτήσῃ ὁποιονδήποτε βιβλίον ἀποστέλλει τὸ ἀντίτιμον, καὶ ἀμέσως διὰ πρώτου ταχυδρομείου τὸ λαμβάνει. Εὑρίσκεται τὸ παρὸν βιβλίον ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ ἐκδότῃ ὁδὸς Πετράκη ἀρ. 36 πλησίον τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς τοῦ ἱεροῦ τῆς Μητροπόλεως, καὶ ἐν Καλάμαις παρὰ τῷ κ. Φιλοστράτῳ Γ. Στρούμπῳ.

Νῦν ἤρχισεν ἡ ἐκτύπωσις τῶν βίων τῶν ἁγίων, τοῦ δωδεκάτου βιβλίου ὀνόματι ΑΜΕΘΥΣΤΟΣ.

Πᾶν ἀντίτυπον, μὴ ἔχον τὴν σφραγῖδα τοῦ ἐκδότου, θεωρεῖται ὡς κλοπιμαῖον καὶ καταδιώκεται κατὰ τὸν νόμον.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ

Τιμᾶται δραχμῆς.